

ရှင်မိုး

(လော့ဘာဂ္ဂသီလီ)

စိမ်းလန်းခြင်း၏ ငွေ့သစ်များ

BURMESE
CLASSIC

Design L NC

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

စိမ်းလန်းခြင်း၏ နေ့သစ်များ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၆၅၀၆၀၆
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၃၃၀၂၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မေလ
 ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
 အမှတ်(၅၉) ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၀၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်) ၈၉၅-၈၃
 စိမ်းလန်းခြင်း၏နေ့သစ်များ(၂)ကြိမ်/ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) စိမ်းလန်းခြင်း၏နေ့သစ်များ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြစ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြစေ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြစေ

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အင်အားစွဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမိမားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ လူမှုသဘာဝရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ခေမာင့်ရွှေ့ကော်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် လူမှုရေးပြုမိမားရေး

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC

စိမ်းလန်းခြင်း၏
နေ့သစ်များ

ဝိစဉ်သု
မောင်ကျော်လှိုင်
ဝေတနာစာပေ

၁၇၈

(ကုမ္ပဏီ-အုပ်ချုပ်ရေး)

နို့ - ဂွေ

ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့၏ ဆောင်းနှင့်ပွင့်ကလေးများသည် မ၏ မျက်နှာပြင်သို့ ထိခတ်လျက် နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးအား ခွင့်တောင်းလျက် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ထိုသို့လာရောက်ထိခတ်သော နှင်းပွင့်ကလေးများအား တွေ့ဆုံရခဲ့သလို မ၏ အဓာတ်ကွဲပြားသော နှလုံးသားထဲသို့ ထပ်မံဝင်ရောက်လာတော့မည့် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ဆုံရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့တွင်ပင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သို့သော် မသည် ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သတိမထားခဲ့ချေ။ မသည် ထိုသူအား စတွေ့စဉ်က မ၏ အစ်ကို မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ အသိအမှတ် ပြုမိခဲ့၍ပင်။

www.burmeseclassic.com

တလှုပ်လှုပ်နှင့် သွားနေသော ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်သို့ ဝင်လာလျှင် နှင်းထူကြားက မှိန်ပျံပျံ မြင်ရသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား မသည်းစိတ်မှန်းဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခရီးသွားလို့ ပြန်လာတိုင်း ရန်ကုန်ကို စဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို စပြီး ပူးလိုက်ရတာ ကိုယ့်မှာရှိသမျှ ဒုက္ခတွေ့ ငြိမ်းသွားတော့သလိုပဲကွယ်”
“ဟုတ်တယ်နော် အဒေါ်”

မသည်း နံဘေးမှ ခရီးဖော် အဒေါ်ကြီး၏ ပြောပြချက်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဘူတာငယ်ကလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်ခါနီးပြီဟု မသည်း အဒေါ်ကြီးအား ဝမ်းသာအားရ လှည့်ပြောမိပြန်သည်။

ကိုကြီး မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကိုကြီးသည် မကိုဘယ်အချိန်လောက်ကတည်းများ ကြိုတင်စောင့်နေမှာပါလိမ့်။ အချစ်ဆုံး ညီမလေးဟု မကြာခဏ ပြောတတ်လေ့ရှိသော ကိုကြီးသည် ညီမဖြစ်သူကို ခွဲမထားချင်ရက်၊ နှစ်နှစ်တိတိ ခွဲထားခဲ့ခြင်းမှာ မ၏ အမှားတစ်ခုကြောင့်ဟု ဆွေမျိုးအားလုံးက အပြစ်မတင်ဘဲ နားလည်ပေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ မထက် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်

ကြီးသော ကိုကြီးသည် မ၏အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်၊ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် ရင်သားကင်ဆာဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့သော မေမေနေရာတွင် အစားစင်ကာ မအတွက် အားကိုးရသော မိခင်တစ်ယောက်ပမာ၊ တစ်ဖန် မ အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားသော ဖေဖေ နေရာတွင် ထပ်မံ အစားစင်ရကာ မအတွက် မှီခိုလေးစားရသော ဖခင်တစ်ယောက်ပမာ။ ယခု မ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ ညီမဖြစ်သူရဲ့ ရှေ့မှာ မားမားရပ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဘူတာကြီး ပရဝဏ်ထဲသို့ မ စီးလာသော ရထားသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးဝင်လာလျှင် မသည်း ကိုကြီး ဘယ်မှာများ ရှိနေမှာပါလိမ့်ဟု ခေါင်းဖြူကြည့်လျက် မျက်စိမှ လောက်အောင် ရှာဖွေမိပြန်သည်။ ကိုကြီးသည် မကို တယ်လောက်ပဲ အနိုင်ယူချုပ်ကိုင်ခဲ့ပါစေ၊ မ၏ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မသည်း ဘယ်တော့မှ မမုန်းခဲ့ပါ။ ဘယ်တော့မှလဲ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါ။

“သွားတော့မယ် အဒေါ်၊ နောက်ကြိုရင် မတို့အိမ်ဘက်ကို ဝင်လည်ပါဦး”

မသည်း ခရီးဖော် အဒေါ်ကြီးအား မက လိပ်စာပေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဘွားတွေ ထည့်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ပါးသည့် ကြိမ်ခြင်းကြီးအား မနိုင်မနင်းဆွဲ၍ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပန်းမှာ

လွယ်လိုက်သည်။ ရထားအစီမံခန့်ခွဲရေး အောက်ဆုံးလှေကား ထစ်ကိုနင်းပြီး ဘူတာရုံ သမံတလင်းပေါ် မြေချစဉ်မှာ မအတွက် ...

“ညီမလေးရေ ... ငါ ဒီမှာဟေ့၊ ငါ ဒီမှာ”

ဟူသော စတင်ကြိုဆိုသည့် အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။ မသည့် ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းလှည့်၍ ရှာဖွေစဉ် မ၏ ကိုကြီးသည် ဖြူလွသော ရှပ်လက်ရှည်၊ ပိုးတွဲပုဆိုး ခရမ်း ရင့်ရောင်တို့ဖြင့် အားလုံးထဲမှာ မြင့်မားသော အရပ်၊ ဖြူစင်သော အသားအရေတို့ကြောင့် ခံ့ညားနေခဲ့လေသည်။

တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမည်။ အဲဒါကတော့ ကိုကြီး နံဘေးမှ ကိုကြီးနည်းတူ မြင့်မားသောအရပ်၊ သို့သော် ယောက်ျား ပီသစွာ ညှိသော အသားအရေတို့ဖြင့် အင်မတန်မှ ဆွဲဆောင်အား ပြင်းသော မျက်နှာပြင်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သော လူတစ်ယောက်ထံ မသည့် အမှတ်မထင် မျတ်လုံးရောက်မိစဉ်တွင် သူ့အကြည့်အား အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားမိသတဲ့။ အံ့ဩစရာပဲ ကောင်းသေး တော့။ မအတွက် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ရင်ခုန်အောင် လှုပ်ပေး နိုင်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မသည့် မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကလေး ဖြစ်သွားသည်။

ကိုကြီးသည် မနံဘေးသို့ သုတ်ခနဲ ရောက်လာတော့ ထိုသူသည် ကိုကြီးနည်းတူ မြေလှမ်းများဖြင့် ကိုကြီးနောက်မှ ခပ်အေးအေး ဝါလာခဲ့ပြန်သတဲ့။ အေချာပါတယ်၊ သည်လူဟာ

ကိုကြီးရဲ့ စာထဲမှာ ကိုကြီး ပြောလေ့ရှိသော အကြောင်းအရာ အတော်များများထဲမှာ ပါဝင်နေကျ ‘စွာဆိုသွင်’ ဟူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ညီမလေး ကြည့်စမ်း၊ အိတ်အလေးကြီး သယ်လာတယ် ဟုတ်လား၊ အဝတ်အစားတွေ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ကျန်ခဲ့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ ဒီမှာ ညည်းအတွက် သဘော ကျတာတွေ ရင် ဝယ်စုပေးထားတာတွေ အများကြီးမဲဟ၊ နောက်ပြီး ကြီးကြီးတို့က ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မုန့်တွေ အများကြီးကို ခြင်းအပြည့် ဝယ်ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ ဒီမှာ ဝယ်စားရင် ရရဲ့သားနဲ့”

“ကိုကြီးကလည်းလေ ခေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ ဒီလို ပြောလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်၊ မန္တလေးက မုန့်မျိုးစုံကို ရန်ကုန်မှာ ဝယ်စားရင် ရတယ်ဆိုတာ သူတို့လည်း သိပါ တယ်၊ သူတို့က သားအကြီးအတွက် သားကြီးအတွက်နဲ့ မပြန်ခင် တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ဝယ်ပေးလွန်းလို့ မနည်းတားထားရတာ၊ ကဲပါ ... မ အရမ်း ပင်မန်းနေပြီ၊ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ ကိုကြီးရဲ့”

“ဪ ... အေး အေး၊ ဆောရီး ညီမလေး၊ ငါက ညီမလေး ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အားလုံးကို မေ့သွားတယ်၊ ဟား ... ဟား၊ ဟေ့ကောင် ယောက်ဖကြီး ပိုင်းသယ်ပါဦးကွ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

အမယ်လေး ... သူ့ကပ် ရက်သတဲ့။ ကိုကြီးတိုယ် တိုင် သတိမထားမိဘဲ အခေါ်လိုက်သော အခေါ်အဝေါ်အား အင်မတန် မှ အရှက်သည်းခဲ့လေစွ။ အရင်က စိတ်မျိုးနဲ့သာဆိုး နေရာမှာတင် အော်ရယ်ပစ်လိုက်မိမည် ထင်သည်။

သူသည် ရှေ့ကနေ မ၏ ကြိမ်ခြင်းကြီးအား ဆွဲလျက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားနှင့်သည်။ ဖောရိုန်း ရှုပ်လက်တိုပွပွ ကြီးနှင့် တက်ထရက်စံသား ဘောင်းဘီတို့က သူနှင့် အတော်လေး လိုက်ဖက်လှကြောင်း မသည် တိတိတဆိတ် ဝန်ခံမိလေသည်။ သူ့ဆံပင်တို့က နဖူးပေါ် တချို့ ဝဲကျလျက် နားရွက်တစ်ဖက်တွင် ရွှေရောင်နားကွင်း ခပ်သေးသေးကလေးကတော့ ထူးဆန်းလေစွ။ ကိုကြီးနဲ့မှ အသက် မတိမ်းမယိမ်းရှိမည့်သူဟာ ဘာဖြစ်လို့များ လူငယ်လေးတွေလို ဝတ်စားထားတတ်ပါလိမ့်။

“အဲဒါ စာဆိုသွင်လေ၊ ညီမလေးကို ငါ ခဏခဏ ပြော ပြဖူးတယ် ထင်တယ်”

“ပြောပါ၊ ပြောပါ။ သူက စာဆိုသွင်၊ ဘီအီးဘွဲ့ ရတစ်ယောက်၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်၊ မိန်းမ မရှိ၊ ကိုကြီးနဲ့ ခင်မင်ကြတာ တစ်နှစ်ခွဲရှိပြီ။ အင်း ... ဘာကျန် သေးလဲ၊ ခြော် ... ခြော် မ သူ့ရှုပ်ရှည်ကို မတွေ့ဖူးတာဘဲ ရှိတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကို နောက်တာပေါ့လေ၊ ညည်းတော့လား၊ နောက်မှ ခေါင်းခေါက်ရမယ်၊ အခုတော့ လူတွေအများ ကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းခေါက်ရင် အကြီးက အငယ်ကို အနိုင် ယူတယ် ပြစ်ဦးမယ်”

စာဆိုသွင်သည် မတို့အား တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့် မကြည့်ရဲအောင် အရှက်သည်းကာ ကားသော့ကို ပွင့်နေတာ မ လှမ်းမြင်ရတော့ ...

“ဟင် ... ကိုကြီးရဲ့ကားက လဲလိုက်ပြီလား၊ မ ကိုတောင် ဒီအကြောင်း စာထဲထည့်မရေးဘူး”

ဟု တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။ ကိုကြီးသည် ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါ့ကား မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ စာဆို ကား၊ စာဆို က ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိပါဘူး၊ သူ လိုက်ပို့ပါရစေ ဆိုတာနဲ့ ငါလည်း ညီမလေးနဲ့ ရင်းနှီးရအောင်ဆိုပြီး ခေါ် လာတာ ဟဲ ... ဟဲ”

ဆိုသော အပြောတွင် ရယ်သံထည့်သောအခါ မသည် အနည်းငယ်ကလေး သဘောပေါက်ချင်သလို ရှိခဲ့သည်။ မ၏ ကိုကြီးသည် ဘာကြောင့်များ သည်လို့ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်။ အရင်ကဆို အင်မတန်မှ သဝန်တိုသော အစ်ကိုပင်တည်း။

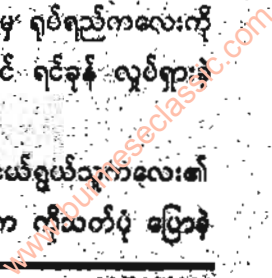
စာဆိုသွင်၏ Pajero ကားထဲသို့ မနှင့် ကိုကြီး
 ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသောအခါ စာဆိုသွင်က ကားစက်ကို နှိုးရင်း
 ခပ်တိုးတိုး သီချင်းသံကလေးကပါ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်
 စကားပြောသံတွေကိုတော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပေ။ စာဆိုသွင်
 ဖွင့်သော သီချင်းသည် 'It must have been love' ဟူသော စာသား
 ကလေးပါပြီး သူ့အတွက် အတော်လေး အဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့သတဲ့ဆိုတာ
 မ မသိချေ။

“စာဆို ဒါ ငါ့ညီမလေး ရတနာပုံတဲ့၊ မင်း သိပြီးသားပါ၊
 အခုမှ လူချင်းဆုံဖြစ်ကြလို့ မိတ်ဆက်ပေးရတာ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုသတ်ပုံလိုပဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်
 အဖြစ် သဘောထားပါ။ ကျွန်တော်တ ဘစ်ဦးတည်းသော
 သားမို့ ညီမတွေ၊ အစ်ကိုတွေ သိပ်လိုချင်တာ၊ ဒါကြောင့်
 ကိုသတ်ပုံကိုလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်နေရတာ၊
 အခုတော့ မရတနာပုံကိုလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို
 ခင်ပါရစေ”

သူမကလေး၏ တောက်ပသော မျက်ဝန်းကလေး
 အား ထပ်မံ ကြည့်ရှုရန် မဝံ့ရဲစွာ ခပ်လွဲလွဲ၊ ခပ်စောင်းစောင်း
 အနေအထားဖြင့် စတင် မိတ်ဆက်မိသည်။ တကယ်ပါ မျက်နှာ
 တစ်ခြမ်း အုပ်လှလှ ဖြစ်နေသော ဆံပင်ဘေးခွဲ တစောင်းကလေး
 ပန်းထောက်နှင့် ပြုလွှလွတ်ရှုပ်နှင့် မြှောင်လှုံချည် အနီကလေးနှင့်
 ကောင်မလေးသည် သူ့ကို သည်လောက်ထိ ဇာန်လှုပ်မှုများ
 ပေးလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ချေ။ ကိုသတ်ပုံဆီက ဇာတ်ပုံတွေ မကြာ
 ခဏ ကြည့်ရတုန်းကလည်း သာမန်လောက်သာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့
 သော သူဟာ ဘာလို့များ သည်ဇာတ်ပုံထဲမှ ရုပ်ရှည်ကလေးကို
 အပြင်မှာ မြင်ရတာနဲ့ သည်လောက်တောင် ရင်ခုန် လှုပ်ရှားခဲ့
 ခြင်းအား အံ့ဩပါရဲ့။

သူ့ထက် ရှစ်နှစ်တိတိ ဖော်ရွယ်သူကလေး၏
 အကြောင်းကို အခုလို မဆုံရခင်ကတည်းက ကိုသတ်ပုံ ပြောခဲ့

လွန်း၍ ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီးသားပင်။ သို့သော် အခုလို စတင်ဆုံစည်း၊ ရချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့များ အသစ်အဆန်းသဖွယ် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ခဲ့ရသလဲ မသိချေ။

“ကိုစာဆိုသွင်းအတွက်လည်း မန္တလေး လက်ဆောင်မှန်တွေ ပေးလိုက်ပါဦး ကိုကြီး”

“ကဲ ... စာဆို တွေပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့ညီမက သူ ခင်မင် မိတဲ့လူဆို အင်မတန်မှ ကျွေးချင်မွေးချင်စိတ် ရှိတယ်၊ မင်းတော့ ညာစားလို့ ရပြီ”

“ဟာ... ကိုသတ်ပုံကလည်း ကလေးဆီက ညာစားရတယ် လို့၊ ကျွန်တော်ကတောင် ပြန်ကျွေးရမှာ၊ ကိုယ်သတ်ပုံပြော စာ အလကား၊ သိလား ရတာနာပုံ၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ယ့်”

“အောင်မယ် ... ဟေ့ကောင်း၊ ဒါ ငါ့ညီမပါကွ၊ ငါ့ညီမက ငါ့ဘက်ပဲ လိုက်မှာပေါ့”

“ကဲပါ ... ကိုကြီးနှစ်ယောက်က အလကား စကားနိုင်လှနေ ရတယ်လို့”

တစ်ခဏချင်းတွင် သူနှင့် တရင်းတနီး ဖြစ်သွား အောင် သူမကလေးက အစွမ်းအစ ရှိပြန်သည်။ ပုံစံကလေးကြည့် ရင် မာနစပ်ကြီးကြီးဟု ထင်ရသော်လည်း ဖော်ရွေသော အပြုံး ကလေးက သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှာ အစဉ်စီငြိလျက် စကားဆိုတတ် သည်။

မလွယ်တော့ဘူး ကိုသတ်ပုံရေ၊ ကျွန်တော့်ကို အမြဲ နောက်ပြောင်ခေါ်တတ်တဲ့ ‘ယောက်မကြီး’ဟူသော အခေါ် အဝေါ်ကို အရင်ကတော့ ရင်းနှီး၍ ခေါ်ဝေါ်သည်ဟု ယူဆလျက် ရင်ခုန်မိခဲ့သလောက် အခုအချိန်သာ ခေါ်မည်ဆိုလျှင် ရင်ခုန်ရ လွန်း၊ သူမကလေးကို အားနာရလွန်းတာနှင့် အနေရခက်လေစွ။ သူ့ဘဝမှာ ရည်းစားတွေရော၊ ရည်းစားမဖြစ်တဖြစ်တွေရော ဈားပြားခဲ့သလောက် သူမကလေးလောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးပါ။

ဒါပေမဲ့ ခုချက်ချင်းတွေ၊ ခုချက်ချင်း ကြိုက်လို့ တော့ အထင်မခံခေချင်သေးချေ။

“မန္တလေး သင်္ကြန်ကတော့ နာမည်ကြီးပဲ ညီမလေးရဲ့၊ ငါတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ ကြုံဖူးပြီး အခုထိ တစ်ခေါက်မှ မရောက်သေးဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ညည်း ပျော်တယ်မဟုတ် လား ညီမလေး”

“မပျော်ပါဘူး၊ မက ရန်ကုန်မှာပဲ အနေများလို့ ရန်ကုန် သင်္ကြန်ပဲ ပျော်စာယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ကို သင်္ကြန်ပြီးမှ ပြန်ပါဆိုတာစောင် မနေနိုင်လို့ အတင်းပြန်လာရတယ်၊

“မ ရန်ကုန်သင်္ကြန်နဲ့ ဝေးခဲ့တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ ကိုကြီးရဲ့”
ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ရတာနာပုံဆိုသော နာမည်ရှိသည့် သူမကလေးဟာ ဘာကြောင့်များ သူမကိုယ်သူမ ‘မ’ဟု နာမ်စား

သုံးတတ်ပါလိမ့်။ မန္တလေးကို ဘာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်လောက် သွားနေရတာပါလိမ့်။ သူ့ကို သည်အကြောင်းတွေ့ ကိုသတ်ပုံ တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးခဲ့ချေ။ ကိုသတ်ပုံဟာ သူ့မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ထိုညီမက မန္တလေးမှာနေကြောင်း၊ နောက်ဆုံးနှစ် ပြေပြီးရင် ရန်ကုန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောပြတတ်တာပဲ ရှိသည်။ ရတနာပုံဟာ အရင်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့တာ မပြောဖူးခဲ့ချေ။

နေစမ်းပါ။ ဒါတွေ ထားတော့။ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဖြေတွေပေးလျက် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြားမှာဝင်ပြီး စကားမပြောမိချေ။ သို့သော် သူမကလေးသည် သူ့ကို သူမတို့၏ စကားပိုင်းထဲ ထပ်မံခေါ်သွင်း ပြန်သည်။

“ကိုစာဆိုသွင်ရော မန္တလေး ရောက်ဖူးလား”
 “တစ်ခေါက်လောက်ပဲ ရောက်ဖူးပါတယ်။ သိပ်မမှတ်တော့ဘူး ရတနာပုံ၊ ခြောက် ... မေးရဦးမယ်၊ ရတနာပုံဆိုတဲ့ နာမည်က မန္တလေးသူရိ မှည့်ထားတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ညီမလေးကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့တုန်းက မေမေက ရန်ကုန်မှာနေရင်း အမျိုးတွေရှိတဲ့ မန္တလေးသွားလည်ချင်လှချည်ရုံဆိုပြီး မေမေလည်း တားမရ၊ တားမိဘာတွေလည်း တားမရနဲ့နောက်ဆုံး တင်ပို့ဖြစ်နေလို့ ခေါ်လာတာပဲ”

ခမျာ မန္တလေးကို လိုက်ပို့ရတယ်လေ။ အဲဒီမှာပဲ ရောက်ပြီးပြီးချင်း တစ်ပတ်အကြာမှာ ညီမလေးကို မေးတော့တာပဲ။ ဟိုက မေမေအမျိုးတွေက မန္တလေးမှာ တမင်ကြီး လာဖွေးရတယ်ဆိုပြီး ချေးစတ်တုန်းက မန္တလေးမြို့ရဲ့ အမှတ်တရ အနေနဲ့ ရတနာပုံဆိုတဲ့နာမည် မှည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ငါတို့မိသားစုတွေ အကုန်လုံးက ရန်ကုန်မှာပဲ နေကြတာ”

“ဪ ... ဪ ... ရတနာပုံ မန်းနေပြည်တော်ကြီးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား ရှိဖူးတယ်၊ ရတနာပုံဆိုတာလေ”

“အဲမယ် ... ကိုစာဆိုသွင်က နောက်တတ်သားပဲ”

သေချာသွားခဲ့ပြီ။ သူမကလေးသား ရန်ကုန်သူ စာရေးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှာသာ ငယ်စဉ်ကစ၍ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အထိ နေထိုင်ခဲ့သူလေ။ ကိုသတ်ပုံ သိပ်ချစ်လှချည်ရဲ့ မိဘတွေ ချီလို့ တစ်ယောက်တည်းရှိသည့် ညီမလေးကို မြတ်နိုးလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး တစ်သက်လုံးလည်း ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ပြီးမှ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဘာဖြစ်လို့ မန္တလေးကို ပို့စားခဲ့ပါလိမ့်။ ဒါဟာ တစ်ခုတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်မည်။ အဲအဲတစ်ခုတစ်ခုသည် ကိုသတ်ပုံကြောင့်လား၊ ရတနာပုံကြောင့်လား။ သူများကိုစွဲကို စပ်စပ်စုစု သိပါတတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ သူ့က မိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။

တခက်အတွင်းမှာ သူ့ဘဝထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ဝင်ရောက်လာပြီဟူသော အသိဖြင့် ရတနာပုံဆိုသော မိန်းမ
 တစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိချင်သည်။ ဒါဟာ
 သူ့ဘက်က စတင် ယိမ်းယိုင်မှ ဖြစ်သည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော
 ဖော်ရွေသော၊ ကလေးဆန်သော သူ့မထံမှာ သူ့အတွက် ပြန်လည်
 တုံ့ပြန်ပေးအပ်မည့် 'အချစ်' ဟူသော အရာကတော့ ရှိမှရှိပါ့မလား။
 သူ့အနေနှင့်ကတော့ အချစ်ဟာ အခုမှ ပေါက်ဖွား
 လာပါတယ်ဟု ဝန်ခံလျှင် အားလုံးက လှောင်ပြောင်ကြမည်
 ထင်ရဲ့။ ကိုသတ်ပုံဟာ သည်တစ်ခါ သူ့ကို ယောက်ဖကြီးလို့
 ထစ်မခေါ်ခေါ်ခဲ့လျှင် သူသည် အရင်ကနဲ့ မတူဖွာ ကြည့်နူးနေရမည်
 အဖြစ်ကို သိခဲ့ရင် အိမ်ထောင်ပြုစေချင်လှပြီဖြစ်သော မိဘတွေကို
 သည်တစ်ခါ ဘယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုမလဲမေးရင် သတို့သမီး
 လောင်း တွေ့ပြီးလားမေးရင် စာဆိုသွင်သည် သူ၏ ဈေးသွပ်မှုကို
 ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၏
 ဒုတိယမြောက် ရက်သတ္တပတ်

မသည် ခရုရှေးကို စိတ်မဝါစွာထိုးရင်း သည်နေ့
 ဆောက် ဂျင်းစရာကောင်းတာ မရှိဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို
 ဂျင်းချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်ရရင် ကောင်းမယ်။ မဟုတ်
 အလျှောက်ပတ်ရင် ကောင်းမယ်တွေ တွေးနေခဲ့သည်။ သို့သော်
 စက်ယံသွားချင်သလားမေးရင် အခုချိန်မှာ ဘယ်ကိုမှ လျှောက်
 လည်ချင်စိတ် မရှိပါ။ လျှောက်လည်တယ်ဆိုတာ အပျော်ပါပဲ။
 ခရု အပေါင်းအသင်းပါမှဟု ဆင်ခြင်တွေ ပေးခဲ့သော်လည်း
 ချန်စင်စစ် မနဘေးမှာ အမြဲပါနေကျ အဖော်ကလေးတစ်ယောက်
 မေ့ထားချင်လျက် မေ့မရသော အတွေးများကြောင့်တည်း။

မ၏ ပျင်ရိငြီးငွေ့ခြင်းကို ပုံပေါ်လိုမဆုံးခင် ခြောက်
သွေ့သော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် မအတွက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ကို လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က စာဆိုသွင်သည် Aung ရုပ်လက်တိုပွပွနှင့်
ပုံကျသပ်ရပ်သော ဘောင်းဘီရှည်တို့နှင့်အတူ လည်သာရွှံ့အနက်
ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ မသည် သူ ရောက်လာချိန်က အတန်
ငယ်ကလေး ဝိုက်မျဉ်းသွားချိန်လည်းဖြစ်၍ သူ့ကားရပ်သံကိုတောင်
မကြားခဲ့ချေ။

“အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေပါ
တယ်ဗျို့”

ဟူသော ရယ်ဟဟအသံတို့ဖြင့် မ၏ ဝိုက်မျဉ်းခြင်း
ကို နောင်ယုက်လိုက်သံ ပြုချေမှာ စာဆိုသွင် ဖြစ်သည်။ မသည်
အလန်တကြားဖြစ်ကာ လက်ထဲမှ ဆိုးမွှေးချည်ခင်များနှင့်အတူ
တစ်ချောင်းထိုးအပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်၍ ဖရိုဖရဲတွေ
ဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျနေခဲ့လေသည်။

“ဟာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး။ ရတနာပုံ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်
နေမှန်း ကျွန်တော် မမြင်မိဘူးခင်ဗျ။ ခါတိုင်းလည်း
ကိုသတ်ပုံကို ဒီလို နောက်ပြောင်ပြီး အော်ခေါ်နေကျမို့လို့
ပစ္စည်းတွေ အရင်ကောက်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို တံခါးလှည့်
ဖို့၊ ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးဆောင်ပယ်”

“ဟင်အင်း ရပါတယ်၊ မ သော့လာဖွင့်ပါမယ်”

“ဟာ ... ရတယ်၊ ရတနာပုံရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အရင်ကောက်”

“ရတယ် သော့အရင် ဖွင့်မယ်”

မတို့နှစ်ယောက်သည် ‘ရတယ်’ ဆိုသော စကားတွေ
နှင့် ရုပ်ထွေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသွားကြပြီး တစ်ယောက်
ဆိုတစ်ယောက် ကြည့်၍ အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိကြသည်။

မသည် ဘာဂျာတံခါးသော့ကိုဖွင့်စဉ် စာဆိုသွင်သည်
လှေကားတစ်စစ်ကို ပြန်ဆင်းလျက် မျက်နှာကို တစောင်းလွဲကာ
မကို မကြည့်နေပါဘူးဟူသော ပုံစံမျိုးပြသတာတော့ ဘယ်ကောင်း
လေနော်။ မသည် သည်လိုအခါမျိုးကြုံရတိုင်း ငယ်ငယ်ကလို
ဆွတ်လွတ်လပ်လပ် လှောင်ရယ် ရယ်ရဲသော သတ္တိကိုတော့
ဆိုချင်သားပင်။

“လာ ... ကိုစာဆိုသွင်”

“ကိုသတ်ပုံရှိလား”

စာဆိုသွင်သည် မ ဖွင့်ပေးသော တံခါးကလေးမှ
ဆင်ဝင်ချင်း မ အားပေးသည်။ အင်း ... သဘောကတော့ မဆိုလာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီးဆီလာတာဟု သူ့ဂုဏ်ကို တင်ပုံရသည်။
ညီဘာသာပဲ တွေ့ရာကာလိတွေ တွေးပေတော့ရှင်။ မက ရှင်ဟာ
ဆို ချစ်မိလိမ့်မယ်ဆိုတာ သံသယ မဝင်မိပါဘူးဟူ၍ တံပြန်
ဆိုသေးသည်။

“ကိုကြီး မရှိဘူး၊ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတယ်၊ မနက်ဖြန် သူ့ ကုမ္ပဏီကထုတ်မိ ရုပ်ရှင်ကား ပရက်ရှိုးပြဖို့ စီစဉ်ဖို့ဆိုလားမတော့ သိပ် စိတ်မဝင်စားလို့ မမေးမိဘူး။”

“ဟာကွာ ကိုသတ်ပုံကလည်း ကျွန်တော့် လာမယ်လို့ မနက် အစောကြီးတုန်းက ဖုန်းဆက်ပြောပြီးသား၊ ဒီအချိန်လာမယ် လို့လည်း ချိန်းထားပြီးသား၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မှာ မရှိဘူး ဆိုတာ ပြန်မပြောတာလည်း မသိဘူး။”

“မေ့သွားတာလား ကိုစာဆိုသွင်”

“မမေ့တတ်ပါဘူး ရတနာပုံ၊ ကိုသတ်ပုံဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လွဲလာတာဖြင့် ကြာပြီ၊ အစ်ခါမှ မေ့တယ်ဆိုတာ မရှိပါ ဘူး။”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကိုစာဆိုသွင် ခဏထိုင်ဦးနော်၊ မ ဒီမှာ ခရုရှေးတွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကောက်ပေး ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် အော်လိုက်လို့ ရတနာပုံ လန်ပြီး လွတ်ကျသွားတယ်လေ”

မသေည် ‘ရပါတယ်’ ဟု မငြင်းခင် စာဆိုသွင်သည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်ချကာ မ၏ သိုးမွေးချည်လုံးတွေကို လိုက်ကောက်ပေး၏။ စသည် ခေါင်းတစ်ချက် မသိမသာ ခါမီ သော်လည်း မတားမြစ်တော့ချေ။ ပြီးတော့ ကြိမ်ခြင်းကလေးတံ

ထည့်ပေးကာ မအား လှမ်းပေးသည်။ မက ‘ကျေးဇူး’ ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး မ၏ ဝီရိကလေးထဲ သွားသိမ်းတော့ စာဆို သွင်သည် ဆက်တီတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကျန်ရစ်သည်။

အင်း ... ကိုကြီးဟာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ကြံစည်ချင် ပုံရသည်။ စာဆိုသွင် အပြောအရဆိုလျှင် ကိုကြီးသည် အလုပ် ကိစ္စတိုင်းကို မေ့လျော့တတ်သူ မဟုတ်ပါဆိုပဲ။ နေ့ခင်းဘက်ဆို ရင် အိမ်မှာ ခရယ်၊ အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ယောက်ရယ်၊ ခြံစောင့် ရယ်၊ အိမ်ထိန်း အဒေါ်ကြီးရယ်ပဲ ကျန်မှာကိုလည်း သိရဲသားနဲ့။ ကဲ ... စာဆိုသွင်က လာလည်ပါပြီတဲ့။ အိမ်ရှင်ဆိုလို့ မပဲ ရှိမှ တော့ မသားလျှင် ဧည့်ခံရတော့မည်ဆိုတာလည်း သိရဲသားနဲ့။ ကိုကြီးဟာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မကို စာဆိုသွင်နဲ့များ နီးစပ်စေချင် ပြီလား။ ဟင်အင်း ... မ အဲသည်လောက်ထိ မတွေးတတ်သေးပါ။ ကိုကြီးသည် ညီမကို အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးကာ အင်မတန်မှလည်း သဝန်တိုတတ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုးအရင်အချိန်တွေတုန်းကပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အထိကပေါ့။

အိမ်ဖော်မကလေးများအား ဧည့်သည်အတွက် စီစဉ် ရန် မှာကြားလျက် မ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်တော့ ကိုကြီး၏ ရုပ်ရှင် နှင့် ဝီဒီယိုကုမ္ပဏီမှ နောက်ထပ် ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ရန် ဝယ်ယူ ထားသော ဝတ္ထုများအား လွန်လှောင်ဖတ်ရှုနေသော စာဆိုသွင်က ခေါင်းမော၍ ပြုံးပြန့်တက်သည်။

“ကိုစာဆိုသွင်တောင် မတွေ့ တာကြာပြီ၊ အင်း ... မတွေ့ တာကြာ ဆိုရအောင် မတို့ တစ်ခါပဲ တွေ့ ပြေးတယ်နော်၊ မကို သူ့တာရုံမှာ လာကြိုတုန်းက တစ်ခါပဲ ဆုံးပွားတယ်၊ အရှင်က အိမ်မှာ အမြဲလာနေတယ်လို့တော့ ကိုကြီးက ပြောရူးတယ်၊ အခု သိပ်မလာလို့တောင် ကိုကြီးက ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုပြီး စိတ်ပူနေလေရဲ့”

“အလုပ်တွေ မပြီးသေးလို့ လက်စသတ်ပေးနေရတာနဲ့ မလာဖြစ်တာပါ၊ နောက်ဆို လာလွန်းလို့ ရတနာပုံက ရိုက်မှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟင်အင်း ... မရိုက်ထုတ်ပါဘူး၊ သော့ပဲ အသေပိတ်ထား လို့ကံမှာလေ”

“ဟာ ... အင်မတန် ဖော်ရွေတဲ့ အိမ်ရှင်ပါလား”

မသည် ပွင့်လင်းသော စာဆိုသွင်နှင့် စကားအနည်း ငယ် ပြောကြည့်ပြီးသောအခါ ဖျော်သလိုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုစာဆိုသွင်၊ မရဲ့ ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ် နေ့လယ်ကလေး ကို သာယာအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက်ပေါ့။ မသည် အသည် တုန်းက သည်လိုမျိုး ခြောက်သွေ့၍ ပျင်းရိဖွယ် အတိပြီးသော မ၏ နေ့ခင်းကလေးကိုသာမက မ၏ အက်ကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် ရုပ်ကည်နေခဲ့သော ဘဝကိုလည်း သာယာစိုပြည်အောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့သေးချေ။ ဟုတ်သည်။ မသည်

အချစ်ဆိုသော အရာတစ်ခုကို ကြောက်လန့်၍ ဘဝကို မြေမြှုပ် ထားပြီးသူ ဖြစ်နေခဲ့ရပါပင်။

အိမ်ဖော်မကလေးက နက်(စ်) ကော်ဖီပဲခန်းကန်နှင့် ဆင်းဒစ်ရှ် ပန်းကန်အပါအဝင် လက်ဖက်သုပ်၊ ရေဆွေးကြမ်းတို့ အား မန်းကလေးဖြင့် လာချပေးသည်။ မသည် စာဆိုသွင်ဘက် ထိုးပေးလျက် ...

“ကော်ဖီလည်းသောက်၊ မုန့်လည်းစားပါ၊ ကိုစာဆိုသွင်၊ ဒါကစော့ အရိုးတောင်း လက်ဖက်သုပ်ပေါ့၊ ကိုကြီးကို ထိုင်စောင့်ရင်း စားလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးတာ”

“ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်မယ် ထင်လို့လား”

“ရှင် ကိုစာဆိုက မစောင့်ဘူးလား”

မသည် ယောင်နုဖြင့် သူ့နာမည်အား ‘သွင်’ တစ်လုံး ဖြုတ်ကာ ‘ကိုစာဆို’ ဟု ခေါ်မိခြင်းကို မကိုယ်တိုင် သတိပြုမိသော် လည်း သူက သတိပြုမိပုံ မရချေ။ မလည်း မထူးတော့ဘူးဟု ယူဆလျက် သည်နာမည်ကလေးကိုပဲ မသိသော ပြောင်းခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စာဆိုသွင်သည် မ၏ အထိတ်တလန့် အမေးအား သဘောကျလျက် ...

“စောင့်ရမှာပါဗျား ရတနာပုံက ကြိုသိနေတယ် ဆိုတာ အံ့သြလို့ မေးတာပါ”

ဟု ရယ်သံစွက်၍ ပြောသည်။
 မသည် ခပ်ရှက်ရှက်ကလေး ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။
 တကယ် မအထင်နဲ့ ရမ်းသန်းပြီး ပြောခဲ့တာဟာ စာဆိုသွင်အတွက်
 အမှန်ဖြစ်သွား၍ မသည် ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘဲ ဆယ်ကျော်သက်
 ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှက်နေချင်သတဲ့။ ရယ်ချင်စရာပဲ
 ကောင်းသေးတော့။ မ,တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းချင်ပြီ
 ထင်ပါရဲ့။

ခပ်စိုက်စိုက် ခိုးကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းများ၏
 ပိုင်ရှင်ကို မသည် မှန်တာ ဝန်ခံရလျှင် အတော်လေး ခင်မင်မိ
 သည်။ တွေ့တာကဖြင့် နှစ်ခါတောင် မပြည့်သေးဘဲ အလွယ်တကူ
 ခင်မင်မိတယ် ဆိုတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့နော်။ ဒါကြောင့်
 မသည် ခင်မင်မှုကို အနည်းငယ် သိုဝှက်ထားမိသည်။

သူ့မျက်တောင် တိုတိုစိပ်စိပ်များက မည်းနက်လှ
 သည်။ သူ့မျက်နှာပြင်သည် တစ်ခါကြည့်မိသူ မိန်းမတစ်ယောက်
 အနေဖြင့် နောက်တစ်ခေါက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ခိုးကြည့်ချင်အောင်
 ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ အချိန်အကြာကြီး ခင်လာခဲ့ရင်တော့ နားရွက်
 များတစ်ဖက်က နားကွင်းကလေးအကြောင်း စပ်စုရဦးမည်။
 မ,တောင် မိန်းမတန်မဲ့ နားပေါက်မရှိချေ။

“ရတနာပုံ တစ်ခုလောက် ကျွန်တော် မေးချင်တယ်၊
 စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်”

ဘုရားရေ ... ဘာများပါလိမ့်။ သေတော့မှာပဲ။
 စာဆိုသွင်ဟာ မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ စပ်စုမှာပါလိမ့်။ မရဲ့
 လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်မတိုင်ခင်က ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုများ
 စပ်စုတော့လေမလား။ မ,ဘယ်လို ပြောပြရပါ။ မသည် အကြောင်း
 တွေကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောပြနိုင်ဖို့ အင်အား အတော်ကို လိုသေး
 သည်ကွယ်။

သူ့စကားဟာ အမေပုတော်ပါတဲ့ ပျက်ယွင်းလှလှ မျက်နှာပြင်နှင့် ညှိုးလျှသွားအေး အသွင်ကလေးအား သတိ လက်လွှတ် ခေးမိသည်။ ဘာများမိလိမ့်၊ မင်းမှာ ဘာများ လျှို့ ဝှက်စရာ ရှိနေလို့လဲ ချစ်သူစေးရယ်ဟု သုံးနှုန်းမိသောအခါ ရင်၌ အေးမြမှုက စိမ့်ဝင်သွားတော့သည်။

ရတနာပုံ မင်းရဲ့ ဘာတစ်ခုလုံးကိုတင်မက မင်းရဲ့ အချစ်ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိသေးပါဘူး ဟူ၍လည်း တိတိတဆိတ် ညည်းတွားမိတော့သည်။ သို့သော် စိတ်ကူးထဲမှာသာဖြစ်ပြီး သူ့နှုတ်ဖျားက သူမကလေးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မဖွင့်ဟမိစေရပါ။

“ရတနာပုံက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမိစားသုံးတဲ့အခါ ဘာဖြစ် လို့ ‘မ’ လို့ ထည့်သုံးတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် သိခွင့်ရမလား”
“ဖြေ” ... ဒါလား”

သူမ၏ ဟန်ပန်က တော်ပါသေးရဲ့ဟူသော ဟန်ပန် မျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့ဖူး သလဲ၊ ဘယ်လိုအတိတ်ဆိုးများ ရှိခဲ့ဖူးသလဲ၊ ဒါတွေ ကိုယ် ဂရ မစိုက်ပါဘူး ကလေးရယ်ဆိုကာ သူမအား ဖြေသိမိချင်သည်။

“အဲဒါ မ မသိဘူး၊ မ ငယ်ငယ်တည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိမ်မှ စ သုံးတတ်လာတာပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘူး ကိုစာဆို၊ မက ရွယ်တူချင်း စကားပြောရင်၊ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူနဲ့ စကားပြောရင် တင်စီးရာ ရောက်မယ်လို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မ ပြင် ပြောလို့မကတူးရှင်၊ ကိုစာဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မထက် အသက်ကြီးတဲ့လူကို ဒီလို သုံးနှုန်းနေမိတယ်”

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဖြစ်အခွင့်ဖြစ် မပီရတာပါ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းရော စပီစုစရာ ရှိသလား”

သူမသည် အတန်ငယ် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ နားထင်နားတွင် လက်ညှိုးအောက်၍ စဉ်းစားဟန်က အပြစ်ကင်း စင်လှသည်။ မထင်ရက်ပါဘူး။ မင်းဟာ တာအပြစ်မျိုးတွေ ထူးလွန်ခဲ့သလဲဆိုတာ သံသယ မဝင်ပါရစေနဲ့။

“အင်း ... မ မေးတော့ မေးချင်သား၊ ကောင်းပျိုမလား၊ မသိဘူး”

“မေးပါ သိပ်အမေးခဲချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

သူမကလေးသည် နှုတ်ခမ်းအား လက်ဖဝါးဖြင့် ကွယ်၍ ရယ်လျက် သူ့နားရွက်များဆီ လက်ညှိုးညွှန်ကာ မေးသည်။

“နားကွင်းကလေးရှိတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“ဪ... ဒါလား၊ အင်း၊ ဒါလည်း ရစာနာပုံ ပြောသလို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိအောင် သဘောကျလို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝမှာကတည်းကစပြီး နားပေါက် ဖောက်ပြီး နားကွင်းတစ်ဖက်၊ ပန်ခဲတား၊ ဘယ်လို့နေလဲ” “လှတယ်”

သူမ၏ ပွင့်လင်းသော ပြေဟန်ကလေးသည် ပကတိ ဖြူစင်ရိုးသားသည်။ ဖြားယောင်းခြင်း မပါ။ မာယာများနှင့် ညှို့ဝင်ခြင်းလည်း မပါ။ လှည့်ဖြားခြင်းလည်း မပါ။ တကယ်ပင် ဖြူစင်လှသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်သည်။ အဲဒါကတော့ သည်စာခါ၊ ကိုသတ် ပုံဟာ သူ့ကို ‘ယောက်ဖကြီး’ဟု ခေါ်လျှင် ‘စာကယ် ယောက်ဖ တော်မလား’ဆိုသော အမေးကို မေးလိုက်ဖို့ပင်တည်း။

သူမနဲ့ သူတို့၏ စကားသံကလေးသည် အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။ သူမသည် သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လျက် ‘ကိုကြီးထင်တယ်’ဟုလည်း ပြောလျက် တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

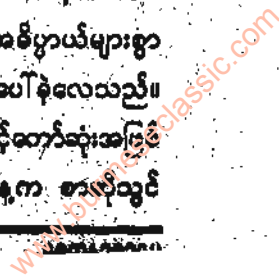
“ဟော ... ကိုကြီး၊ ဒီမှာ ကိုစာဆိုကို ချိန်းထားတယ်လည်း ဆိုသေးတယ်၊ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

“ခဏလေးဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါပဲ၊ မထင်မှတ်ဘဲ ကြာ သွားတာ၊ စာဆိုများကွာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဧည့်မခံရင်တောင် အိမ်နောက်ပေးဝင်ပြီး ထမင်းဝင်စားခဲ့ကောင်၊ ဟား ... ဟား”

ကိုသတ်ပုံသည် ညီမ၏ ပန်းအားသိုင်းပက်၍ တဟား အားရယ်ကာ သူ့ဆီ လျှောက်လာကာ သူ့နံတေးတွင် ဝင်ထိုင် အာတု သူမသည် ကိုသတ်ပုံ၏ အတက်ချီကျေခံအား သိမ်းရန် ဆူသွားသည်။ ကိုသတ်ပုံသည် သူ့ပန်းအား တစ်ချက်ပုတ် ဆွက်...

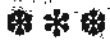
“ဘယ်လိုလဲ ယောက်ဖကြီး၊ ညီမလေးနဲ့ တော်တော်ကြာ ကြာမှ စကားပြောလိုက်ရရဲ့လား”

ဟု အင်မတန်မှ သဘောကျဟန်ဖြင့် မေးသည်။ နိုင်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ ထားတော့၊ ကိုသတ်ပုံဟာ သည်လိုမျိုး ဆူညီမနဲ့ သူတို့ ဆုံစည်းရအောင်များ တမင်ဖန်တီးပေးခဲ့သလား။ ညီမအမေးကား တစ်ခွန်းက အတော့ကို အိမ်ပွယ်များစွာ ဝင်နေခဲ့၍ သူ့အတွက် ပဟေဠိများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ သူ့လို လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ညီမအတွက် အသင့်တော်ဆုံးအဖြစ် တော်မှတ်လက်ခံချင်သည့် သဘောလား။ ထိုနေ့က စာဆိုသွင်

သည် အတော်လေး အနှောင့်အယှား မလွတ်ချင်သည့် စကားတို့ကို မကြာခဏ ပြောတတ်သော ကိုသတ်ပုံနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ စကားတို့ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူအား စူးစမ်းချင်ဟန်ရှိသည့် ရတနာတို့ကြောင့် သံသယတချို့ စတင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တော့သည်။

၆ - ၈

“ကိုကြီးကို မ မေးချင်တော့ ရှိတယ်။ ကိုစာဆို ပြန်သွားအောင် မနည်းသည်ခံ စောင့်နေရတယ် သိလား။”

“ကဲ ... ကဲ မေးတော့ ဘာမေးမှာလဲ”

“ကိုကြီးက ကိုစာဆိုကို ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ဖကြီး၊ ယောက်ဖကြီးနဲ့ ဓဏဓဏ ခေါ်ရတာလဲ၊ မ ကွယ်ရာမှာ ခေါ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မ ရှေ့မှာခေါ်တော့ မျက်နှာ ပူစရာကြီး၊ နောက်ပြီး စာမင် ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်တယ် ဆိုတာလည်း ကိုကြီး သတိထားဦး၊ မတို့ မောင်နှမက သူ့ကို အတင်းအပိုင်မမ်းတယ်လို့ ထင်သွားရင် ရှက်စရာ ကြီး”

“ညည်း မသိပါဘူး၊ ငါနဲ့သူ စတွေ့ကတည်းက စကား
 တော်တော်များများ ပြောပြီးချိန်မှာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူဟာ
 ညည်းနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ တွက်မိတယ်။ သိပ်
 ပြီး အရည်းအချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့လည်း ယူဆ
 တယ်။ ကြာကြာ အလုပ်တွဲလုပ်တော့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာရင်
 ငါ့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ မှန်ကန်စကြောင်း တဖြည်းဖြည်း
 မြင်လာတယ် ညီမလေး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ခင်တဲ့ မင်တဲ့
 အနေနဲ့ ယောက်မကြီးလို့ ခဏခဏ ခေါ်ဖြစ်တာ အရင်
 တည်းကပဲ။ တကယ်လည်းငါ စိတ်ပါလို့ ယောက်
 လို့ခေါ်တာပေါ့ဟဲ့။ ညည်း အတွေးမမှားနဲ့၊ စာဆိုသွင်
 ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးယုံကြည်ထိုက်ထိုက်
 ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်”

“မ သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ သူကလည်း မကို စိတ်မ
 စားပုံ မရပါဘူး။ သူနဲ့ ကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကိ
 ကလွဲရင် မကို သိပ်မှအရောမဝင်တာ”

“ဒါက ငါတို့ယောက်ျားချင်း သိနိုင်တဲ့ ပုံစံတစ်မျိုးပါ။ ဟာ
 တကယ်တော့ စာဆိုသွင်ဟာ ညီမလေးကို တူတာပုံမှာ
 လာကြိုတဲ့နေ့ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တယ်”

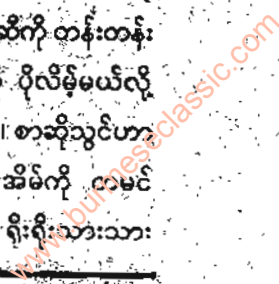
ဘုရားရေ ... စာဆိုသွင်က မကို စိတ်ဝင်စားသလို
 အင်။ မဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ။ ကိုကြီးဟာ သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေ စိတ်

သူ့စဉ်နေပုံရသည်။ ကဲ ... ထားပါ။ ကိုယ့်အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာ
 အလို တွေးပါစေတော့။ သို့သော် စာဆိုသွင်အား မရှေ့မှာ
 “ယောက်မကြီးလို့” မခေါ်ဖို့ အတော်လေး တားမြစ်ရဦးမည်။
 အာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုကြီးဟာ မနဲ့ မောင်နှမရင်းချာ ပီသစွာ
 အင်မတန်မှ ခေါင်းမာသူ၊ အပြေရကျပ်သူ၊ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်
 နေ လုပ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ စာဆိုသွင်က မကို ချစ်နေပါပြီတဲ့။
 ခက်ထပ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါပြီတဲ့။ မရဲ့ တစ်ခါတုန်းက ဇာတ်လမ်း
 ဝလေးအကြောင်းကို သံသယကင်းကင်းနဲ့ ရှိနိုင်ပါ့မလား။
 တွေ့ကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်သော မသည် စာဆိုသွင်လို
 အောက်ဘက်က ပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား မကို
 နဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါလေးမျှ စိတ်ကူးမယဉ်မိပါ။

“အဲဒီနေ့က သူ့ရော ငါ့ရော ညီမလေး ရထားပေါ်က
 ဆင်းလာတာကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ခဲ့တယ်။ ငါက ညီမ
 လေးကို ငါတို့ - ဒီမှာလို့ အော်ပြောပြီး အဲဒီကောင်ကို
 လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ မျက်လုံးတွေက ညည်းဆီကို တန်းတန်း
 မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေတာ သာမန်ထက် ပိုလိမ့်မယ်လို့
 ငါ ယူဆတယ်။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ စာဆိုသွင်ဟာ
 အခုနောက်ပိုင်းမှာ ညည်း ရောက်ပြီးမှ အိမ်ကို တမင်
 အလောကျသွားတာလည်း မရှိသေးတာပဲ။ ရိုးရိုး သားသား

၃၈

ရှင်မိုး (ဆေးကဏ္ဍသိုက်)

ခင်တဲ့လူဆို အရင်ကအတိုင်း ဝင်ထွက်မှာပေါ့။ သူ့ဘက်က မနိုးသားလို့ ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်ကြည့်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အရင်ကလောက် အိမ်ကိုမလာတောင် အခု နောက်ပိုင်း လာကို လာနေဦးမှာပဲ။ ငါပြောရင် လွဲခဲ့တယ်။”

စိတ်အားထက်သန်လှချည်လား ကိုကြီးဟဲ့ မ အနည်းငယ် ခန့်ချင်သေးသည်။ သည်တစ်ခါ သဝန်တိုဖို့ မေ့နေပြီလားဟု မ အနည်းငယ် ရန်တွေ့ချင်သေးသည်။ သို့သော် မသည် အခုတော့ ကိုကြီးက ဒါကောင်းတယ်၊ ဒါပဲဖြစ်သင့်တယ်၊ ဒါပဲလှစ်ဆိုလျှင်လည်း ကိုကြီး၏ ဆန္ဒဟူသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သားပင်။ မမှာ ခံစားတတ်ဖို့ နှလုံးသားက အကောင်းပကထိမှ ဖြစ်မနေတော့တာ။ အက်ကွဲခဲ့ပြီ၊ မွှမ့်ကြေခဲ့ပြီ၊ ကျိုးပဲ့နေခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် မသည် အတိတ်တချို့ကို မေ့ထားပြီး ကိုကြီး ဖန်ဆင်းပေးမည့် ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ မပျော်ဘဲတောင် တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ မွေးသည်မှာလည်း မ၏ အဖွဲ့များတည်း။

“မ သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“လာပြန်ပြီ ဒီအချစ်၊ အဲဒီ အချစ်ကြောင့် နင့်ဘဝ ပျက်စီးတော့မတတ် ဖြစ်ခဲ့တာကို မမေ့နဲ့ဦး”

မသည် ထိုစကားကို ပြောလျက် မ၏ အတိတ်ကို ကို အစဖော်ချင်သော ကိုကြီးအား ပြန်လည် နှိုက်ကြည့်ရင်

ဈာတ်ရည်တို့ သွန်ကျလာတော့သည်။ ကိုကြီးလည်း အာထူးလဲ။ သည်လောကကြီးမှာ မရဲ့အဖြစ်မှန်ကို နားလည်ပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မဟာ အင်မတန် ကံဆိုးတဲ့ မိန်းမပါ။ ကိုကြီးတောင် မဟာ အချစ်ကြောင့် လမ်းမှားရောက်ခဲ့ပြီလို့ အထင်သေးနေခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့ မ လိမ်ညာမပြောခဲ့ပါဘူး။ မအားလုံးတို့ အမှန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်တွေနှင့် မသည် ကိုကြီးအား ဘာတစ်ခွန်းမှ မချေပရဲတော့ချေ။

မ၏ အစ်ကိုသည် ခုထိ မအား လုပ်ရက်လေခြင်း ဟူသော အစွဲ၊ ဖိုက်လှချည်လားဟူသော အပြစ်တင်မှုတို့ဖြင့် အတော်အတန် စိတ်ကွက်ရှေ့သေးကြောင်း မ ရိပ်မိခဲ့ပြီ။ ကိုစာဆိုရေရှင်လည်း တစ်နေ့ကျ သိခဲ့ရင် မကို မှန်တယ်လို့ ရုပ်တည်ပေးနိုင်တယ်မလားဟင်။

“တစ်ခု မှာထားရဦးမယ်၊ စာဆိုကို ငါ နင့်အပြစ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ အသိမပေးထားဘူး။ နင်လည်း စကားစပြီး ပြောပြဖို့ ဒီကောင် စိတ်ညစ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားစေဖို့၊ နင့်အကြောင်းတွေ အသိပေးဖို့ လုံးဝမကြံစည်နဲ့။ ငယ်မကလေးဆိုတာ သူသာ အပြစ်ရှိခဲ့ဖူးရင် ရှိမယ်၊ သူတို့ယူမဲ့ မိန်းမ ကျရင် ရည်စားထားခဲ့ဖူးတာလေးကအစ အပြစ်မြင်ချင်တာပေါ့... နင့်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ ရည်းစားဟာ ဘာကောင် ဆိုတာသာ သိကြည့် ပိုပြီးတောင် အပြစ်မြင်ဦးမယ်၊ ဇာယီသူမှ သိပ်

မသိတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို သူရဲကောင်းလုပ်ပြီး ပြောပြဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

မသည် ကိုကြီးသာ သည်ထက် နှစ်နှစ်နာနာ စကားတွေ ထုပ်ပြောရင် ချက်ချင်း မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကြီးတော်တွေ၊ အဘွားတွေကို တိုင်ပင်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ အမှန်တော့ မ၊ ပြန်လာချင်လို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်သော သည်နယ်မြေကို အတင်း ပြန်လာရအောင် ကိုကြီးပဲ စာဖွဖွ ခေါ်ခဲ့ပြီးတော့။ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ အဝေးမှာ မထားနိုင်ပါဘူး ဆိုတာမျိုး၊ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ညီမလေးကို ထိန်းခဲ့ရတာ ပါဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ မကို ချည်နှောင်ပြန်နှင့် နောက်ဆုံးတော့ မ၊ဟာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်ခင်လေးစားရသော ညီမပီပီ ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာကြည့်တာပဲ ဖြစ်သည်။

သည်ရောက်တော့ ကိုကြီးပဲ ‘မပြန်ပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်’ဟု မ၊အား တားမြစ်ခဲ့ပြီးတော့၊ အခုလို ဆူပူချုပ်ချယ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိမ်လည်ပြားယောင်းပြီး အရယူသော မိန်းမတွေထဲမှာ မ မပါချင်ဘူး ကိုကြီးရယ်။ အကယ်၍ ကိုကြီး ပြောသလို စာဆိုသွင်ဟာ မကို ချစ်နေခဲ့ပြီဆိုရင် မသည် ကိုကြီးက မပြောနဲ့ဟု တားမြစ်ထားသော မ၊၏ အမှန်တရားကိုတစ်ခုကို ပြောပြမှဖြစ်မည်။

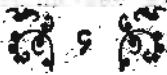

“ညီမလေး ဆောရီးဟာ၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငါမှားသွားတယ်၊ တကယ်တော့ ငါတို့ မောင်နှမကြားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

မ၊သည် မ၊၏ ဦးခေါင်းကလေးအား ငယ်ထိပ်မှ အုပ်ကိုင်လျက် တတွတ်တွတ် ပြန်တောင်းပန်သော ကိုကြီးအား စိတ်မဆိုးရက်ခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ ကိုကြီးသည် မ၊ကို အချစ်လွန်စွာ အတ္တကြီးနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မ သိချင်တာတစ်ခုကို ကိုကြီးအား မေးချင်သည်။ ထိုအရာကတော့ ဗေဒက မတို့ မောင်နှမကို ဘာဖြစ်လို့ ဖေ့နေခဲ့တာလဲဆိုသော စကားပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစကားမျိုး တစ်ခါမှ မမေးဖူးသော်လည်း မေးလိုက်ရင် ကိုကြီး ထိခိုက်ပေါက်ကွဲသွားမည်ကို မ သိသည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ရီလ၏
နောက်ဆုံးရက်သတ္တပတ်

ဇန်နဝါရီလ၏ နောက်ဆုံးရက် တစ်ရက်သည် ကိုကြီး၏ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ ဖြစ်လေသည်။ အရင် နှစ်တွေကတော့ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘာအထိမ်းအမှတ်မှ မလုပ်ဘဲ ကျော်ဖြတ်နေကျ မွေးနေ့အား ကိုကြီးသည် သည်နှစ်မှာတော့ မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပချင်သတဲ့။ အစကတော့ မ,သည် ကိုကြီးဟာ သည်ပွဲကို ကျင်းပခြင်းမှာ ရိုးရိုးသားသားဟု ထင်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အမှန်စင်စစ် မ,နှင့် စာဆိုသွင်တို့ ပိုမိုရင်းနှီးမှုရစေရန် ပန်တီးပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့၏ မွေးနေ့ပွဲ ညမှာပင် တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့လေသည်။

မွေးနေ့မရောက်ခင်နေ့မှာ ခြံထဲကို ပြင်ဆင်ရှင်းလင်း စို့ အလုပ်သမား ခေါ်ရ၊ ထိုအလွယ်သမားတွေကို မ ကပင် ညွှန်ကြားရနှင့် အတော်လေး ပင်ပန်းခဲ့သည်။ မ,သည် ထိုနေ့က စီးသီးတွေ သစ်ပင်မှာ ချိတ်နေသော အလုပ်သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေစဉ် ...

“ငါ့ညီမလေး ပင်ပန်းနေပြီ”

ဟူသော အသံဖြင့် ကိုကြီးသည် မ နံတေးလာရပ် တုန်းက ကိုကြီးနဲ့အတူ စာဆိုသွင် ပါလာခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကိုကြီးပြောသလို အခုနောက်ပိုင်း (မ ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း)မှာ စာဆိုသွင်က အိမ်ကို သိပ်မလာတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။ မ ထင်သည်က မနက်ဖြန်ည မွေးနေ့ပွဲမှာမှ လာမည်ဟု ထည့်ခဲ့၍ပင်။

သို့သော် မ၏အထင် မှားယွင်းကြောင်း ကိုကြီး၏ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သော စာဆိုသွင်ကို တွေ့လိုက်စဉ်တွင် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ကိုသတ်ပုံက အစ်ကိုအကြီးပီပီ အနိုင်ကျင့်ပြီး အငယ်ကို ခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ လေသံပျော့ပျော့လေးနဲ့ ချောတယ်၊ တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ညာခိုင်းစရာ ညီမတစ်ယောက် မရှိတာ နာတာပဲ၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်နေတော့ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေက ကျွန်တော့်ကိုချည်း ခိုင်းသွားကြတာ”

“ဘာလဲ မင်းက ကိုယ့်ချင်းစာတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဆိုပါတော့၊ ဆိုပါတော့”

မ၊သည် နားထောင်နေရင်း အဓိပ္ပာယ်တွေ စွက်နေသော ကိုကြီးနှင့် စာဆိုသွင်တို့၏ စကားများကို ဆက်လက်ရင်မဆိုင်ချင်လှစွာ ...

“ကိုကြီး ထမင်းစားတော့မလား”

ဟု စကားစ ပြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟင်း ... ဘယ်လို အစ်ကိုမှန်းလည်း မသိ။ ညီမကို ပြန်အောင်သွယ်ချင်ရတယ်လို့။ စိတ်ညစ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

“ကျွန်တော်ရော မပါဘူးလား ရတနာပုံ”

“ရှင် ... ကိုစာဆိုလည်း ပါပါတယ်။ မက မကျွေးချင်လို့ မမေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မတော်တဆ စကားနည်းနည်း ကျန်သွားတာပါ”

“ကဲ ... ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

ကိုကြီးသည် တမင် ရှေ့က ထွက်သွားပေးသလိုပင်။ မ အား စာဆိုသွင်နှင့် ချန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ ထိုစကားအား ထုတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ကိုကြီးလောက် မျက်နှာဖြောင်တဲ့ အစ်ကို မရှိဘူး။ ကိုကြီးဟာ မကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို သဘောထားချင်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ သို့နှင့် မ၊သည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက် စုပုပ်သွားသေးသည်။

သို့သော် စာဆိုသွင်၏ မင်ပန်းနေပြီလား။ ကျွန်တော်

လည်း ဝိုင်းကူပေးမှာပါ။ မနက်ဖြန်လည်း အစောကြီး လာခဲ့မယ် ဟူသော စကားတချို့အား ပြန်လည်း တုံ့ပြန်ရသောအခါ မ၏ ကိုကြီးအား စိတ်ကောက်ချင်မှုကလေး ပျက်မြယ်သွားရပြန်သည်။ မသည် နံဘေးတွင် ယှဉ်တွဲ၍လျှောက်သော စာဆိုသွင်အားလည်း အနည်းငယ် မကျေမနပ် ဖြစ်ချင်နေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အစ်ကို ဖြစ်သူက သဘောတူ နောက်ပြောင်တာကို သူကပါ သဘောတကျ ထောက်ခံချင်ဟန်နဲ့ ပြီးတော့ ကိုကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းစာညိတ်ညိတ်နဲ့ ကျေနပ်ပုံပြရအောင် မ နံဘေးမှာရော ဘာလို့ အတူ တွဲလျှောက်လာရသလဲ။ တကယ်ဆို ကိုကြီးကို မီလျက်သားနဲ့ သည်လို တမင်ကြီး မသိဟန်ဆောင်တာတော့ တစ်ခုခု မှားယွင်းမှု ပဲပေါ့နော်။ အင်း ... အတွေးရခက်လေစွ။

မ ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟု မ၊သည် တစ်ပက်သတ် မတွေ့ချင်သေးပါ။ မ၊သည် သူ့ကို ချစ်မိပြီလား၊ မချစ်သေးဘူးလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မရေရာသေးပါ။ အကယ်၍ ချစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် မရဲ့ အတိတ်အကြောင်း တစ်ခုကို ပြောပြခဲ့တဲ့အခါ စာဆိုသွင်ထံမှ တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် မချစ်မိတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

“စားကွ စာဆိုကြီး၊ ညီမလေး ချက်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ညီမလေး ဧည့်ခံတဲ့ ထမင်းစားပွဲပေါ့ကွာ”

မ,သည် ကိုကြီးနားတွင် ရပ်နေချိန်ဖြစ်၍ သည် စကားကို ပြောသော ကိုကြီးအား မသိမသာ လက်သည်ဖြင့် ကျော့ကို ဆိတ်လိုက်တော့ ကိုကြီးသည် တွန့်ခဲန ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မ တမင်လုပ်မှန်းသိ၍ ပြုံးစိစိဖြင့် ဟန်ဆောင်လိုက်ကာ စာဆိုသွင့် ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဟင်း ... တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ။

ဘယ်လို အစ်ကိုမှန်း မသိပါဘူး။ ကြီးကြီးတို့ ဘွားဘွားတို့လာရင် တိုင်ပြောစုပါဟု မ,သည် တိတ်တဆိတ် ကြံစည်လိုက်သေးသည်။

“ရတနာပုံရော တစ်ခါတည်း ဝင်စားပါလား”

“မ စားပြီးပါပြီ ကိုစာဆို၊ အိမ်မှာက ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိပေမဲ့ မတို့က ထမင်းလက်ဆုံ စားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကြီးက အပြင်မှာ စားလာတတ်တာ များတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ထမင်းစားရင် အဖော်ရှိမှ စား တတ်တယ်”

“ဒါဆိုလဲ အဖော် မြန်မြန်ရှာပေါ့ကွာ”

“ကိုသတိပုံ ပြောတဲ့လူ မှားနေပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြော ရမှာဗျ၊ အသက်သုံးဆယ့်သုံးဆိုတာ မငယ်တော့ဘူးလို့ ပြောရင် ရတယ်၊ အင်း ... မြောက်သာ မြောက်ပေးရတယ်၊ ရတနာပုံက ကြိုက်မပါလား မသိဘူး”

မ,သည် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော အဖြစ်တစ်ခုမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိချေ။ ကိုကြီးဟာ သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အကြောင်း ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်သလို မလည်း မေ့လျော့ နေတတ်သည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေကလည်း အဝေးမှာ နေကြ သူတွေချည်းဖြစ်၍ ကိုကြီးအား တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရေး တယူ မတိုက်တွန်းကြချေ။

မအတွက် သည်စကားကြောင့်ပင် ကိုကြီးအတွက် အနည်းငယ် တွေးစရာတွေ ဖြစ်စေတော့သည်။ ကိုကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ သည်လို တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာလဲ။ ရည်စား လည်း ရှိပုံမရဘူး။ သူလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလည်း ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်မှုကုမ္ပဏီမို့ အချောအလှကလေးတွေ တွေ့နိုင်လျက်သားနဲ့ ဆိုတာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တွေးစေတော့သည်။ ကိုစာဆို ရှင်ကတော့ တော်ပါပေရဲ့။ မကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ တွေးစရာတွေ ပေးတတ်သေးသည်နော်။

“ဟော ... စကားပြန်တောင် မရတော့ဘူး၊ ငြိမ်သွားလိုက် တာ၊ စိတ်ချပါ ညီမလေးရဲ့၊ ငါက ငါ့ညီမကို စိတ်ချရမှ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားမှာပါ”

ငြိမ်သက်သွားသော သူမကလေးကို ပျော်စေ ပြက်စေ နောက်ပြောင်ပြီးမှ သူ နောက်ပြောင်လိုက်သော စကားတွေကြောင့် များလားဟု အတော်လေး နောင်တရသွားသည်။ သည်နေ့မှ သူမကလေးကို မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ဆုံရသလို သူမကလေး၏ မျက်နှာကို အချိန်ပြည့်မြင်နေရတဲ့ သည်ထမင်းစားချိန်ကလေးကို မြတ်နိုးသည်။ အဖြူရောင်ကလေး တွေသာ စတင်လေ့ရှိသော သူမကလေးကို သူ့အနားမှာ ထာဝရ ရှိစေချင်သည်။

“ကဲ ... ကဲ စိတ်မကောင်း ပြစ်မနေပါနဲ့ ရတနာပုံ၊ ကျွန်တော် နောက်တာပါ။ ကိုသတ်ပုံရဲ့ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ပျော်စရာလေးတွေနဲ့ ဖန်တီးကြရအောင်နော်၊ စိတ်ညစ်စရာ တွေ၏ မမှပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစာဆို၊ မဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မကိုယ်တိုင် မေ့နေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်

ရေးအကြောင်းကို အခုမှ သတိရပြီး ဟုတ်သားပဲဆိုပြီး တွေးမိသွားလို့ပါ။ ကိုစာဆိုစကားကြောင့် မလည်း ကိုကြီးမှာ လစ်ဟာနေတဲ့ နေရာတစ်ခုကို အခုမှ သတိရမိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုသတ်ပုံရဲ့ အိမ်ထောင်အတွက် ကျွန်တော် တို့ ဝိုင်းရှာပေးကြမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

သူမ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူအား ချစ်စနိုး နောက်ပြောင် နေ့ကလေးအား သတိလက်လွတ် ငေးမိသလိုဖြစ်ပြီးမှ ချက်ချင်း ဆန်ဆောင်လိုက်ရသည်။ အင်း ... မလွယ်ပါလား၊ ကြာရင် အလုံးက ရိပ်မိကုန်မယ်။ သူမကလေးလည်း ရိပ်မိကုန်မယ်။ အစမ်းပါဦး၊ ရိပ်မိတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုသတ်ပုံ ကိုယ်တိုင် အညှစ်မနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်နောက်ပြောင်နေခဲ့ ပြီးမှ ချစ်မိပြီဆိုတာ သေချာနေမှ ဘယ်လို အတိတ်မျိုး ရှိခဲ့ပါ သေး။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့ ဟူ၍ အတွေးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေပြန် သည်။

“ကိုစာဆို ခဏ”

ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားသော ကိုသတ်ပုံနောက် လိုက်မလိုပြင်စဉ် သူမကလေးသည် သူ့နောက် များမှာ ရပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လေသည်။ တစ်ခါမှ သည်လို ခေါ်ဖူး၍ သူက တာအံ့ထဲပြန်ကာ သူမဘက် လှည့်ကြည့်

သည်။ မျက်လွှာကလေးချလျက် ခေါင်းတလေး ခပ်ငုံ့ငုံ့ပြုကာ သူမ၏ ဘေးတစောင်းဆံပင်တို့က မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ကွယ်စေခဲ့သည်။

“ကိုကြီးမှာ အခုရော့ ရည်းစား မရှိဘူးလား”

“ဪ ... ဟော် ... ဒါလား၊ မရှိပါဘူး၊ ရတနာပုံရဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲနေတာဖြင့် ကြာပြီ၊ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မရွယ်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“မ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ၊ တကယ်တော့ ကိုကြီးအဖေမကို ငဲ့နေတာများလားလို့ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ကျေးဇူးကိုစာဆို၊ မကို ဒီလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးတဲ့ အတွက် ရယ်၊ မ တည်ခင်းတဲ့ ထမင်းစားပွဲကလေးကို တက်ရောက်လို့ရယ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ရမဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ ရတနာပုံရဲ့ စိတ်ဆွေ အရင်းကြီးတွေပဲ၊ ကဲ ... ကျွန်တော် သွားလို့ဦးမယ်”

တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးဖြူပြီး ကိုယ့်ကို သည်လို ရယ်မပြပါနဲ့လား ရတနာပုံ။ သည်အပြုံးကလေးနဲ့ ခင်းဟာ ကိုယ့်အင်မတန် လွမ်းမိုးထိန်းချုပ်ထားသလိုပဲဟု ပြောချင်စိတ်အယခုတော့ မျိုသိပ်ထားရဦးမည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ငယ်ထိပ်ကလေးအား လက်ပဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်ပြေသိမ့်ချင်စိတ်ကိုလည်း ထိန်းချုပ်

ထားရဦးမည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကလေးများကို အမြဲ ထိုင်ကြည့်ချင်စိတ်ကို သို့ဝှက်ထားရဦးမည်။

မနက်ဖြန်ကျင်းပမဲ့ မွေးနေ့ပြုအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပြင်ဆင်ပေးရင်း အရင်ကထက် ရင်းနှီးမှုပိုလာသော သူနဲ့ သူမတို့၏ ဆက်ဆံရေးအတွက် ကိုသတ်ပုံနှင့်ဆုံတိုင်း ‘ကြီးစားထားယောက်ဖကြီး’ ဟု ကျီမယ်သံက နားဝင်ချိုပြန်သည်။

သူကလည်း အရင်ကနဲ့ မတူစွာ ...

“စိတ်ချ ယောက်ဖကြီးရေ၊ မမလေး ထင်ပိုးကို ကြီးစားရှာပါ့မယ်”

ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောရင်း သူမ၏ စကားသံကလေးများကို နားခံရင်း ရင်ခုန်မှုများ အတိပြီးသော နေ့တစ်နေ့ကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။ ကိုသတ်ပုံနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အတူ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝိုင်းသယ်မိတဲ့အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နားလည်သောအပြုံးကို ဆင်မြန်းကြရင်း သည်နေ့တစ်နေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့၍ အရာရာကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့သူမှာ နာဆို့သွင်ပဲ ဖြစ်သတဲ့။ ‘ကိုစာဆို မောနေပြီလား’ ဟူသော စကားသံလေးဖြင့် အမောပြေသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။

၁၂

မ၊သည် မီးရောင်တို့လွတ်ရာ ချောင်ကျကျ စားပွဲ
တစ်ခုမှာထိုင်ရင်း ငြိမ့်ညောင်းသော တေးသွားနှင့်အတူ ကနေသူ
တချို့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးမိသည်။ ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့
သည်လို့ ပါတီပွဲမျိုးကို ကျင်းပဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့သလဲ။ အရင်က
သည်လိုမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်
ပါလိမ့်ဆိုသော အတွေးများဖြင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ်
မ အနည်းငယ် ညှဉ်းပျင်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးဟာ မနဲ့ စာဆို
ပိုမိုးနီးစပ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ကြောင်း မ သိပ်ပြီး မရိပ်မိသေး၍
လည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မ ကြာခင်မှာပဲရိပ်မိလိုက်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် မ တမင်ရွေးချယ်၍ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့သော

အောင်တချို့၊ လင်းတချို့၊ စားပွဲကလေးသို့ စာဆို ရောက်လာခဲ့
ချိန်တုန်းကတော့ မဟုတ်ချေ။ မ ထင်ခဲ့တာက သူသည် ခဏ
လောက်ပဲ မ အနားမှာ ထိုင်စကားပြောပြီး ပျင်းရင် ထသွားလိမ့်
မည်။ မရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့မှုကို ပျင်းရိသွားမည်။ မကို
အပျော်တွေ ဆိတ်သုဉ်းနေသည့် မိန်းမသားဟု တိတ်တိတ်ကျိတ်
ပြီးတောင် နာမည်ပေးသွားနိုင်မည်လောက်သာ တွေးမိခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ မ၏ အထင်များ မှားယွင်းခဲ့လေသည်။
“ကိုသတ်ပုံက ညီမလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ လိုက်ရှာပါ
ဦးဆိုလို့ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး တွေးလိုက်တဲ့ နေရာက
ဒီနေရာပဲ၊ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်အတွေးတွေ မှန်နေခဲ့
တယ်၊ ရတနာပုံက ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး နေရာကလေး
မျိုးကို နှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတာ အင်မတန်
မှန်နေခဲ့တာပဲ၊ ကိုသတ်ပုံတော့ ကျွန်တော့်ကို ရှာခိုင်းတာ
မှန်သွားပြီ၊ တခြားလူသာ ရှာခိုင်းရင် ဒီနေရာကို ဘယ်တွေး
မိလိမ့်မလဲ”

“ရှင် ကိုကြီးက ကိုစာဆိုကို ရှာခိုင်းတာလား”
“ဟုတ်တယ်”

ဘုရားသခင် ကိုကြီးကတော့ ထင်ရာတွေ စွတ်ဖန်တီး
ထိုက်ပြန်ပြီ။ စာဆိုသွင်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလိုက်
ပြန်ပြီ။ သေချာတယ်၊ သေချာတယ်။ ကိုကြီးဟာ သူ မွေးနေ့ကို

ကျင်းပတာ သူ့အတွက်မဟုတ်၊ မ အတွက်သာဖြစ်ပြီး မ သည် ကိုကြီး နောက်ထပ် ဖုန်တီးသမျှ စာတ်လမ်းတွေကို သတိကြီးစွာ စောင့်ကြည့် ရှောင်ရှားသင့်သည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သဘောတူ လိုက်လျောသင့်သည်လား။ ဟင်အင်း ... မ တကယ် မသိသေးချေ။ မသည် တစ်ခုတော့ ပြောချင်သည်။ အဲဒါကတော့ မသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မာယာများဖြင့် ပြားယောင်းအပိုင်ချိုင် မညှိုးသူ မဟုတ်ချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မသည် ကိုကြီး စားမြစ်ထား သော မ၏ အကြောင်းကို ပြောကို ပြောပြဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှ၊ ကြိုးစားမှ။ စာဆိုသွင်ဘက်က ခြေလှမ်းတွေ သိသိသာသာ ဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် မ ပြောပြဖို့ သတ္တိတွေမွေးမှ။ ကိုကြီး ခင်းသော လမ်းကို မ မလျှောက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားကိုသာ ရင်ဆိုင်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

စာဆိုသွင်သည် မ၏ ဖော်ရွေခြင်းကင်းသော တိတ်ဆိတ်မှုကို စိတ်ပျက်စို့သင့်သည်။ မကိုထား၍ တွက်သွား သင့်သည်။ မ ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်နေပါတယ်လို့ ကိုကြီးကို သွား ပြောဖို့သင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ စာဆိုသွင်သည် မအား ထားမပစ်ခဲ့ သည့်အပြင် မ၏ တိတ်ဆိတ်မှုကိုတောင် ပျက်ဆီးခဲ့သည်။

“ရတနာပုံက ဘာမေ့ကုန် ကျောင်းပြီးတာလဲ”
“သင်္ချာနဲ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ဘာသာရပ်ပဲ၊ ကျွန်တော်က စာကျက်ရ တာ သိပ်မုန်းတယ်၊ တွက်တာပဲ ဝါသနာပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝိုင်အမ်တီကို တမင် လျှောက်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ကိုစာဆိုက တမင်လျှောက်တယ်ဆိုတော့”
“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် တမင် လျှောက်ခဲ့တာ၊ အမှန်က ကျွန်တော့်အမှတ်နဲ့ဆိုရင် ဆေးဝင်တယ်၊ စာကျက်ရတာ မုန်းလို့ မလျှောက်ခဲ့ဘူး”
“ဟုတ်လား မက ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

ထိုစကားကို ပြောအပြီးတွင် မသည် မ၏ ဆယ်တန်း နှောင်းသူဘဝကလေးကို သတိရခဲ့၍ အတင်း ဓမ္မပျောက်ပစ် ဆို၏။ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူးကွယ်။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရအောင် မဖြေနိုင်ခဲ့ပါဘူး တဲ့ အပြစ်တင်စကားကို မပြောရက်သေးပါ။ မသည် အချစ်ကို အတ္တယံလေသော ခပ်ညည့် မိန်းမ ဖြစ်နေသေးသည်ကို ကိုစာသွင် သိသေးချေ။

မ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ ပြော၍ရသော သူ့ နှစ်ယောက်ဟာ ခုတော့ ဘယ်နေရာကိုများ ရောက်နေခဲ့ပါလိမ့်။ မိမိတို့ကတစ်ခုလို့ သဘောထားသင့်ပေမဲ့ မသည် ဓမ္မမရ၊ ပျောက် နှစ်ဖက်ရခဲ့ချေ။

“ရတနာပုံ ကျွန်တော် တစ်ခု ခွင့်တောင်းပါရစေ”

မသည် စာဆိုသွင်အား ခေါင်းညိတ်ပြမိသည် ထင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရရင် မက လွင့်မျောချင်နေသော စိတ်တို့ကို မနည်းစုစည်းနေရ၍တည်း။

“ကျွန်တော် ရတနာပုံဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကို ခေါ်ရတတ်တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီတော့ ကိုစာဆိုက ဘယ်လို ခေါ်ချင်သလဲ”

“ရတနာပုံသုံးတဲ့ နာမိစားကလေးကို ခေါ်ချင်တယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မက ကိုစာဆိုထက် အသက်ကြီးတာ မဟုတ်တာ၊ တော်ကြာ မ ရဲကြီးနေပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒါလည်း နာမည်တစ်ခုပေါ့လို့ သတ်မှတ်ရသားပဲဟာ၊ ဘယ်လိုလဲ မလို့ ခေါ်ခွင့်ပြုမလား”

“ကိုစာဆို သဘောပါစဲရှင်”

မသည် ထိုသို့ အခေါ်အဝေါ် ကိစ္စကို အရေးတယူ ဆွေးနွေးချင်သော စာဆိုသွင်လို သတိကြီးစွာ စကားပြောရုံ သင့်ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေ၊ ခြေလှမ်းတွေ၊ ကိုကြီးက ဆွဲခေါ်လို့ မပါလာတဲ့ ခြေလှမ်းလေး၊ ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား လျှောက်လာခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းလေး၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးရိုး ခင်မင်မှု ခြေလှမ်းတွေလား၊ မ သိရချင်သည်။ မသည် မနင်း စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း အချိန်ကြာမြင့်

ထိုင်၍ စကားပြောချင်နေသော စာဆိုသွင်နှင့် ညီမဖြစ်သူကို တမင် စာဆိုသွင်ကို ရှာခိုင်းသော ကိုကြီးတို့ကြောင့် ကိုကြီးဟာ သည်မွေးနေ့ပွဲကို ဘာကြောင့် လုပ်သလဲဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာရပြီ။

စာဆိုသွင်သည် သည်ညတော့ ဥပေပဝတ်စုံ အနက်ရောင်ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားတတ်သော နားရွက်ဖျား တစ်ဖက်မှ နားကွင်းကလေးနှင့် အတော်လေး လိုက်ဖက်သည်။ သည်နားကွင်းမျိုးလေးပေါ့၊ မရဲ့ တစ်ခါတုန်းက တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာဆိုသွင်က ညာဘက်ဖြစ်ပြီး သူက ဘယ်ဘက်မှာရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နားကွင်းကလေးဟာ မ ဘာကြောင့်ပဲ ထားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မ အခုထိ သတိရဆဲ။ မက နားကွင်းထားတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ဆို ပိုလှလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့၍ သူ တမင်ထားခဲ့တာ။ ‘မ’ ဟု စာဆိုသွင် ခေါ်သောအခါ သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ အခေါ်မခံရဖူး၍ စခေါ်စဉ်တွင် အတော်လေး စိမ်းသက်သက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ စာဆိုသွင်သည် နောက်ထပ်တစ်ခါ ‘မ’ ဟု ခေါ်သောအခါမှ မသည် သတိရလျက် ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟူ၍ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ထူးမိသည်။

“အစတော့ စိမ်းနေတော့ မ နားမယဉ်လေးဘူးပေါ့၊ နောက်ကြာတော့ သိသွားမှာပါ၊ နောက်ပြီး ရတနာပုံဖြစ်ဖြစ်။

ရတနာဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့ လူတွေကြားမှာ 'မ'လို့ ခေါ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကွဲကွဲပြားပြား မှတ်မိသွားတာပေါ့။

"ကိုစာဆိုက အဆန်းထွင်တတ်သားပဲ"

"အမှန်ပြောရရင် အဆန်းထွင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်ချင်လို့"

ဒါဟာ တစ်ခုခုရဲ့ ခြေလှမ်းအစတွေဟု မသည်ယုံကြည်လက်ခံလျက် မ၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို နှောင့်ယှက်နေသော စာဆိုသွင်အား မသည် အရင်တုန်းကသာဆိုရင် အပေါက်အလမ်း မတည့်သော စကားကို ပြောမိမည် ထင်ပါရဲ့။ ယခုတော့ မဟာတည်ငြိမ်စိတ်တစ်ခုမှာ နေသားတကျ။ ပြီးတော့ ဖြစ်သင့်သည့် အခြေအနေတစ်ခုကို လက်ခံတွေးတောနေပြီမို့ စာဆိုသွင်ကို သည်လောက်ထိ လိုက်လျောခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကသာ မကို 'ချစ်ဇာယ'ဆိုသော စကားကိုသာ ဖွင့်ပြောကြည့်။ အဲသည်နေ့မှာပဲ မ ပြောပြမည့် မ၏ နောက်ကြောင်းကလေးကို သိခွင့်ရမည်မှာ စာဆိုသွင်ပင် ဖြစ်သည်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ မသည် စာဆိုသွင်ထဲမှ 'ချစ်ဇာယ'ဆိုစကားကို မကြာခင် ကြုံရတော့မည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

"ဟော ... ဟိုမှာတွေ့လား မ၊ ကိုသတ်ပုံနားမှာ ရစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလေ၊ သူ့နာမည် တင်ဇာတဲ့၊ ကိုသတ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ သူကတော့ ကိုသတ်ပုံနဲ့

အသင့်တော်ဆုံးလို့ ကျွန်တော် မြင်ထားတယ်။ မကောသဘောကျရဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသတ်ပုံက စိတ်ဝင်စားပုံတော့ မရဘူး၊ တင်ဇာက ဝိုင်းချုပ်ဈေးမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်"

"ဟင် ... ကိုစာဆိုက သိလှချည်လား၊ ကိုကြီးအကြောင်းကို ဒီလောက် သိပုံထောက်ရင် ကိုစာဆိုနဲ့ ကိုကြီးတို့က အမြဲတွဲနေခဲ့လို့ပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွဲဖြစ်သွားကြတာလဲ"

"ကိုသတ်ပုံ ဝယ်ထားတဲ့ မြေကွက်မှာ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ဆောက်ပေးဖို့ ကိုသတ်ပုံ ကျွန်တော့်ဆီ အလုပ်လာအပ်ကတည်းက စပြီး ခင်ကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ကြိုက်ပုံစံ ထွင်ပြီးဆောက်၊ ကိုသတ်ပုံကလည်း ငွေတွေ သောက်သောက်လဲကုန်နဲ့ အခုထိ ဒီဟိုတယ်က မပြီးသေးဘူး၊ ကျွန်တော် အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ဗီသုကာ တစ်ယောက်ပဲဗျ၊ ပိုင်ရှင်အကြိုက်ထက် ကိုယ့်အကြိုက်တွေပဲ ဆောက်ပေးတတ်တယ်"

"မကို အဲဒီ တင်ဇာဆီ သွားခွင့်ပြုမလား ကိုစာဆို၊ ဟိုလေ မ သိပ်မသိချင်ဘူး၊ မ သွားပြီး စကားပြောကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ တိုင်ပင်တာ"

စာဆိုသွင်သည် 'ကောင်းသားပဲ' ဟု ထောက်ခံလျက် အရပ်နှင့်သည်။ အမှန်စင်စစ် မသည် တင်ဇာကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ ကိုကြီး၊ မကြာခဏ မတို့ နှစ်ယောက်ဆီ

လော့လာနေတာကို ရိပ်မိ၍ တမင်ပဲ စကားစ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ စာဆိုသွင်ကတော့ မကို ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု စူးစမ်း ချင်လိမ့်မည်။ တကယ်တော့ မသည် အရာရာကို မယုံကြည်သေး ၍လည်း ဖြစ်သည်။ မတို့ သည်ထက်မက ရင်းနှီးပြီးရင် သူ့ဆီက 'ချစ်တယ်' ဆိုသည့် စကားကို မကြားရတော့မည်ကိုသိလျက် ထို 'ချစ်တယ်' ဆိုသည့် စကားကို သူ တကယ်ပဲ နှလုံးသားထဲကပါလို့ ပြောတာလားဆိုတာ မ မယုံကြည်ရဲပါ။ မကို ယခုလို အရေး တယူ ဆက်ဆံခြင်းဟာ မရဲ့ အတိတ်ဟောင်းကို မသိသေးလို့ပဲဟု တွေးမိတိုင်း စာဆိုသွင်၏ အရေးပေးမှုကို မယုံကြည်ရဲပါ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးနဲ့ စာဆိုသွင်ရဲ့ အတိုင်းမသိ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ဟု သိပြန်လျှင်လည်း ဘာကို မယုံကြည်မှုနဲ့ မသိပေမဲ့ မ ယုံကြည်မှု ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပင်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် စကားတွေကို မ စိတ်ဝင်စား နေတယ် ထင်တာ၊ အမှန်တော့ မရဲ့ စိတ်တွေက တခြားဆီ ရောက်နေခဲ့တယ်နော်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် မကို ကျွန်တော် စကားတွေ လျှောက်ပြောမနေပါဘူး၊ အခုတော့ အားနာ ပါးနာနဲ့ မမှာ စိတ်ပင်ပန်းပြီး နားထောင်နေရတယ် ဆောရီး”

“အို... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မ ကိုစာဆို စကားတွေ ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ထိုင်နေရတာကြာတော့ ပျင်းလာ လို့ပါ”

သူသည် ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်မိသော စကား ထစ်ခွန်းက သူမအား အတော်လေး အနေရခက်အောင် ဖြစ်သွား ၍ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုတောင် ဖြတ်ရိုက်ပစ်ချင်လာသည်။ မရည်ရွယ် ခါဘူး မရယ်။ မ သည်လို ကိုယ့်ကို အားနာပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ် သွားရအောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်က စကားအပြောမတတ် လို့ပါ။

နံဘေးတွင် ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ သူနှင့် ယှဉ်လျှောက် နားသော သူမသည် ထပ်မံ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တော့သည်။ သူတ သည်လိုမျိုး တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မလိုလား၍ စကားစရှာတာ မ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စကား အပေါက်အလမ်း မတည့်မှုက သူမကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကိုသတ်ပုံ မရှာနိုင်ပါဘဲ သူ့ ဘာသာ သူမအား လိုက်ရှာပြီး တမင် ရင်းနှီးမှုကို ထပ်မံရယူ

ခြင်းက သူမအား အနောင်အယုတ်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အဖြူရောင် ကလေးတွေသာ အဝတ်များသော သူမထံမှ ဖြူစင်မှုကလေးကို လည်း ရိပ်မိခဲ့ပြီ။ မရယ် မင်းမှာ ဘယ်လို အတိတ်များ ရှိခဲ့လို့ သည်လောက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ပြီး အရာရာကို ဥပေက္ခာ ပြုနေခဲ့တာလဲ။

ပျော်ရွှင်နေကြသော အပျော်မျက်နှာများနှင့် ဆန့်ကျင် စွာ အပြုံးကို တွေ့ရခဲ့သော သူမထံမှ သူ့အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်ကျောတမ်းကျော ပြုံးပြမှုကလေးကို သူက တမီးတခဲရသည်။ ပြီးတော့ ထိုအပြုံးကလေးကို ထာဝရ တည်တံ့ချင်သည်။ တွေ့စက အပြုံးတွေ ဝေသလောက် ခုတော့ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ။

“ယောက်ဖကြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲကွ။ ဒီမှာ တင်စာ က မေးနေတယ်။ ဪ... နောက်ပြီး ညီမလေးကိုလည်း မတွေ့ဖူးလို့ တွေ့ချင်သတဲ့။ မင်း ခေါ်လာတော့ အဆင်ပြေ သွားတယ်”

သူက သူမအား အနည်းငယ် အားနာသွား၍ သူမ ဘက် လှည့်မကြည့်မိအောင် မျက်လုံးတို့ကို အဝေးသို့ ပို့ထားခဲ့ သည်။ ဟူး ... ရင်မောလေစွ။ တင်စာက သူနဲ့ သူမအား ကိုသတ်ပုံ ကိုယ်တိုင် ယှဉ်တွဲနှောင့်ပြောင်မှုကို တအံ့တဩ ဖြစ်လို့နေပြန် သည်။ တင်စာ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးဟန် စကားပြောခြင်းအား တွေ့ တော့ချင်ချိန် ကြိဆလျက် ပြန်ပြောနေသော သူမ၏ အသံကလေး ကို ကြားရတာကိုက အလိုလို ကြည့်နူးနေမိပြန်သည်။

လျှို့ဝှက်တစ်စုံတရာ ပါဝင်နေသည်ဟု သူ ယူဆ ထားသော စကားသံကလေးတွေက အစ ချစ်မိမှတော့။ သည်တစ်ခါ ကိုသတ်ပုံနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရင် သူ့မှာ ပြောပြစရာတွေ တစ်စုံတစ်ပင် ရှိနေခဲ့ပြီ။

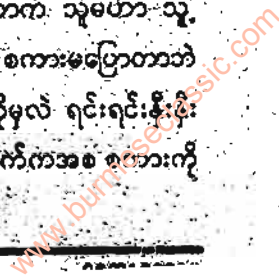
“မောင်ရင့်မှာ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမ ထစ်ယောက်ရှိတာ ကိုယ်တို့ကို မပြောပြခဲ့ပါလား။ သတ်ပုံ က သဝန်တိုတတ်တယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို။ အခုတော့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ တွေ သွားပြီ။ ကြုံရင် ဖလင်သုံးလိပ်လောက် အကုန်ခံပြီး မဂ္ဂစင်း မျက်နှာပုံးအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အကူအညီ တောင်းရ မယ်”

“ညီမလေးက ဝါသနာ မပါဘူးဗျ”

ကိုသတ်ပုံနှင့် အပေါင်းအသင်းတချို့၏ စကားသံ ကြောင့် သူမသည် သူ့ပခုံးတစ်ဖက်နောက်သို့ ခေါင်းကလေး ငုံ့ တွယ်သည်။

တစ်ခု ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက သူမဟာ သူ့ လောက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားမပြောတာဘဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် သူ့လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး စနေ။ နောက်ဆုံး တင်စာလို မိန်းမတစ်ယောက်က အစ စကားကို ဖာတ်ဟက်ပက်ပက် မတုံ့ပြန်ချေ။

ဧည့်ခံပွဲလာသူ အတော်များများက သူ့နားမှာသာ ရှိနေတတ်သော သူမကို သူနဲ့တွဲ၍ ထပ်မြင်ချက်တွေ နှေးကြဲသည်။ ကိုသတ်ပုံကိုယ်တိုင်က ညီမဖြစ်သူနဲ့ တွဲမနေဘဲ သူ့အနားမှာ ထားသွား၍လည်း ဖြစ်မည်။

“မ အိမ်ထဲ ဝင်ချင်တယ် ကောင်းပါ့မလား ကိုစာဆို”

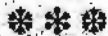
ဟု သူမကလေးသည် အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်ပြန်လျှင် သူက အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်းကို ကျေနပ်ပြန်သတဲ့။

“မ ခေါင်းမူးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုကြီးကိုလည်း ရှာမတွေ့လို့ ကိုစာဆိုကို တိုင်ပင်ရတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲဝင်ပေါ့၊ လာ ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လိုက်ပို့ပေးရမလား”

ကြည့်စမ်း အယ်လောက်တောင် သိမ်းကျုံးညှိုငင်တဲ့ အမှုအရာလေးလဲဆိုတာ။ ‘ပို့ပေး’ ဟူသော ခပ်တိုးတိုး အသံဖြင့်သာမန် အမှုအရာကလေးပါပဲ။ သို့သော် နဂို ချစ်စိတ်အခံရှိသူ သူ့အဖို့တော့ သေလူမြောပါး ခွဲလမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေသတဲ့။ မြော် ... ရူးသွပ်လေစွ။

ဒုဂ္ဂလျ-၃၃၆၊ ဗေဒတိပိတု
နတ်ယုဂျာန် ဖန်သတ္တပတ်

ထိုနေ့က ချစ်သူများနေ့ Valentine Day ဖြစ်သည်။ အတွက် သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား မပတ်သက်ခဲ့သော နေ့ထစ်နေ့ ခြံ၍ ပေဖော်ဝါရီလ ဆယ်လေးရက်ဟူသော အမှတ်ရခဲပူးသည်။ သော် စာဆိုသွင်က ထိုနေ့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့ရသော အကြောင်း မဟာ နောက် ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မည် မထင်ပါ။

ထိုနေ့မတိုင်ခင် ဖောဖော်ဝါရီ ဆယ်သုံးကိုတော့ အမှတ်မှတ်ရရ ရှိတတ်သည်။ အမှတ်တရ ရှိခဲပူးသည် ဆိုတာ ထာဝံတော့ မ သိနေပြီ နောက်တစ်ရက်ဟာ ချစ်သူများနေ့ ဘာ တစ်ခါမှ ဘယ်သူကမှ စကားစပ်ပြီး မပြောဖူးလေ။ ဝတ္ထု

ဖတ်ရင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း သိခဲ့ရသောနေ့၊ သို့သော် မနဲ့ တစ်ဖက်ဖက်မှ အမှတ်တရ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသောနေ့ ဖြစ်သည်။

မသည် ထိုနေ့နံနက်စောစောက ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် နှင်းဆီရောင်စုံနှင့် သစ်ရွဲရောင်စုံတို့ပါသော ပန်းစည်းတန်းကို မ နာမည်တပ်ပြီး လက်ဆောင်လာဖို့တာကို လက်ခံရလေသည်။ ခြံစောင့်က ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ 'ရတနာပုံကို ပေးလိုက်ပါ' ဆိုသော စကားစုကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ယူလာပေး၍ မသည် ဆူဆူပူပူ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူလဲ မေးတော့လည်း ရေရေရာရာ မမှတ်မိချေ။ ချက်ချင်းကြီး သူ့လက်ထဲထိုးထည့်ကာ ပြိုင်စက်ဘီးအဖရမ်းနင်းပြီး ထွက်သွားကြောင်း၊ ဦးထုပ်စပ်ငိုက်ငိုက်ကို ဆောင်ထားကြောင်းတွေသာ စိတ်ညစ်စဖွယ် စိကာပတ်ကုံး ပြောခဲ့သည်။

"ညီမလေးကလည်း ကိုယ့်ကို သဘောကျလို့ ပေးတာ ယူထားလိုက်ပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ညီမ ပန်းမပန်တာ မသိဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သူ့ပန်းစည်းထဲက ဘယ်ပန်း တစ်ခုကိုမှ မပန်တာကိုများသိရင် အတော့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ"

မသည် ထိုပန်းများကို စားပွဲတင် ပန်းအိုးတစ်ခုပုံဖော်ထိုးခြင်းအား ကိုကြီးက ထိုင်ကြည့်ရင်း မျောင်းပျံခဲ့သည်ကို ကြီးတောင်မှ ဘယ်သူပေးမှန်း မသိတာတောင် ကြည့်ဖြုတ်တော့မလည်း အနေသာကြီးပါ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်

အလိုက်ရုံပေါ့ဟု မက စိတ်လျှော့လိုက်၏။ အမှန်က ကိုကြီးသည် အား ပန်းစည်းပေးသည်လူကို သိနှင့်ခဲ့ကြောင်း နောက်များမှ သိခွင့်ရသည်။

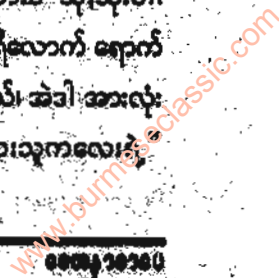
ထိုနေ့၏ ကော်ဖီခင်းတွင် ကိုကြီးသည် မ၏ အိပ်အကဲကို လေ့လာနေခဲ့ကြောင်းလည်း မ မသိခဲ့။ မကို အားစ ရှာကြဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်းလည်း မ မသိခဲ့။ မအတွက် သစ်တစ်ခု ပြောင်းလဲလာတော့မည့်အကြောင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုတာလည်း မ မသိခဲ့။ မသည် အရာရာကို ညှိဖျင်းနေသည်။

"ညီမလေး ဒီနေ့ ထမင်းစားဖို့ ဧည့်သည် သုံးယောက်ရှိ တယ်၊ ကိုကြီး ထမင်းစားဖိတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ညီမလေး ကြည့်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါဦး"

"မက ဟင်းလျာအတွက် စီစဉ်ရတာပဲ၊ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ချက်တာက အိမ်ကလူတွေ ချက်ကြတာဆိုတော့ ကိုကြီး ပြောတဲ့ ညီမလေး စီစဉ်လိုက်ပါဦးလို့ ပြောရမှာ"

"ကဲပါ ... ကဲပါ၊ ညည်း ဘယ်လို စကားပဲ သုံးသုံးပါ၊ အရေးကြီးတာက ဧည့်သည်တွေ ဆယ်မှာရီလောက် ဧရာက မယ်၊ ထမင်းကို ဆယ်တစ်နာရီမှာ တွေးမယ်၊ အဲဒါ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား မန္တလေးသူကလေးနဲ့"

"ဟုတ်ကဲပါ ရန်ကုန်သားရယ်"

မနဲ့ ကိုကြီးတို့သည် ကိုယ်မွေးရာ နေရာအေးကလေးကို အခွဲပြု၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့လည်း နောက်ပြောင်တတ်သေးသည်။ အဲသည်လို နောက်ပြောင်နေတုန်းက ကိုကြီးမှာ မအတွက် စီရင်ချက်တစ်ခု အဆင်သင့် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့တာသာ ကြည့်စော့မှာ ကိုကြီးဟာ ဘယ်လောက် မျိုသိပ်နိုင်သလဲဆိုတာ။ မသည်လည်း ကိုကြီးရဲ့ ထမင်းစားဧည့်သည် ဘယ်သူလဲဆိုပြီး မစပ်စုတတ်ခဲ့သလဲဆိုတာ။ တကယ်ဆို စာဆိုသွင်ကလွဲရင့် မတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ထမင်းစားဧည့်သည် မဖြစ်ဖူးလောက်အောင် ကိုကြီးသည် မကို တခြားလူတွေ့မှာ အင်မတန် စိုးရိမ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းစားဖိတ်ပါသည်ဆိုသော ဧည့်သည်ကို မသည် အမှန်ဆို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ညည်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ထားဦး၊ ငါ့ဧည့်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးဖို့ ညည်းပဲ ညွှန်ကြားရမှာ အိမ်ကလူတွေက ချက်တတ် ပြတ်တတ်ရုံကလွဲရင် ဘယ်လို ဧည့်ခံရမှန်း မသိနဲ့”

သည်စကားကို ပြောပြန်တော့ မသည် နည်းနည်းလေးတော့ မေးကြည့်ချင်ခဲ့သေးသည်။ ကိုကြီးက ချက်ချင်စကားစပြတ်ပြီး ကော်ဖီခိုင်းမှ ထသွားတော့ မမေးဖြစ်ခဲ့ပြန်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်ခဲ့၍ပင်။

တကယ်တော့ မ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ကို ထွက်ကြိုနေသော ကိုကြီး၏ အလိုကျ မသည် ခါတိုင်းထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီး ဂရုတစိုက် ဖြင်ဆင်ထားခဲ့သေးသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားသံတချို့ကို ကြားဖို့ဝေးသော အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်တွင် မသည် ကိုကြီး၏ ဧည့်သည်များအတွက် ထမင်းပွဲကို ကြိုတင် စီစဉ်နေခဲ့သေးသည်။

“ညီမလေးရေ ခဏ ... ခဏ”

ကိုကြီး ခေါ်သံကြောင့် မဟာ ဘာများ နိုင်းစရာ နှိမ့်လဲဟူသော အတွေးကလေး ဖြစ်ခဲ့ရုံအပြင် သည်ထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ အရှောက်မှာ ကိုကြီးရဲ့ ဧည့်သည် ဆုံးယောက်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ မသိခဲ့ရသည်။ မသိသည်က စာဆိုသွင် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ။ စာဆိုသွင်နှင့် အတူ ပါလာသောသူနှစ်ယောက်ဟာ စာဆိုသွင်၏ မိဘနှစ်ပါးဟု မဆက်စပ်တွေးကြည့်၍ သိခဲ့ရုံအပြင် မနဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူးဆိုတာ အဲသည်အထိ ထင်နေခဲ့သေးသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့် ညီမလေး ရတနာပုံပေါ့ အန်ဒီ၊ ညီမလေး လား ဒါမှာ စာဆိုမိဘတွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

မသည် ထိုစကားကို အကြားတွင် အနည်းငယ်
တော့ ရိပ်မိသလိုလို ရှိလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မအား ပြီးပြန်
ပျက်နာပြင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော စာဆိုသွင်၏ ဟန်ပန်တချို့
လည်း မ အပြေထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ မသည် ထင်ထားတာထက်
ရှေ့ကို မြေလှမ်းများစွာ တိုးလာပြီဖြစ်သော စာဆိုသွင်ကို အတော်
လေး စိတ်ပျက်မိပြန်သည်။ မ ထင်ခဲ့တာက မထဲ တိုက်မိဖန်
ချစ်ခွင့်တောင်းစကားဖြစ်ပြီး သည်လို အဆင့်ကျော်လိမ့်မည်ထင်
တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့တာ မ၏ ဟာကွက်ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ၊ ဒါက စာဆို သတိုးသမီးလောင်
ကျွန်တော့် ညီမလေးပဲ။ ညီမလေးနဲ့ စာဆိုကတော့ ရင်းနှီး
နေပါပြီ။ ညီမလေးက မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းပြန်
ခဲ့တာလေ။ အမေ့ဘက်က အဒေါ်တွေ၊ အဘွားတွေ၊
သွားနေခဲ့တော့ ဟိုမှာပဲ တက္ကသိုလ် ဆက်တတ်ခဲ့ရတာ
မွေးတုန်းကလည်း မန္တလေးမှာ မွေးတယ်လေ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ရတနာပုံဆိုတဲ့ နာမည် ပေးတာထက်
ဟုတ်လား၊ သားက ပြောတော့ ပြောသား၊ သမီးလေးက
ချစ်စရာလေး၊ စာဆိုထက် ရှစ်နှစ်ငယ်တယ်ဆို၊ ဒါက
မင်းနဲ့က ဆယ်နှစ်ကွာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ ညီမလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ
တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မွေးပြီး တစ်ပတ်အကြာ

မှာ ဆုံးသွားတာလေ၊ မွေးရာပါ အသားဝါရောဂါနဲ့ ဆုံး
ခဲ့တာ”

နေစမ်းပါဦး၊ နေစမ်းပါဦး။ ကိုကြီးဟာ ဘာတွေ
သိခဲ့တာနော်ဟာပါလိမ့်။ မဟာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ နှစ်နှစ်
လောက်ပဲ တက်ခဲ့ရတာ။ ပြီးတော့ မ အရင်ကတည်းက မန္တလေး
မှာ မနေခဲ့ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းနေခဲ့တာ။ ဖေဖေနဲ့
မေမေတို့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ ကိုကြီးနဲ့ ကျောင်း
အတူတူ သွားခဲ့ရတာ။ ကိုကြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ။ ကိုကြီး
အာလို့ မှန်တာကို ပုံးကွယ်ခဲ့တာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို သည်လို လိမ့်ညာလှည့်စားပြီး အပိုင်ချိုင်ရမဲ့ဘဝ
ချီးကို မ မလိုလားဘူး။ ကိုကြီးလည်း သည်လို မမန်တီးသင့်
ဘူး။ မတော့ နေရာက ချက်ချင်း ထပြေး ထွက်ပြေးချင်တော့တာ
ပါပဲ။

“သမီးလေး စကားပြောမိဦးကွယ်၊ စာဆို မိဘတွေပေမဲ့
သမီးရဲ့ မိဘတွေ ဖြစ်ရမဲ့ လူတွေပဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပေါ့၊ တိုင်ပင်စရာရှိလည်း တိုင်ပင်ပေါ့”

အင်း ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ၊ တိုင်ပင်ပါတဲ့။
မပြောခဲ့မိရင် ကိုကြီးရဲ့ ဟန်တားချင်ဟန် ချက်နာရိပ်ကို မသည်
နာခံလျက် မ၏ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဒီဂရီ မြင့်မားလာသော
ဒေါသတို့ကို မအား မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည့် စာဆိုသွင်ထံ

ပုံချကာ မသိမသာ အကြိတ် မျက်စောင်းထိုးခြင်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။ မသိပါဘူး ကိုစာဆို၊ မဟာ ကိုကြီးကို ကျူးလွန်မိတဲ့အဖြစ် တစ်ခုကြောင့် ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ လူ့ဆိုတာ ရှင် မသိသေးပါဘူး။

“လူကြီးချင်းတော့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ စေ့စပ်ပွဲကို ဘယ်တော့ လောကီလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ အန်တီကတော့ စေ့စပ်တာကို လုပ်မနေစေချင်တော့ဘူး၊ ကာစီခါတည်း လက်ထပ်စေချင်တာ၊ သားကော ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ရတနာပုံရဲ့ သဘောကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦးလေ”

ဘုရား ... ဘုရား၊ မရဲ့ သဘောတဲ့။ မ ဘာတံ့ ပြောရမှာပါလိမ့်။ အခုအချိန်မှာ မ ဖွင့်ပြောချင်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို စာဆိုသွင်မိဘတွေ သိဖို့တော့ မကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့။ အရေးကြီးတာက စာဆိုသွင် သိဖို့ပဲ။ သူသိပြီး သူ့ဘက်က အရင်နောက်ဆုတ်သွားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်။ အကယ်၍ နောက်မဆုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ကော မ သူ့ကို လက်မီသင့်ရဲ့လား မသည် စိတ်နှင့်လူက တခြားစီ ဖြစ်နေလွန်း၍ အတော်တော် စုစည်းထိန်းချုပ်နေရလေသည်။

“သမီး ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင် သမီး မသိပါဘူးရှင်၊ သမီး ဘာမှလဲ မစီစဉ်တတ်ဘူး၊ ကိုကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေဦးရှင်၊ သမီးကို နည်းနည်း အချိန်ပေးပါနော်”

“ရပါတယ် သမီးရဲ့၊ အရေးကြီးတာက သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်လား၊ သား စာဆိုကတော့ ပြောပါတယ်၊ သမီးကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောရသေးဘူးတဲ့၊ သူ မေတ္တာရှိလို့ အန်တီတို့ကို တောင်းပေးပါဆိုလို့”

“အေးလေ ... ငါ့သားက အဲဒါ လိုတာပဲ၊ တကယ်ဆို သမီးလေးရဲ့ သဘောကို အရင်မေးထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ ဇွတ်လုပ်တဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ သမီးကို အားနာစရာကြီး”

“ဟာ ... ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ညီမလေးက ကျွန်တော်နဲ့ တိုင်ပင်မယ်ပဲ ပြောတာပါ၊ အန်ကယ်တို့ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ အားနာစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ က ... ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပဲ ထင်တယ်၊ သုံးဆောင်လိုက် ကြရအောင်၊ အိမ်ထဲကို ကြွပါ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ”

မသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ဖြတ်သန်းရသော သည် ထမင်းစားပွဲအား မြန်မြန်ပြီးဆုံးချင်လှသည်။ မ အကြောင်းများနဲ့ ဗတ်သက်ရင် သိုသိုဝက်ဝက် စကားပြောတတ်သော ကိုကြီးကို လည်း စိတ်ပျက်လှသည်။ မကို နားလည်ဟန် မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေတတ်သော စာဆိုသွင်ကိုလည်း အင်မတန် ရန်တွေ့လိုလှသည်။ ရှင် မ အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်များ သိထားလို့လဲဟု အော်ဟစ်မေးပစ်ချင်လှသည်။ တကယ်တော့ မကို

‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့စကား ရှင်မပြောဘဲ မိဘတွေနဲ့ တိုက်ရိုက် ချဉ်းကပ်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်။ မကို လျစ်လျူရှုရာ ကျသည်ဟုလည်း ထင်နေဆဲ။

“မနုဏ်က ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ ပန်းစည်းကို ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဧည့်ခန်းက စားပွဲမှာ မ ထိုးထားတဲ့ပန်းတွေ တွေ့တယ်၊ မ,က ပန်းလည်း ထိုးတတ်သားပဲ၊ ပန်းတော့ မပန်တတ်ဘူးနော်”

ကြည့်စမ်း မ အလဲထိုးခဲလိုက်ရပြန်ပြီ။ သည်ကိစ္စကို ကိုကြီးလည်း သိနှင့်နေလိမ့်မည်။ မ,ဟာ ကိုကြီးနဲ့ စာဆိုသွင်တို့ရဲ့ မအပေါ် လျှိုဝှက်ထားမှုတွေ နောက်ထပ် ဘာများရှိသေးသလဲဟု သံသယစင်ခဲ့ပြန်ပြီ။

မသည် စာဆိုသွင်ကို ပြောပြဖို့ အခွင့်အရေးတို့ သည်းခံ၍ စောင့်ရဦးမည်။ အို ... ရင်မောလေစွ။

စာဆိုသွင်ဟာ မကို ချစ်ရော ချစ်ခဲ့လို့လား။ ကိုကြီး လောကီ မကြွယ်ဝသော မိသားစုကို ကိုကြီးရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေကို မက်မောပြီးတော့များ မကို လက်ထပ်သင့်သည့် မိန်းမအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့လေသလား။ မကို အမှန်တကယ်မချစ်ဘဲ ဦးနှောက် ထဲက ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသလား။ မ,ဟာ စာဆိုသွင်ကို မ ကိုယ်တိုင် ချစ်သည်။ မချစ်သည် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသော်လည်း သူ့ထံမှ အချစ်ကို ကြားခွင့်ရချင်သည်ကတော့ ထူးဆန်းနေခဲ့သားပင်။

တကယ်တော့ မသည် အချစ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ ရဖူးပေမဲ့ အမှတ်သည်မရှိစွာ ထိုအချစ်အား တောင်တရမိသော ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတည်း။

“မ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို သဘောထားလဲ”

“မသိဘူး”

“ဇာယ်ဟုတ်မလဲ၊ မ တစ်ခုခုတော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က မရဲ့ သဘောထားကို ပိုသိချင်တယ်”

အားလုံးက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထသွားကြစေမဲ့ သူကတော့ ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကို အလိုက်တသိ မမေးကြချေ။ ဆန်းကန် ဘူးတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ယူနေသော သူမသည် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန် မပြခဲ့သော်လည်း သူက စိတ်မဆိုးပါ။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာတော့ စိတ်ကွက်နေလိမ့်မည်ဟု နားလည်ပေးနိုင်သော စာဆိုသွင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲပေါ် လက်ထောက်ထိုင်လျက် သူမ၏ ဆန်းကန်ဘူးဖောက်ဟန်၊ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ဟန်ကို လိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူမက သူ့ကို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဟန်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်နေခဲ့သေးသည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေး

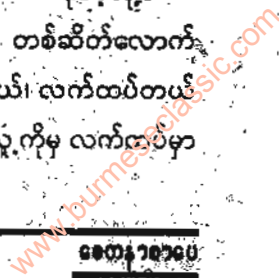

ဇာယ်လိမ့် မရယ်။ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ဘူးလား။ တကယ်ဆို ‘ချစ်တယ်’ဆိုသော စကားတစ်စွန်း အရင်ပြောပြီးမှ သည်လို ‘လက်ထပ်’ဖို့အထိ အဆင့်တက်သင့်မှန်း သိပေမဲ့ သူက သူမ ထလေးထံမှ ‘မချစ်နိုင်ပါဘူး’ဟူသော အဖြေကို ရခဲ့မှာ စိုးရိမ်၍ ဇီဘာတွေကို အရင် အပူကတ်ရတုပဲ ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာက သူမကလေး သူ့ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အင်္ကျီက ချစ်နေရရင် ကျေနပ်သည်။

အခုလို လူကြီးတွေအသိပေးပြီးမှ သူ့ကို သူမ ငြင်းစည်း ဘာများ ပြင်နိုင်တော့မှာမို့လဲဟူသော အတွေးဖြင့် သူမ၏ သဘောထား တစ်ခုခုကိုဖြစ်ဖြစ် တောင်းခံကြည့်မိတာပဲဖြစ်သည်။

“မ ခဏထိုင်ပါဦးလား။ ဘယ်ကို အရေးတကြီး သွားစရာ ရှိလို့လဲ။ ဒီအအေးခွက်တွေ သွားပို့ဖို့ဆိုရင် ကောင်မလေး တွေကို ခိုင်းလိုက်ပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက မ ဧည့်ဝတ်မကျေလည်း မကို ချစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ အင်မတန်မှ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တဲ့ သူတို့သားကို အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်သွားအောင် မက စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ ဒီမှာ ကိုစာဆို တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး မကို ဒီအိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ လက်ထပ်တယ် ဆိုတဲ့စကား မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ အရာရာဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီလေ။ မြင်မရတော့ဘူး မရဲ့။ မ ချက်ချင်း မေ့ပစ်တာလား။ အခုလေးတင် သည်ထမင်းခိုင်းမှာ မရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ သည်မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြသေးတယ်လေ မရဲ့ဟု မ၏ ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်ပြီး တရစပ် ပြောပစ်ချင်ရဲ့။ သို့သော် အချိန်မီ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားသောအခါ သူမထံမှ ဘယ်နှယ်ရှိစ ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့်။ တစ်ဖန် တွေ့စက အပြုံးတွေထေသလောက် နောက်ပိုင်းမှာ နည်းပါးကျပါးခဲ့သော သူမ၏ မြင်ရစသော အပြုံးတလေးဖြင့်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက ဝမ်းနည်းစရာပင်။ စနဲပြုံးဖြစ်နေခဲ့သည်။ မရယ် ကိုယ့်မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက် ရှိလို့လဲ။ မအတွက် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရုံပဲပါတယ်။ မရဲ့ အတိတ်တစ်ခုကို မသိသေးဘဲနဲ့တောင် ကြိုတင်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မကို ကိုယ်က မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ရအောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ မကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်”
 “ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောသင့်တယ် ထင်တယ်နော်၊ အချိန်မီသေးတယ် ကိုစာဆို၊ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါလား၊ အဲဒါဆို ကိုစာဆိုအတွက်

အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မက...ခင်မင်တဲ့လူ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရစတာနာနဲ့ ပြောတာ”

“မ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ အိမ်ထောင်ကျဖူးလို့လား၊ ကလေး မဖွေးခဲ့ဖူးလို့လား၊ ရည်းစားများခဲ့ဖူးလို့လား၊ ဒါတွေ ကိုယ် အကုန်တွေးကြည့်ပြီးပြီ မရဲ့ လျှို၊လျှို၊ ဝက်ဝက်နိုင်တဲ့ အမူအရာတွေကို လှေလာပြီးကတည်းက ကိုယ် ဒီလို တွေးကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နေချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပါဦးလို့ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ မ”

“အိုး ... အံ့သြစရာပဲ၊ လောကကြီးမှာ ရူးသွပ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတာပဲနော်၊ အခုတော့ မတွေ့ရပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူ ရူးတာဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်စောလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းဖြစ်စဉ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြံစည်ရင်း ရူးခဲ့တာနော်၊ ကျွတ် ... ကျွတ် မတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

“ဘာပြောတယ် မ”

ပြောရက်တယ် မရယ်၊ ပြောရက်တယ်။ ထင်လည်း ထင်ရက်တယ်။ ကိုယ် တစ်ခါမှ သည်စည်းစိမ်ဥစ္စာအကြောင်း မတွေးခဲ့ဖူးပါဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုသဘာပုံရဲ့ နှမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို အားမကျခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုသတိပုံရဲ့ မိခင်

ဘက်က ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေကို တိုးပွားအောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုသတ်ပုံကို လေးစားခံရုံကလေးတင်ပါ။ သည်လို ကောက်ကျစ်တဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ ယုတ်ညွှတ် အတွေးမျိုးနဲ့ သည်စည်းစိမ်ကို သက်ဆိုင်ချင်လို့ သည်စည်းစိမ်ရဲ့ တစ်ဝက်ကို ရထားပြီးဖြစ်တဲ့ မကို အပိုင်ချိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာကို မ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဆောရီး မ၊ ကိုယ် နည်းနည်း သတိလက်လွတ် သွားမိ တယ်။ ကိုယ် မှားသွားပြီ”

သူ့အော်သံ အနည်းငယ်ကျယ်သွား၍ အိမ်ဖော်တချို့ ထမင်းစားခန်းဘက် ခေါင်းပြုကြည့်ကြသည်။ သူ့ အော်ပြီး မ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ယောင်၍ ဆုပ်ကိုင်မိပြီးမှ အထိထိတလန့်ဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်သွားသော သူ့မကြောင့် သူသည် အရာရာကို ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်သည်။ မှားပြီဟူသော အသိက ဝင်ရောက်လာချင်သော် လည်း နောက်ဆုတ်ချင်သည်မှာလည်း စာဆိုသွင်၏ အတ္တပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူမသည် ခေါင်းကိုငုံ့ချကာ လုံးဝ ခေါင်းမဖော် တော့ချေ။ ကျောပြင်ကလေး တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်လာသောအခါ သူသည် ဆက်လက်တင်းထားဖို့ ခွန်အား မရှိတော့ချေ။ သူမ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်၏ နံဘေးယူဥသည့် ကုလားထိုင်မှာ သူမဘက်လှည့်၍ထိုင်ကာ သူမအား ‘မ’ဟု ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သံပြု

လိုက်သည်။ ဆံပင်တစ်ခြမ်းကွယ်၍ ငုံ့နေသော မျက်နှာကလေးတွင် မျက်ရည်တချို့ တော့ စွန်းထင်နေတော့မည်ဟု အတပ်သိလိုက်လျှင် သူ့မကြောင့် မျက်ရည်ကျရခြင်းအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်တု့ အပြင်ထွက်မှဖြစ်မယ်။ ဒီမှာ ချန်နေရစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ မ၊ မ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါဦး၊ ဪ ... ရော့၊ ကိုယ့်လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်လိုက်”

သူ့စကားအား နာစ်လျက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချွတ်ရည်တို့ကို သုတ်သည်။ ထိုအခါ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ထည့်နူးချင်ပြန်သည်။ အင်း ... အချစ်ဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုးပါလိမ့်။ သူ့စိတ်တွေ အရတော့ အင်မတန်ကို နူးညံ့ခဲ့ပြန်တယ်။ မ သိချင် တာသည့် သူ့အချစ်ကို မ ယုံအောင် ပြောပြရဦးမည်။

“ကိုယ် မကို လက်ထပ်မယ်။ မ ဘယ်လိုပဲ စွပ်စွဲပါစေ ကိုယ်ကတော့ မကို ဝိုင်ဆိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ မကို ချစ်လို့၊ မကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ရတဲ့ နေ့တုန်းကလည်း ချစ်တယ်။ ဒီနေ့ကို တမင် ရွေးချယ်လိုက်တာရော ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မ သိလား၊ အင်း ... သိမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒီနေ့က ချစ်သူများနေပေါ့၊ ဒါကြောင့် မကို ဒီနေ့မှာ ပေပေ-မေမေ တို့နဲ့အတူ လာတောင်းရမ်းတာ၊ ချစ်သူများနေ အမှတ်ခံရ ပေါ့”

သူမ ယုံသိသည်။ မယုံသည်ကို သူ ဂရုမစိုက်ချေ။
ပြောချင်တာကို ပြောပြီးသည့်အဆုံးမှာ သူမ၏ နားထင်အစပ်
မျက်လုံးထောင့်ကလေးကို ပျတ်စနဲ့ ငုံ့နှမ်းလိုက်မိသည်။ မထင်
မှတ်ထား၍ သူမ မရှောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ခပ်မြန်မြန် ထရပ်ကာ
ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

သူက အလျင်အမြန် ထလိုက်သွားကာ ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မရယ်၊ မကို့ ချစ်လို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်မိသေး၏။ သို့သော် သူမသည်
အင်မတန်မှ မာကျောသော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။
လုံးဝအာရုံပိုကင်းစင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်လည်မော့ကြည့်လျက်
တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

“အဲဒီ ‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့ ရှင့်စကားကို မှတ်ထားပါ။ မဝဲ့
အကြောင်းတွေ ပြောပြပြီးတဲ့အခါ ရှင် အဲဒီစကားကို
ထပ်ပြောနိုင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ စစ်မှန်တဲ့စကားလို့
အဲဒီကျမှ ယုံကြည်ပါမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်စ
ဟာ ရှင့်ရဲ့ ပြားပောင်းမှုကို မကျေမနပ် လက်ခံနေရဦး
မှာပဲ”

သူ မျှော်လင့်ခဲ့တာက ရှက်ရိပ်သမ်းသော မျက်နှာ
ကလေးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသထွက် ရန်တွေ့လိုသော မျက်နှာကလေး
ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ မကျေမနပ်ဖြစ် သူ့ကို ထုရိုက်မှာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေ။

၆၅ ? ၆၆

သူဟာ မရဲ၊ ဘဝထဲကို မရဲ၊ အကံကွဲပြား တစ်စုံ
 ဖြစ်နေသော နှလုံးသားထဲကို ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သောသူ ဖြစ်လာ
 သည်။ မ၏ တည်ငြိမ်စေ နှလုံးသားကို ဒုတိယမြောက် လှုပ်ရှား
 ရှုအောင် အံ့စွမ်းအစရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ မသည် သူ့ကို ချစ်
 ပြီဟု သေချာသွားခဲ့ချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ မသိခဲ့ပါ။ ဘယ်တုန်း
 ကတည်းက မ၏ ရင်ထဲမှာ တည်ခဲ့တဲ့ အချစ်ပါလိမ့် ဟူ၍လည်း
 မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ သို့သော် မသည် ထိုသို့ သူ့အား ချစ်မိပြီဟု
 သေချာသွားခဲ့သောအခါ သူ့အား တစ်နေ့ ဖွင့်ပြောမည်ဟုသော
 မ၏ အတိတ်များကို ဖွင့်ဟရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မ၏ အတိတ်ကြောင့် ထို
 တော်တော်များများ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်အတိုင်း သူလည်း ယူဆ

သူ့အဖွဲ့ကို စိုးရိမ်သည်။ သူက မကို ချစ်ရစ်ခဲ့တာကို မလိုလားပါ။
 သူ့မကို မချစ်နိုင်တော့တာကို အစိုးရိမ်ဆုံးတည်း။ မ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်
 နိုင် မရရင်နေပါ။ သူ့အချစ်ကိုတော့ မ ရှိနေချင်ခဲ့သည်။ အဲဒါ
 သို့ ရူးသွပ်မှုကလေးတည်း။

သူ့နာကြည်းအောင်၊ သူ့နောက်ဆုတ်သွားအောင်၊
 သူ့လက်လျှော့သွားအောင်၊ သူ့ရှက်သွားအောင် မကဲ မဖြစ်နိုင်
 တော့နှင့် ရန်တွေ့မိသေးသည်။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
 ဖြစ်သော သူက မရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သော ကိုကြီးရဲ့ စည်းစိမ်
 တစ်ဝက်ကို မမကီမော့မှာကို မ သိနေခဲ့သည်။ သို့သော် မသည်
 အမင်ပြောပစ်ပြီး သူ့ကို နှိမ့်ချခဲ့သည်။ သူက အံ့ဩစရာကောင်း
 သူ့စွာ မကို စိတ်မဆိုးခဲ့ချေ။ မ၏ စကားကို မနာကျင်ခဲ့ချေ။

မသည် ဝန်မခံရခင်ကတော့ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး
 နှိမ့်ပစ်မည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့သော်လည်း အမှန်စင်စစ် ရင်ဆိုင်ရတော့
 ချက်ချင်း ထုတ်ပြောဝန်ခံရမှာ သတ္တိနည်းနေခဲ့သေးသည်။ ထိုသတ္တိ
 နည်းရခြင်းအား မ၏ သူ့အပေါ် တွယ်တာချစ်ခင်ခြင်းတည်းဟု
 သော သံယောဇဉ်ကြီး ခိုင်ခိုင်တို့ကြောင့် ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ မ
 သူ့ကို ဖွင့်ပြောရပါမည်။ သူ့ထံမှ သံသယ ကင်းရှင်းသော ချစ်ခြင်း
 ရှိသော ရချင်ပါသည်။

မသည် သူ့ကို ချစ်မိ၍ ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ကျမှ
 ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မဖွင့်ပြောလိုက်ရင်များ သူ့မကို ထားရစ်ခဲ့လေ

မလားဟူသော အတွေးက စတင် ခြောက်လှန့်၍ ဖြစ်သည်။ တစ်ခု သူက မကို အမှတ်တရဖြစ်ကာ တသသဖြစ်အောင် လက်ဆေး ပေးခဲ့ပြန်သည်။ နားထင်စပ်ကလေးသည် ယခုထိ နူးညံ့သော အထိအတွေ့တစ်ခုကို သတိတရဖြင့် နွေးထွေးဆဲ ဖြစ်သည်။

မရဲ့ ဗာလင်တိုင်းနေ့ (Valentine Day) ချစ်သူများ နေ့ကို တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ချေ။ မအတွတ် ချစ်သူပေးသော ပန်းတစ်စည်း၊ ချစ်ခြင်းတစ်ခု၊ မျက်ရည်တစ်စုံနှင့် အနမ်းတစ်ခုတို့ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရ၍တည်း။

သူ ပြန်သွားပြီးသောအခါ မသည် အချိန်တော်တော် အကြားကြား ဖြစ်သက်နေမိခဲ့သည်။ ကိုကြီးသည် မရဲ့ အရိပ်အထွေကို လေ့လာနေတာတောင် သတိမပြုမိချေ။ သိပ်ကြာလာတာ ကိုကြီးသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် မအား စတင် စကားစာ၍ မ၏စိတ်တို့ သူ့ဆီ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပါဝင်သွားခြင်းအား ပြုလည်ခေါ်ယူ စုစည်းရလေသည်။

“ညည်း စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ။ မပြောတတ်သူ ဆိုရင်တောင် ကိုကြီး သဘောပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးကုန်စွာကို တိုင်ပင်ပါမယ်။ ဆွေးနွေးပါ့မယ် ပြောနေရတာပဲ။ တာဆိုက ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ပေမဲ့ သူ့မိသားစုတွေက ညီမလေးကို အပြစ်မြင်ရင် မကောင်းဘူးဆို တကယ်တော့ ညီမလေး ကံကောင်းပါ့တယ်။ စာဆိုက

အတွဲသာ များတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ သူ့မိသားစုတွေကိုလည်း အသိတောင် မပေးဘူး၊ သိရင် သားကို လက်ထပ်ဖို့ အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုပြီး အတင်းလက်ထပ် နိုင်မှာစိုးလို့တုံး၊ ငါ့ကို အရင်ကတည်းက အကုန်ပြောပြခဲ့တယ်၊ သူက ရည်းစားသာများတယ်၊ အပျော်သာ တွဲတယ်၊ အင်မတန်သိစွာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့ကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးမှ နာမည်မပျက်စေခဲ့ရဘူး၊ ငါ အဲဒီကတည်းက သဘောကျနေခဲ့စာပဲ။ ညီမလေးအတွက် သူဟာ အသင့်တော်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို သဘောကျပါစေရယ်လို့တော့ တစ်ခါမှ ဆိုမတောင်းပေးခဲ့ပါဘူး၊ အခုတော့ သူ့သဘောနဲ့ သူ့ညီမလေးကိုမှ သဘောတကျ ရွေးချယ်ခဲ့တာ၊ ပူးစာမှန်လို့ ဆိုစည်းရတာပဲပေါ့”

“မေးမှာ အရင်တုန်းက သူများတွေ အထင်မှားခဲ့တဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့တာ ကိုကြီး ပြောပြဖို့ သင့်တယ်၊ ဒီလို ဖုံးကွယ်တာတော့ မကောင်းဘူး”

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ၊ ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်းလောက်သာ မလိုတမာ ပြောကြတာပဲ၊ အဲဒါ ညီမလေးကို မနာလိုလို့ ပြောကြတာ ကိုယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်ထိ စိတ်ဝင်တစား သတိရကြမ

လူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဓာတ်လမ်းစွပ်မှာ စိုးလို့ ငါဖူးကွယ်ပစ်လိုက်တာ။ စာဆိုနဲ့ ညီမလေး သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်းက ဆက်စပ်မိဖို့ အဝေးကြီးပါ။ အလကား ဘာမဟုတ်တဲ့ အမည်းစက်သေးသေးကလေးနဲ့ အဖုအထစ် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ဒီအကြောင်းတွေမပြောဖို့ နှင် ပါးစပ်လုံဖို့ပဲ”

“သူက တကယ်ကော မကိုချစ်တာ ဟုတ်လို့လား၊ မရဲ့ ဝိုင်ဆိုင်မှုကို လိုချင်လို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ကြည့်လည်း လုပ်ပါ ကိုကြီးရယ်၊ တွေ့တာကဖြင့် တစ်လကျော်ကျော်က လေးမှာ၊ အဖြစ်အပျက်တွေက သိပ်မြန်ဆန်လွန်းနေတယ်”

မ ကိုယ်တိုင်ကရော သူ့ကို တွေ့တာဖြင့် သိပ်မကြာ သေးခင်ကလေးမှာ ချစ်မိခဲ့တာပဲ။ ဒါလည်း လွန်တာပဲပေါ့။ သိပ် မြန်နေတာပဲပေါ့နော်။ သူကတော့ မကို အရင်ကတည်းက ဓာတ်ပုံ ကြည့်ဖူး မြင်ဖူးနေခဲ့။ ကိုကြီးပြောသော မ အကြောင်းတွေ ကြား ဖူးနေခဲ့ပေမဲ့ မသည် သူ့ကို အခုမှသာ စတင်မြင်ဖူးခဲ့တာပဲ ဖြစ် သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကမှ သူ့အကြောင်းတွေ ကိုကြီးဆီက စပြီး ကြားဖူးတာ ဖြစ်သည်။

“စာဆိုမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မရှိဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ငါက လူကဲခတ် မညှိပါဘူးဆိုတာ ညီမလေး အရင်ကတည်းက သိပြီးသားပဲ။ ညီမလေးကသာ မယုံခဲ့တာ”

မတော်ရသေးခင်ကတည်းက သူ့စိတ်ကူးနဲ့ ယောက်ဖ ထွေးချင်းထပ်အောင် ခေါ်နေနှင့်သော ကိုကြီးသည် စာဆိုသွင် ဘက်မှ အပြည့်အဝ ရပ်တည်ထောက်ခံနေပြန်သည်။ မသည် အရာရာကို ဖျော်ရွှင်သင့်ပါလျက် မပျော်ရဲသေးပါ။ မ၏ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ပြပြီးမှသာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အဆိုးအကောင်း ဆိုလိုက်၍ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ရုံပင် ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုတော့ မှာထားမယ်၊ ညည်းတို့ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ငါ့ခြံထဲမှာပဲနေဖို့ ငါ စီစဉ်ထားပြီးသား၊ ဒါကြောင့် ဟိုဘက် ခြမ်းက မြေကို အစောကြီးကတည်းက တိုက်ဆောက်ခဲ့ တာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ ရိုက်ကွင်းဆုံး အိမ်ကလေး ပေါ့၊ အမှန်က ညည်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်ထား ခဲ့တာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုကြီးရယ်၊ မ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေ သေးတယ်၊ မ သူ့ကို ဒီအတိုင်းကြီး လက်ထပ်ရဲဘူး၊ မ ပြောပြချင်တာတွေ ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်၊ နို့ရို့ မ တစ်သက် လုံး လိပ်ပြာမသန့်ဘဲ ဖြစ်နေရလိမ့်မယ်”

“ညီမလေးရယ် ငါ မပြောနဲ့ဆိုရင် မပြောဘဲ နေလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ကိုကြီးသည် မအား ချောမော့ချင်ဟန်ဖြင့် မ၏ ငယ်ထိပ်အား လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပြန်သည်။ မသည်

ကိုကြီး မကြားလိုလှသေး နာမည်တစ်ခုအား ခပ်တိုးတိုး ရွတ်လိုက်မိသည်။

“မင်းဝဏ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့”

ထိုစကားစကားလေး၏ အဆုံးတွင် ဝန်းခနဲထကာ 'တော်ခမ်း'ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် တားမြစ်လိုက်သည်။ မသည် 'မင်းဝဏ်'ဟူသော နာမည်ကလေးသည် ကိုကြီးအား အလဲထိုးခဲ့လေတော့သည်။

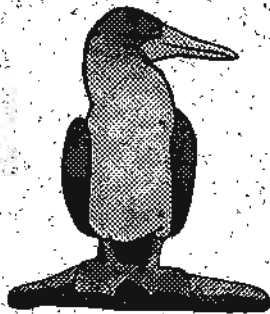
ခုနက တက်ကြွမှုများလည်း ပျောက်ကွယ်ဖို့ အစွမ်းအစ ရှိခဲ့ပြန်တော့သည်။

“နင် မင်းဝဏ်အကြောင်း။ မင်းဝဏ်ဆိုတဲ့ နာမည် ရေရွတ်သံတွေ ထပ်ပြောဖို့ ရှိသေးတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး အစီအစဉ်တော်စရာ မလိုဘူး။ အဲဒါ ဖြစ်မှတ်ထားလိုက်ခမ်း။”

မင်းဝဏ်တဲ့ မင်းဝဏ်က ကောင်းပါတယ် ကိုကြီးရဲ့။ မ အပေါ် ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူ ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကသာ မကောင်းခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် မင်းဝဏ်လည်း မကောင်းခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မ အပေါ်မှာ မတို့ နောက်ဆုံးတွေကြတဲ့ အချိန်ထိ ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောပြော ယုံကြည်မှုမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ မယုံရအောင် မ ကိုယ်တိုင်က အသည်အချိန်အခါနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားရအောင် မင်းဝဏ် အရွဲ့တိုက်နေမိလို့ပါ။

မင်းဝဏ်ကြောင့် မ ဆယ်တန်းကို မနည်းအောင် အောင် ပြေခဲ့ရတယ်။ မ ပြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန် မဖြစ်ခဲ့ရဘူး။ နောက်ပြီး မ ချစ်သော ကိုကြီးနဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ခွဲပြီး နေခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မဟာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရမှာ မှတ်မရဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဟူသော ဆုလာဘ်တွေ ရခဲ့ပေမဲ့ မင်းဝဏ်ကြောင့်လို့ တစ်ခါမှ အပြစ်မတင်ခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်ခဲ့သော မိန်းမ ဖြစ်သည်။

***

အလယ် ...

(၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ)

သုက္က-ခုနစ် ငွှန်လစ်
ပထမဆုံး ဂုဏ်သတ္တပတ်

၆၅ = ၆၆

မသည် ဒေလီယာ အင်္ကျီကလေးကို စပ်စုနေခဲ့
အလေ့အကျင့် သည်နေ့မှ စတင်ရသော ဝိုင်းကျူရှင်ကလေး
မှာ လူစုံစုံလင်လင် မရှိသေးဘဲ အချိန်တွေပဲ ကုန်နေတာကို
အမြဲတသေချင်နေသည်။ အဖြူရောင် အင်္ကျီကလေးတွေသာ
မြှောက်တတ်သော မအတွက် ဒေလီယာမှာမိ ဝယ်ပေးသော အင်္ကျီ
အဖြူကလေးကို ဒေလီယာ ဝတ်ဆင်လာခြင်းအား သဘောကျ
ချက် ဈေးနှုန်းကို စုံစမ်းလျက် ကိုကြီးနဲ့ နောက်နေ့မှာ ဈေးထဲသွား
စာမည်ဟု စိတ်ကူးလျက်။

“နှစ်စကတည်းက သေသေချာချာ လုပ်ဖို့ကောင်းမှန်း သိရဲ့နဲ့ တခြားလူတွေက စုံကို မစုံနိုင်အောင် တယ်အလေ လိုက်နေတာလဲ မသိဘူး။ ဆရာကလည်း အတော်ဖြစ်နေပြီ။ သင်ချိန် နှစ်နာရီထဲက ခိုးလို့ရသမျှ ခိုးနေတာပေါ့။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် တက်ကြည့်လို့မှ မဟန်ရင် ဝိုင်းပြောင်း မယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း မထားခဲ့ဘူး။ ငါနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောင်းတက်ကြ၊ ဒီတွေ အများကြီးနဲ့အောင်မှ နောင်နှစ်မှာ အေတန်းကို အတူတူ တက်ရမှာ”

စန္ဒာသည် ကျွတ်ကျွတ်ညီအောင် အင်္ကျီဈေးနှုန်းတွေ ဆွေးနွေးနေသော မတို့နှစ်ယောက်အား လှ၏ အစီအစဉ်များကို ထတင်းဝင်ဆွေးနွေးလေသည်။

မသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်တယ်သာ ကြွေးကြော်တတ် ပြီး တကယ့် တကယ်ကျတော့ စာကို စန္ဒာလောက် နှိတ်မဝင် စားတတ်သူဖြစ်၍ အကျင့်တူသော ဒေလီယာနဲ့အတူ စန္ဒာ ညည်း ညှူမှုကို ကျိတ်ဟားရသည်မှာ အဖြစ်ပင်။ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်း ပိတ်ရက် နံနက်ခုနစ်နာရီမှာ စတင်သော ဝိုင်းကျူရှင်ကလေးသည် ဒေလီယာအိမ်မှာ လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ အနည်းဆုံး လှရှစ်ယောက် ဆယ်ယောက်ထက် မပိုစေရဆိုသော စန္ဒာ စည်းကမ်းအတိုင်း သည်ဝိုင်းကျူရှင်ကလေးမှာ လှဆယ်ယောက်သာရှိပြီး မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေး သုံးယောက်သာ ရှိသည်ဟု မ

အကြမ်းဖျင်း သိထားသည်။ သို့သော် အဲသည် ယောက်ျားသုံး ယောက်ထဲမှာ မအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းတွေကို သယ်ဆောင်ပေး နိုင်မည့် မင်းဝက် ပါလာလိမ့်မည်လို့ မ သိမထားခဲ့ချေ။ မသည် အဲသည်အချိန်က အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ တောင် မတွေးဖူးသော တေတိ ကလေးလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

“လူစုံရင် စမယ်ဟေ့”

ဆရာက နာရီကြည့်ရင်း အော်သည်။ လူရေကြည့် ဆရာ ကိုးယောက်သာ ရှိသေး၍ ...

“နောက်တစ်ယောက် မလာဘူးလား”

ဟု မေးသည်။ ရောက်နှင့်နေသော ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြေသည်။

“မင်းဝက် မလာသေးတာပါ ဆရာ၊ လာပါလိမ့်မယ်”

ဆရာက ခေါင်းညိတ်ရင်း သင်္ချာစာအုပ်ကို စကိုင် ဆလှိုင် အားလုံးက အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒေလီယာကသာ ဆည်လည်းကြီးတဲ့ မင်းဝက် ဟု အနည်းငယ် ရေရွတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ မသည် ဒေလီယာ အင်္ကျီဖြူလေးလောက် မင်းဝက် ဆိုသော နာမည်ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။ ပြီးတော့ စန္ဒာ၏ 'ခုနစ်' ခုနစ်မှ စတယ်' ဆိုသော ညည်းညှူမှုကိုလည်း နာကြားရသေး သည်။ ရှစ်နာရီ တခင်းခင် မြည်သံအကြားမှာ စာသင်ခြင်းက ဆောင်လုံး ခရီးရောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ အိပ်စံကျူးမီး၊ အိပ်စံကျူးမီး၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

စာသင်ရာ အခန်းကလေး၏ ခေ့ထားသော တံခါးကို ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း တွန်းဖွင့်လျက် ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် အော်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ စာသင်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော အားလုံး၏ အာရုံသည် နောက်ကျစွာ ဝင်ရောက်လာသည့် အလိုအလျောက် ရောက်သွားကြတော့သည်။

မသည် ထိုင်နေရာမှ လည်ပင်းကလေးလိမ်၍ အနောက်ဘက် တံခါးပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်ကျသော ကောင်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကောင်ကလေးသည် အသားဖြူသည်။ မျက်လုံးကလေးတွေက မမှေးသော်လည်း ဆရာကို ပြီးရယ်ပြနေ၍ မှေးမှေးကလေးဖြစ်ကာ သူ့မျက်အိမ်တွေက ရှည်ရှည်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ သူ့ဆံပင်က အလယ်တည့်တည့်ခွဲပြီး ဘေးတွေက အရှေ့နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်ပြီး ကုတ်ထောက်ချင်နေသည်။ ကျောင်းက ဆရာတွေ မဆူဘူးလား မသိပါ။ အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း၊ ကျောင်းသားကလေးတွေမှာ ဆံပင်ကို အသည်လောက်ထိ အရှည်ထားခွင့် မရှိကြောင်း သိသည်။

“နောက်နေ့တွေမှာ နောက်မကျနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့ဆိုရင် မင်း နောက်ကျတာ တစ်နာရီတိတိ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စန္ဒာကတော့ ဆရာနောက်ကျမှုကို မကြည်မလင် မပြု၍ ‘ဆရာကတော့ နာရီဝက်နောက်ကျတာ ပြောပါဦး’ဟု ဆိုတိုး ခွဲလိုက်သေးသည်။ မသည် စန္ဒာ စကားကို ကျိတ်ရယ် တွေ့ထိုကောင်ကလေးသည် သူ့ကို ရယ်သည်ထင်ကာ မအား မိသောင်းထိုးသည်။ အို ... အို ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မျက်စောင်း ဆတ်တယ်တော်ဟု မ အနည်းငယ် သတိပြုမိသွားရသည်။

ထိုကောင်ကလေးသည် အထဲက စပိုရပ်တစ်ထည် ဆင်ထားပြီး အပြင်က ရုပ်လက်ရှည်တစ်ထည်ကို ရင်ဘယ် ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဝိုပြီးဆိုတာက ထိုကောင်က ဝတ်ဆင်ထားသော စကောစက ဘောင်းဘီကြီးပါပဲ။ ခူးဆစ် ဘောင်းဘီရှည်ပြီး ထိုဘောင်းဘီဟာ ပုံမကျ၊ ပန်းမကျနဲ့။ ပွရောင်း ချိတ်လို၊ တရုတ်ဘောင်းဘီ ပုံစံလည်း မဟုတ်ချေ။ ပြီးတော့ ချွတ်ဟန်ကလည်း ပြောချင်စရာပင်။ တစ်ကိုယ်လုံး လှေ့လျက်။ ခေါင်းကို ဓါယမံသေ့သို့ဖြစ်လျက် ဆံပင်တွေက ချွတ်ကျကာ လက်တွေကလည်း စည်းချက်ညီညီ လှုပ်ရှားလို့။ အသား နှစ်ပက်ကလည်း လက်တွေအတိုင်း လှုပ်ရှားယိမ်းက ချွတ်လိုက်ရင် သူ့ပုံစံက လမ်းလျှောက် နေပုံနဲ့မတူဘဲ သီချင်း ချွတ်ပေးလို့ ကရင်၊ လမ်းလျှောက်နေသလိုမျိုး။

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတာတော့ ဝန်ချင်သည်။ တစ်ခုတော့ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ အဲဒါကတော့ ထိုကောင်ကလေးကို မထပ်ခါထပ်ခါ ခိုးကြည့်ချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကျူရှင် အစောကြီး တက်ရတာ အိပ်ရေးပျက်တယ်လို့ ဒေလီယာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အချိန်ကို အစောကြီး သူ့အိမ်မှာ စခိုင်အောင် အစောကြီးနီးတယ်ထင်တယ်။ သူနီးတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့အိပ်ပုပ်ကြီးတဲ့ကောင်က မာမိနဲ့ အိပ်ရာနီးမှုကြောင့် အမြဲဖြစ်ပြီး ကျူရှင် လာတက်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့က အကျိန်ပြန်ညှိဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား၊ ဘယ်စဉ်းစားမင်းက ဒေလီယာကို ကြိုက်နေတာဆိုတော့ ဒေလီယာ အကြိုက်ပေါ့၊ ဟေ့ ... နေစမ်းပါဦး၊ ဝါ ဒေလီယာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ငါ့ကို ပြစမ်းပါ၊ အား ... ဗိုက်ထဲ ဆာတယ်ကွ၊ မာမိနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရတာနဲ့ ဘာမှ စရာဘူး၊ ရန်လေး မင်းမှာ ပီဇာ ပါလား၊ ငါ့မှာ ကုန်စင်စာချေးကွာ၊ ပီဇာပေးရရင် နည်းနည်း အဆာပြေမယ် တင်တယ်”

စောစောက ငြိမ်နေခဲ့သော ကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် မင်းဝဏ်၏ ဦးဆောင်စကားပြောမှုကြောင့် တိုးတိုး နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ အတော်စကားပြော

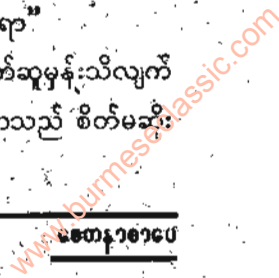
ကောင်ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဦးဆောင်ပြီး စကားပြောတာက များသည်။ စာရေး လိုက်နားထောင်ရဲ့လား သေး၊ စန္ဒာက စကားများသော ကောင်ကလေးကို မျက်စောင်းကြည့်ထိုးသည်။ ဒေလီယာက သူ့အကြောင်း စကားဝိုင်းထဲပါနေဖို့ နားစွင့်နေပုံရသည်။

မ ထိုင်သော နေရာမှဆိုလျှင် ထိုကောင်ကလေးကို သေသေချာချာ မြင်ရသည်။ ထိုင်ခုံတွေနှင့် စားပွဲတွေကို လခြမ်းအထွာနဲ့ စီထားပြီး ဆရာက ရှေ့တည့်တည့် ကျောက်သင်ပုန်းများမှာရပ်၍ စာသင်ရုံမို့ ကျောင်းသားတွေ အကုန်လုံးကို ဆရာအဖွဲ့ခိုင်အောင် နေရာချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ မထိုင်ရာ ဘယ်ဘက်ထိပ် ထောင့်စွန်းနဲ့ ထိုကောင်ကလေးထိုင်ရာ ဘယ်ဘက်ထိပ် ထောင့်စွန်းတို့က မအနေနဲ့ ထိုကောင်ကလေးကို အမြဲ မြင်နေရစေတော့သည်။

“စကားမများနဲ့ဟေ့ စကားများရင် စာသင်တာကို အနှောင့်အယှက်ပေးမှန်း သိကြရဲ့သားနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ စကားများတာတွေရင် စကားစပြောတဲ့ သူ့ကို ဒဏ်ငွေကောက်မယ်”

“အဲဒီ ဒဏ်ငွေတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ ဆရာ”

မင်းဝဏ်သည် သူ့ကို တိုက်ရိုက်ဆူမှန်း သိလျက် အခုလို ပြောင်ချော်ချော် မေးလေသည်။ ဆရာသည် စိတ်မဆိုး

“စုဘူးထဲထည့်ပြီး စုထားမယ်၊ နှစ်ကုန်ရင် မဲဟောက်ပေါက်တဲ့လူကို အဲဒီ စုဘူးနဲ့အတူ အထဲက ပိုက်ဆံအကုန်ပေးမှာပေါ့”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ မင်းဝဏ်သည် ‘ဟေ့ ... ဝေစရာကြီး’ ဟု၍ ထအော်လိုက်သေးသည်။ စန္ဒာက အင်မတန် စိတ်ကျက်လှဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတွေ တွန့်ချိုးနေတော့သည်။ သည်ကိုက လူမသန်ဘူးလေး ဘာလေးနှင့် ညည်းညူသေးသည်။ အင်းမဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ စန္ဒာစကားက မဟုတ်သေးပါဘုရားလူသန်ချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက ဝိုင်းကို စစ်ဆေးပြီး တက်ပါလား။ စန္ဒာတို့လို အတော်တွေ စုတက်ကြတဲ့ ဝိုင်းပေါ့။ အခုတော့ မနဲ့ ဒေလီယာကို မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုပြီး သူ့သဘောသူ လိုက်စာက်ပြီးတော့များ အံ့ပါ့ ... အံ့ပါ့။

မသည် ထိုကောင်ကလေးဆီ ထပ်မံ မျက်လုံးများ မိလျှင် ထိုကောင်ကလေး၏ ရုပ်ပုံကလေးကို မ မြင်ဖူးသလို ရှိလိုက်တာဟု ထင်မိသည်။ ဟုတ်ပြီ သေချာပါတယ်။ သူ့မျိုးနဲ့ ကောင်ကလေးပေါ့။ မတို့အိမ်မှာ အမေရိကားက ဝေညီမတွေ ပိုလိုက်တဲ့ ဝေါလ်ရှိထိထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒါမင်းသားလေးက အခုမှ တက်သစ်စ မင်းသားလေးတဲ့။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ဖေဖေ ညီမတွေရဲ့ သမီးအသည်းစွဲမို့ မအတွက် လက်ဆောင် ဝေါလ်ရှိထိ ပေးလိုက်တာပေါ့။

တဲ့။ နေ့စမ်းပါဦး ... သူ့နာမည်ကလေးက အဲသည် ညီမဝမ်းကွဲတွေတောင် စာထဲမှာ ထည့်ပြောပြလိုက်သေးတယ်။ တောင်တန်းများစေ့မှ လေပြည် လေညင်းဆိုလား အဓိပ္ပာယ်ရသတဲ့။ သိပြီ။ သိပြီ။ Keanu Reeves (ကီးနူးရီးဗ်)ဆိုလား။

အင်း၊ မင်းဝဏ်နဲ့ လုံးဝကြီးကို တူနေတော့တာပဲ။ စကန္တ သူလည်း အဲသည်မင်းသားပုံ မြင်ဖူးတယ်ဆင်တယ်။ သူ့ပုံစံ၊ သူ့လမ်းလျှောက်ဟန်၊ သူ့ဆံပင် လှုပ်ဟန်တွေကို မသည် သဘောတကျ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ်ကို ရိုးရိုးသားသားကလေး သဘောကျမိတာ ဖြစ်သည်။

ပျတ်လတ်တက်ကြွ၍ အကြောက်အရွံ ကင်းသော အနုပညာကလေးမို့ပါ။ မမြင်ဖူးသော အထူးအဆန်း စတိုင်လ်ကလေးမို့ပါ။

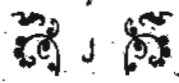
“ဝေလ ငါ့ကို ဟိုဘက်ထိပ်က ကောင်မလေးက ခဏခဏ လှမ်းကြည့်တယ်ကွ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေလီယာလား၊ ပုံစံကလေး ချစ်စရာလေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘေးက ဒေလီယာ၊ သူက ဒေလီယာ သူငယ်ချင်း ရတနာပုံတဲ့၊ နောက်တစ်ယောက်က စန္ဒာ၊ နောက်တစ်ယောက်က ခင်မြမေ၊ ချိုချိုဦး၊ လှလှနန်းတွေ ညိုကလေးတဲ့၊ ကဲ ... ဘယ်သူ့နာမည် သိချင်သေးလဲ၊ မင်းအတော်စကားများတဲ့ကောင်၊ ဆရာသူတာလည်း မမှတ်ဘူး”

ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံ တိုးတိုးကို မသည် တမင် နားစွင့်ထား၍ ကြားနေခဲ့သည်။ ဆရာလည်း ကြားသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးလည်း ကြားကြသည်။ ဒို့သော် ဆရာသည် သည်နေ့မှ စတင်ရသော အတန်းသစ်မို့ ထပ်မံ မဆူတော့ချေ။ မဆူဖြစ်အောင်လည်း မင်းဝဏ်၊ ဝေလအောင် နှင့် ရန်လေးတို့က စကားဆက်မများတော့၍ ဖြစ်၏။

မသည် ထိုနေ့က မင်းဝဏ်၏ မထံမှ လေ့လာမှု အား ရိပ်မိနေကြောင်း စကားသံကြားရ၍ ထပ်မံမကြည့်တော့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ကာ စာထဲကို စိတ်ဝင်စားရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိ ပေးလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ မသည် မင်းဝဏ်အား မြင် ကတည်းစပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့မိခြင်းက မ၏ မင်းဝဏ်အပေါ် ကျန်နေသော ဝင့်ကြွေးဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ရဲ့။

မနှင့် မင်းဝဏ် စတင် သိကျွမ်းမှုက ထိုတစ်ဖက်၏ အနက်နေ့နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း နံနက်ရှစ်နာရီမှသာ ရောက်လာသော မင်းဝဏ်ကို ဆရာသည် ထပ်မံဆူပူပြီး စာဆက် ဆင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သည်သိကျွမ်းမှုကို မ,ပင် မထင်မိခဲ့။ လေသလား မသိပါ။ မသည် အဲသည်အချိန်တုန်းကတော့ ရိုးရိုး သားသားစိတ်နဲ့ မင်းဝဏ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ဟန်ပန်နှင့် စရိုက်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ရော ဆင်းဝဏ် ဘာဝတ်လာမှာပါလိမ့်ဟူသော စူးစမ်းကြည့်မိခြင်းက မ၏ ဖြားယောင်းခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့လေသလား။

လည်ပင်းပိတ် စပိုရပ်အနီရောင်ကလေးကို အဝတ်က ဝတ်လျက် ရှုပ်အင်္ကျီအစင်းကျား လက်ရှည်ကလေးကို အပြင်ကနေ

www.burmeseclassic.com

ထပ်ဝတ်၍ ကြယ်သီးမထုပ်ဘဲ လမ်းလျှောက်တိုင်း တဖားဖား လွင့်စေလျက် ခူးဆစ်အထိသာ ရှည်သော ကောင်းဘိပုဗ္ဗကို ကြည့်ကောင်းစွာ ဝတ်ဆင်လျက်၊ ဝေါလ်ကင်းရှူးကိုလည်း အဆင်ပြေစွာ ဝတ်ဆင်လျက်။ မသည် မင်းဝဏ်၏ လမ်းလျှောက်ဟန် မြူးမြူးကြွကြွကလေးကို မေးကလေးထောက်ကာ လိုက်ကြည့်စဉ် မထင်မှတ်စွာပင် မင်းဝဏ်သည် မထံ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့မ၏ ဝေးမောမှုကို မြင်သွားရသည်။

မ ထင်ပါသည်။ သူ့အပြုံးက သူ့ခိုးဖမ်းဟန် အပြုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကလေးလှုပ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ 'လူမိသွားပြီ' ဟု မအား နောက်ပြောင်လိုက်ပြန်သေးသည်။ မသည် ရက်ရွံ့ ဒေါသဖြစ်ကာ အံကလေးကြိတ်၍ ဆတ်ခနဲနေအောင် ခေါင်းကိုခါ၍ လှည့်ပစ်လိုက်တော့ ဒေလီယာက စူးစမ်းလေသည်။

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟိုအကောင်ပေါ့၊ မကို့ လာနောက်နေတယ်၊ သွားကြည့်မိတာ မှားပါတယ်”

“ဆရာ စာသင်နေပြီ၊ စကားမများနဲ့လေး၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ပိုက်ဆံပေးပြီး သင်ရတဲ့ စာတွေကို အကျိုးရှိအောင် သေသေချာချာ လေ့လာမှပေါ့၊ စာဆိုတာ”

“ဟိုး ... ဟိုး တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ နားလည်တယ်၊ ကိုယ်တို့အားလုံး နားလည်တယ် ဆရာမကြီးရဲ့”

“ဒေလီယာစုတ်”

စန္ဒဝေသည် ဒေလီယာစကားကို စိတ်ကောက်သွားပြန်သည်။ ဟိုဘက်ခြမ်းမှ မင်းဝဏ်တို့အုပ်စုလည်း မတို့ကို တစေတီစောင်း လေ့လာကာ ခေါင်းချင်း ဆိုင်နေကြသည်။ မသည် မကြည့်ပါဘူးဟု စိတ်တင်းလျက် ဆရာဆီပဲ အာရုံပို့ထားလိုက်နိုင်သည်။ မက စတင်ရှောင်ဖယ်ခဲ့သော်လည်း မင်းဝဏ်၏ မအပေါ်စိတ်ဝင်စားမှုက စတင်လာခဲ့ကြောင်း မ နောက်တော့ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုသို့သိခွင့်ရခဲ့ချိန်သည် မတို့ ကျူရှင်ဆင်းချိန်မှာဖြစ်သည်။

ဒေလီယာတို့၏အိမ်၏ ဘေးတက်အပေါ်ထပ်တွင် သည်အခန်းကလေးကို တမင်ခွဲထုတ် ဆောက်တားကာ လှေကားဖြင့်တက်ဖို့ သတ်သတ်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ကျူရှင်ချိန်ပြီးလျှင် မတို့ မိန်းကလေးတွေက မပြန်သေးဘဲ အိမ်ခန်းကလေးဆီမှ အိမ်ကလာကြိုသူတွေ ရှိမရှိ ကြည့်ကြမိ။ မင်းဝဏ်တို့လို ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ပြိုင်စက်ဘီးကလေး ကိုယ်စီဖြင့် နင်းထွက်သွားကြပြီး အိမ်ကို အလျင်အမြန် ပြန်ကြမိ။ ခြံဝင်းထဲတွင် ထောင်ထားသော ပြိုင်စက်ဘီးကလေး သုံးစီးတွင် မင်းဝဏ်၏ စက်ဘီးကလေးသည် အဖြူရောင်ဖြစ်ကြောင်း မ သိနေခဲ့ပြန်တာ လွန်သလားကွယ်။

သည်နေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မနဲ့ ဒေလီယာ အပါအဝင် စန္ဒာတို့က တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်၊ ညိုကလေးတို့ လေးယောက်က တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက် အသီးသီး နေရာယူကာ အောက်မှာ ဘယ်သူ့ကား ရောက်ပြီလဲဟု ကြည့်ကြစဉ် ...

“ရတနာပုံ”

ဆိုသော ခေါ်သံတစ်ခုက မတို့သုံးယောက်၏ နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သုံးယောက်သား ကိုယ်ကလေးတွေလှည့်လျက် မ၏ နာမည်ခေါ်သူကို လှည့်ကြည့် တော့ ‘မင်းဝဏ်’ ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ငါ့နာမည် မင်းဝဏ်ပါ။ လသာ (၁) ကျောင်းကပေါ့၊ ရတနာပုံ၊ စန္ဒာနဲ့ ဒေလီယာတို့က ဘယ်ကျောင်းကလဲ၊ ဟိုကောင်တွေပြောတော့ မိန်းကလေး .. ကျောင်းကတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သိချင်ရတာလဲ၊ နင် မနေ့ကတော့ ဆရာ မပြန်ခင်တောင် အရင်ဆုံးပြန်တဲ့ လူကများ ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

ဒေလီယာသည် ခပ်စွာစွာကလေး မေးလိုက်လျှင် မင်းဝဏ်က သူ့နောက်တွင်ရပ်နေသော လေအောင်နှင့် ရန်လေး တို့ကို အဖော်၌သလို လှည့်ရယ်ပြလေသည်။ မသည် သူ့အား ခိုးကြည့်ခြင်းကြောင့် မကိုများ လာရန်လုပ်သလားဟု ခပ်ကြောင် ကြောင် တွေးနေမိခဲ့သေးသည်။

“တစ်ဝိုင်းတည်းချင်းတွေ ခင်ကြရအောင် မိတ်ဖွဲ့တာပါ၊ ဟို ... လေးယောက်နဲ့တောင် မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာလဲ မခင် ချင်လို့လား”

“နင့်လို စာမကြိုးစားတဲ့ကောင်ကို မခင်ချင်ပါဘူး”

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်မှန်ထူထူ တပ်ထားကတည်း ကိုက စန္ဒာ စာကြမ်းပိုးမှန်း ငါတို့ ရိပ်မိပါတယ်၊ စိတ်ချ ပါ၊ ငါတို့နဲ့ ခင်မင်ရလို့ စန္ဒာ ကြိုးစားတာ မလျော့သွား စေရပါဘူး၊ ကြိုးစွေတွေ ပိုပြီးတောင် များလာဦးမယ်”

“ဘာပြောတယ်”

စန္ဒာသည် သူ့ကို ကြိုးစွေတွေ စားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသော စကားကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ အကျယ်ကြီး အော်ချပစ်လိုက်သည်။ အောက်ဘက်မှ ကိုကြီး၏ ကားဟွန်းသံ ကျယ်ကျယ်ကြောင့် မသည် ပြတင်းပေါက်ကလေးဘက် ပြန် လှည့်ပြီး ‘လာပြီ ကိုကြီးရေ’ဟု ငဲ့အော်တော့ ...

“ရတနာပုံ ပြန်တော့မလား”

ဟူ၍ မင်းဝဏ်က ထပ်မံ စပ်စုပြန်သည်။ ကြည့် ရတာ ဟိုနှစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို ဆရာတင်ထားဖုံ ရသည်။ အင်မတန်ကို အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် မင်းဝဏ်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေလေရဲ့။

“ရတနာပုံ ငါ့ကို ခင်နိုင်မလား”

“မသိဘူး”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးက မကို မှာထားတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူးတဲ့”

“ဟင် ... ဘာမှ မဆိုင်တာ၊ သူ့ကျတော့ ယောက်ျားလေး မဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ ဘာဖြစ်လဲဟာ သူ့ကွယ်ရာမှာ ခင်တာပဲ သူမှ မသိတာ၊ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ၊ ပြီးတော့ ငါတို့သုံးယောက်နဲ့ နင်တို့သုံးယောက် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ကြရအောင်၊ သဘောတူ တယ် မဟုတ်လား”

“တူပါတယ်”

ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးတို့သည် မင်းဝဏ်နှင့် အတိုင် အဖောက်ညီစွာ ပြန်အော်ကြသည်။ မသည် စန္ဒာလက်ကို ဆွဲလျက် လှေကားမှ ဆင်းလာတော့ မင်းဝဏ်သို့ သုံးယောက်သည် လိုက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မသည် ကိုကြီးသိရင် ဆူခဲရမှာကို သိလျက် စန္ဒာ မကြိုက်မှန်း သိလျက် မင်းဝဏ်ကို ခင်ချင်တာကတော့ ဆန်းသားနော်။ မသည် မသိမသာ မျက်စိကလေးတွေကြည့်တော့ မအား နိုက်ကြည့်နေခဲ့သော မင်းဝဏ်ကို ထပ်မံ လူမိခဲရပြန်ပြီ။ မင်းဝဏ်သည်လည်း ‘လူမိသွားပြန်ပြီ’ ဟု ခပ်တိုးတိုး နောက်မြောင် တော့ မသည် ရိပ်စနဲ ပြုံးမိသွားသည်။

စန္ဒာကို လက်ဆွဲ၍ ကိုကြီး အဆင်သင့် ဖွင့်ထား သော ကားထဲသို့ ဝန်ထိုင်စဉ်တွင် ကိုကြီး၏ ဘာလို့ ကြာနေရ သလဲဆိုသော အမေးကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ မတို့ကားနှင့် အမြဲ အိပ်ပြန်လျှင် ကားကြိုလိုက်နေသော စန္ဒာသည်လည်း ကိုကြီး၏ အပေါ် သဝန်တိုမှုကို ရိပ်မိပြီးဖြစ်၍ နှုတ်ဆိတ်ကာ နံဘေးမှ ဆိုလည်း အမှန်မပြောဖို့ ပေါင်ကုတ် သတိဝေးဖော် ရသားပင်။ အကြောင့် စန္ဒာ ဘယ်လောက်ပဲ ဩဝါဒခြွေခြွေ၊ ဆုံးမမှုတွေ ပြောများ မနဲ့ ဒေလီယာက သည်းခံ ခင်မင်ကြရတာပဲ ဖြစ်သည်။ စန္ဒာက သူငယ်ချင်းအပေါ်တော့ သိတတ်နားလည်သူလည်း ဖြစ် သေးသည်။

“ဒေလီယာ ဖဲကြီးကလေးလှလို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တပ်ကြည့်နေကြတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

“ဟိုကောင်တွေက ဘာလို့ ညည်းတို့နောက်က လိုက်ဆင်း လာရတာလဲ၊ ပုံစံကလေးတွေက ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ဟိုကောင် ပုံစံဆို မျက်စိရွှပ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဘောင်းဘီကလည်း စကောစကနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆံပင်ပါမကျန်အောင် ယိမ်း ခါနေသေးတယ်၊ ဒေလီယာက လူကြည့်ပြီး ဝိုင်းကို လူစု ဖို့သင့်တယ်”

မသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မြည်တွန်နေသော ကြီး၏ အမေးတွေကိုရော၊ မင်းဝဏ်အပေါ် ထင်မြင်ရက်တွေ

ကိုရော မကြားချင်ဟန် ဆောင်လိုက်သည်။ အဲသည်ကတည်းက မင်းဝဏ်အပေါ် ကိုကြီး အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရဖြစ်ခြင်းကို စရိပ်မိဖို့ ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ မသည် တင်းတင်းမာမာ တဲ့ ပြန်လျက် မခင်ကြဘဲ နေလိုက်ဖို့ကောင်းသည်။ သည်လိုသာဆို မရော၊ မင်းဝဏ်ပါ ကြေကွဲစရာအဖြစ် တွေ့ကြုံခဲ့ရမည် မထင်ပါ။ မင်းဝဏ်ကလည်း သူ့လမ်းသူ့လျှောက်၊ မကလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရုံတင်ကလေးပါပဲ။

ကိုယ့်အစ်ကိုက သဝန်တိုတတ်မှန်းသိလျက် ညီမကို ရွယ်တူရော၊ ရွယ်မတူရော ယောက်ျားလေးတွေ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မနှစ်မြို့မှန်း သိလျက် စွတ်မိုက်ချင်ခဲ့သော မ၏ အပြစ်များသာ။ မိန်းကလေးတွေချည်းရှိသော ကျောင်းမှာ ပေါင်းသင်းရသည့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းထက် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ထားကြည့်ချင်သော ဆယ်ကျော်သက် စိတ်ဓာတ်ကလေးရှိသော မ၏ အပြစ်များသာ။

အကယ်၍ မသည် မင်းဝဏ်ကို ခင်မင်ဖို့ လင်မခံဘူးဆိုလျှင် မသည် မင်းဝဏ် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ မင်းဝဏ်ဘာလုပ်နေတာသလဲတွေ သိခဲ့လိမ့်မည် မထင်ပါ။ မလည်း ဝင်ရောက်ပူပန်ပေးခဲ့ရလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ပြီးတော့ မရဲ့ဘဝမှာ ရင်းနှီးသော စိတ်ဆွေတချို့ သတ်မှတ်ခဲ့သော အမည်းစက်ကြီး ရှိခဲ့ရလိမ့်မည် မထင်ပါ။ မသည် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဝိုက် ခပ်ဆန်းဆန်း ကောင်းကလေးနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ကြည့်ချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မသည် ကိုယ့်ဘက်က ရိုးရိုး သားသားပဲ ခင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်မိခဲ့၍ပင်။

အမှန်ပြောရလျှင် မသည် မင်းဝဏ်အား တိတ်တနိုး ချွယ်တာနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းဝဏ်ကလည်း အားလုံးသော မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှ မကိုသာ အရင်ဆုံး သတိထားမိပြီး ခကို အဲသည်တည်းက ချစ်ခဲ့ကြောင်း နောက်များမှ သိခွင့်ရကြတာသည်။

www.burmeseclassic.com

မတို့ သိနှင့်ပြီး ဖြစ်ပေစွဲ မတို့က သူ့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို သိသိနဲ့ လက်ခံခဲ့ကြလေသည်။ အဲဒါလည်း မ မိုက်မိတာပဲ ဖြစ်သည်။

ပိုပြီးဆိုးတာက မသည် မင်းဝဏ်က အရေးဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးချင်နေခြင်းတည်း။ မင်းဝဏ်၏ အဆီမှုတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ကို စောစောလာရန်၊ သူတို့ စကားတွေ ပြောကြရန်၊ နေကြာစေ့တွေ ထိုင်စားကြရန်၊ မသု သူခွာပေးသော နေကြာစေ့ကိုသာ စားကြရန်၊ မသည် သူ့နေ့တိုင်း ပီကောတစ်ခုကျွေးရန်၊ သူ့ဘာသာ ပျင်းပြီး ကျောင်းမတက်လျှင် မသည် သူ့ကျောင်းစာတွေ ကူးပေးရန်၊ ကိုကြီးကို မလဲတတ်သော မသည် သူ့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း လိမ်တတ်လာသည်။ နေ့ခင်းဘက် အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ဆိုလျှင် စောစောသွားရဖို့ မသည် ဒေလီယာတို့၊ စန္ဒာတို့ကို လိမ်ညာရန် ကြိုတင်ထားရသည်။ တစ်ဖန် ကိုကြီး စားခွင့်မပေးဖူးသော၊ မလဲမကြိုက်သော ပီကောကို မင်းဝဏ်အတွက် ကျောင်းမှာ ကြိုထားပြီး ကိုကြီး မမြင်အောင် ဝှက်ထားရလေသည်။ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာကျက်ချင်ဟန်ဆောင်လျက် မင်းဝဏ်၏ ကျောင်းစာတွေကို ကူးပေးရလေသည်။

“မင်းဝဏ်နဲ့ နင်နဲ့ ခင်မင်ပုံကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ပါဦး ရတာနာပုံရယ်၊ ငါတို့က ငယ်ပါး

တယ်၊ ပြီးတော့ နင့် ကိုကြီး သိသွားရင် နင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

စန္ဒာကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သတိပေးတတ်သေးသည်။ အမှန်က မနဲ့ မင်းဝဏ်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မိမိကလိကလေးတွေ စကားပြောကြတာ များပါသည်။ တကယ့်တကယ်တော့ သူ့ငယ်ချင်းများပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“မတို့က မှန်မှန်ကန်ကန် ခင်ကြတာပါ၊ အထင်မလွဲပါနဲ့ စန္ဒာ၊ မဘက်က ပြောင်းလဲလာရင်တော့ ပြောပြမှာပေါ့”

မသည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြန်ဖြေခဲ့မိသည်။ အမှန်တော့ မသည် မင်းဝဏ်ကို လျှောက်တွက်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လျှောက်တွက်မိကြောင်း သိခွင့်ရသည့်နေ့ကမှ မတို့ သုံးယောက်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုကို ပူးပေါင်းလုပ်မိသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ သည်လို လုပ်ဖြစ်ခြင်းကလည်း မင်းဝဏ်၏ ရှေ့ဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကျူရှင်ရက် တစ်ရက်ဖြစ်ပြီး စနေနေ့ နေ့လယ် အင်္ဂလိပ်စာ အချိန်ကလေးဖြစ်သည်။ မသည် ဆယ့်နှစ် ဘဝီခွဲ အရောက်လာသော်လည်း စာသင်ရာ အိမ်ကလေးထဲ ဝင်ရောက်လျှင် မင်းဝဏ်တို့သုံးယောက် အပါအဝင် ဒေလီယာနှင့် များကပါ ရောက်နှင့်နေခဲ့သည်။ ကျန်တဲ့ ခင်မြမေတို့ အုပ်စုက ရောက်သေးချေ။

“အတော်ပဲ ရတနာပုံ ဒီနေ့ စောတယ်”

ဝေလအောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။ မသည်ဘာမှ မသိရသေး၍ မင်းဝတ်ကို စူးစမ်းကြည့်မိတော့...

“ဒီနေ့ ငါ့အဒေါ် နေမကောင်းလို့ မိလာဘူး ဆိုတာ ငါ့ကို မှာလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကျူရှင် မရှိဘူး ရတနာ။ ဟိုလေးယောက်ကိုလည်း ပုန်းဆက်ပြောပြီးဖြူ ဟု အလိုအလျှောက် အဖြေပေးသည်။

ပြောရဦးမယ် မင်းဝတ်သည် မကို ရတနာအတိုကောက်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါလည်း ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မ ထင်မြင်ယူဆသည်။

“ဒါဆို ပြန်ရမှာပေါ့။ ကိုကြီး ရှိသေးလား မသိဘူး။ နေ့သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မရှိရင်တော့ ဒေလီယာအိမ်မှာ ပုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်။ မ အိမ်မပြန်တတ်ဘူး”

မသည် ခြံတင်းကလေးအောက်လှည့်စဉ် ‘ဟဲ့...’ ဟု သော ကျန်သည့် ငါးယောက်ခေါ်သံ ထစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာလဲဟု မကွ မေးဆတ်လိုက်တော့ မင်းဝတ် ဖြေသည်။

“ဒေလီယာရော၊ စန္ဒာရော ငါတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် အိမ်မပြန်နဲ့ဦး ရတနာ။ ငါတို့မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်။”
“ဟယ် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကြီးသိရင်”

“အမယ်လေး ... မသိပါဘူး။ စိတ်ချ ကျူရှင်ပြီးချိန် လာကြိုရင် နင် ဒီအိမ်ခန်းကနေ အချိန်အတိအကျအတိုင်း ဆင်းသွားပြီး နင်အစ်ကိုကားပေါ် ရောက်စေရမယ်”

မသည် ကိုကြီး ရှိမရှိ အွားကြည့်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ချေ။ မိုက်ဖို့ကို နှစ်ခါမဆွယ်ရသော မ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒေလီယာက တားတော့ စန္ဒာလို စာကြမ်းပိုးတောင် မင်းဝတ်ကို အထင်ကြီးပြီး သည်အစီအစဉ်ကို လက်ခံနေချင်မှတော့ မရော ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့လဲ။ အလွယ်တကူ လက်ခံချင်သွားသည်။ အသစ်အဆန်း ဖြစ်သော၊ မလိပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကြည့်ချင်သွားသည်။

ဒေလီယာတို့အိမ်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ဒီဘဝတွေ အမြဲ အပြင်ထွက်နေတတ်ပြီး ဒေလီယာ မောင်လေးတွေက ငယ်ငယ်ကလေးတွေဖြစ်၍ ဒေလီယာကို ဘာလုပ်နေသလဲ ခေပ်စုကြချေ။ အိမ်မှာခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်သည် နေ့ခင်းဘက်အိပ်လျှင် ဆင်အော်လို့မှ မနိုးတတ်။ ဒါကြောင့်ပင် ကျူရှင်ချိန်မရှိမှန်း သိကြမည် မဟုတ်ချေ။

ခြောက်ယောက်သား ဒေလီယာ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှ အလွယ်တကူ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ထွက်လို့ရခဲ့သည်။ ဒေလီယာ အိမ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိသည်။ ထိုဈေးသို့ ဈေးဝယ်ရာ ချီပါဘဲ အပျော်လျှောက်သွားကြဖို့ ကိုတံကြံစည်ကြတာ ဖြစ်သည်။

“ကြောက်နေပြီလား ရတနာ”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော သစ်သား
လှေကားပေါ် အတက်တွင် မင်းဝဏ်သည် မ၏ နံဘေးတွင်
ယှဉ်လျှောက်လျက် မေးလေသည်။

“ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ ဒါမေမဲ့ အရမ်းလည်း
ပျော်တာပဲ မင်းဝဏ်ရယ်၊ မ ဒီလို တစ်ခါမှ မသွားဖူး
ဘူး”

“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ် တစ်ပင်တိုင် မင်းသမီးရယ်၊
သုံးယောက်စလုံး ပုံစံတူကလေးတွေ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က
စေတနာနဲ့ သွားဖူးပါစေချိပြီး တိုင်ပင်ကြရတာ၊ ဒေါ်လေး
သိရင် မလွယ်ဘူး၊ ငါ့ကို မာမီနဲ့ တိုင်မှာကွ”

“မတို့ ဒေလီယာအိမ် အချိန်မီ ပြန်ရောက်မှာပါနော်၊ အခု
တစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီ၊ နှစ်နာရီဆယ့်ငါးလောက် ပြန်ရောက်
မှ သုံးနာရီအတိမှာ လာကြိုမဲ လိုကြီးနဲ့ မ ဆုံဖြစ်မှာ”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ”

မလည်း ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ရှိရမည့်အစား
မင်းဝဏ်နံဘေးမှ ပါလာခြင်းကို အင်အားတွေရှိလာကာ ပျော်ရွှင်
ရင်ခုန်ရခြင်းကို ဖြစ်ထွန်းလာရတော့သည်။ ဈေးထဲမှာ မတို့လို
အရွယ်ကလေးတွေ လှပသော အဝတ်အစားများနှင့် သွားလာနေ
တာ တွေ့ရတော့ မတို့ သုံးယောက်သည် အိမ်တွင်အောင်းရသူ

ကလေးတွေပီပီ၊ လူကြီးပါမှသာ အပြင်ထွက်ရသူကလေးတွေ
ဒီပီ အားကျစိတ်နဲ့ ငေးမောအံ့ဩရပြန်သည်။ ငဝေအောင်နဲ့
ချန်လေးသည် စန္ဒာနှင့် ဒေလီယာကို မနဲ့ကွဲအောင် မသိမသာ
စမ်းထုတ်ကြောင်း မ မရိပ်မိခဲ့တာသာ ကြည့်တော့။

“ရတနာ ဘာဝယ်ချင်လဲ ဝယ်လေ၊ ငါ့မှာ ဝိုက်ဆံပါတယ်၊
ရတနာကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်နေတာ ကြာပြီ”

“ဘာလို့ ဝယ်ပေးချင်တာလဲ၊ မ တစ်ခါမှ လက်ဆောင်
မတောင်းဖူးပါလား မင်းဝဏ်၊ နင် မှားနေပြီ”

“မမှားပါဘူး ငါ့ဘာသာ ပေးချင်စိတ် ဖြစ်လာလို့ပါ
ရတနာ၊ ယူစမ်းပါ တစ်ခုခု ယူလိုက်ပါဟာ၊ ဝယ်ပေးချင်
တဲ့လူ စိတ်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ရအောင်ပေါ့”

“အဲမယ် ... စကားကြီး ဆင်ကောင်လောက်နဲ့”

မသည် မင်းဝဏ်၏ ဆန္ဒကို ပြည့်ချင်ပြန်သတဲ့။
အတိုးဆိုင်ရှေ့ ရပ်ငေးနေတော့ ဟိုဟာယူပါလား၊ သည်ဟာ
ယူပါလားနှင့် စကားလမ်းကြောင်းနေသော မင်းဝဏ်ကို မအပေါ်
အူတစ်စိုက် ရှိခြင်းအတွက် ကျေနပ်နေချင်ပြန်သတဲ့။

မ ဝန်ခံပါသည်။ မသည် မင်းဝဏ်ကို အမှန်တကယ်
နှစ်မိခဲ့ပါသည်။ မင်းဝဏ်သည်လည်း မကို တကယ် ချစ်ခဲ့ပါ
သော် ဆိုခြင်းကိုလည်း မ ယုံကြည်ပါသည်။ မင်းဝဏ်သည်
လှုပ်စပ်စပ်၊ သည်စပ်စပ်နဲ့ လှူဆိုးကလေး သဏ္ဍာန်၊ လူရွယ်ကလေး

သက္ကရာဇ် ပုံဖမ်းထားသော်လည်း အသည်အချိန်က မင်းဝတ်လည်း ကလေးမက လူကြီးမကျ စိတ်ကလေးနဲ့ပါ။ မကို စိတ်ကစားပြီး ချစ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ချေ။ မင်းဝတ်နဲ့ မတို့ရဲ့ နောက်ထပ် ဆက်စပ် ပတ်သက်မှုများက သက်သေပြခဲ့၍ မသည် ယခုထိ မင်းဝတ်၏အချစ်ကို ယုံကြည်ဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါလေးယူ ရတနာ၊ အသည်းပုံ မှန်ကလေး၊ တွေ့လား ထောင်လို့လည်းရတယ်၊ လက်ကိုင်ကလေးလည်း ပါတယ်၊ မှန်ထဲမှာ ရတနာရဲ့ ပုံကလေးကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်နိုင်တယ်၊ ယူလိုက်ပါလား။”

“အသည်းပုံကြီး”

“အဖြူရောင် အသည်းလေးပါ၊ ရတနာရဲ့၊ ကောင်းပါတယ် ကံ ... ကံ ငြင်းမနေနဲ့၊ ငါ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီးပြီ”

“ကြိုက်တာယူလည်း ဆိုသေးတယ်၊ နင်း ဝယ်ပေးချင်တာ ကြီး အတင်းဝယ်ပေးပြီးတော့များ”

မအား မင်းဝတ်သည် တခြား အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုနဲ့ သည်အသည်းပုံ မှန်ကလေးကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက် တစ်နေ့မှာ သိခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့ကတော့ နာရီကလေး တကြည့် ကြည့်၊ ရင်ကလေး တခုနဲ့ခုန်ဖြင့် ဈေးထဲလျှောက် ငေးမောနေ ခြင်းမှာ အပျော်တွေ နစ်ဝင်ခဲ့ရသည်။ မင်းဝတ်သည် မကို ပီအေ ဝယ်ကျွေးပါဆို၍ မသည် ဝယ်ကျွေးခဲ့ခြင်းကို ပီတိဖြစ်ခဲ့

ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးတို့ရဲ့ နောက်ပြောင်မှုကို ကျေနပ်ခဲ့၊ စန္ဒာ စူးစမ်းမှုကို ရှက်ရွံ့ခဲ့၊ ဒေလီယာ ဆွဲဆိတ်မှုကို ကျိတ်ခံခဲ့။

မနဲ့ မင်းဝတ်သည် ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက တစ်ယောက်၏စိတ်ကို တစ်ယောက် နားလည်ခဲ့သူများ ဖြစ်ခဲ့ သည်။

၆၅ ၆၆

ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည်။ မသည် ကျောင်းကပေးသော အိမ်စာတွေ လုပ်နေချိန် ညဘက်ပိုင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးထံမှ မအတွက် ဖုန်းလာကြောင်း သိရ၍ ဒေလီယာနဲ့ စန္ဒာ တစ်ယောက်ယောက်ပဲဟု ထင်ကာ မသည် ဖုန်းကို ကိုကြီး ဆီမှတစ်ဆင့် ယူလိုက်သည်။ အမှန်က မင်းဝဏ်၏ လှည့်စားမှုကို ကိုကြီး အမှတ်တမဲ့ ခံလိုက်ရတာပဲဖြစ်ကြောင်း မ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ရတနာပုံလား၊ ဒါဆို ခဏလေးနော်”

ဟု တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးအသံရှင်ကြောင့် မအနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်မိသွားသေးသည်။ သို့သော် ...

“ရတနာလား၊ ငါ့ပါ မင်းဝဏ်ပါ။ နင့်ကိုကြီးကို စိတ်မချရလို့ ငါ့ရဲ့ ကာစင် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းရတာ”

ဆိုသော မင်းဝဏ်အသံကို ကြားစဉ်တွင် မသည် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဖုန်းဆက်တာလိုတော့မထင်မိပါ။ တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်စဖူး ဆက်သည့် မင်းဝဏ်ကိုသာ ဘာအဆန်းထွင်ပြန်ပြီလဲဟု သိချင်ရုံကလေးတင်ပါ။ ပြီးတော့ မတော်တဆ ကိုကြီး သိသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ရပါသည်။

“ရတနာ မနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားတုန်းက ငါဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ အဖြူရောင် အသည်းပုံ မှန်ကလေးကို ကြိုက်ရဲ့လား”

မသည် ကိုကြီး အကဲခတ်နေမှန်းသိ၍ ‘အင်း... အင်း’လောက်သာ တုံ့ပြန်တော့ မင်းဝဏ်သည် တံဟဲဟဲရယ်လျက် ...

“ဧကန္တ ကိုကြီး စောင့်ကြည့်နေပြီ ထင်တယ်၊ စကားကို ခြိုးခြံ ချွေတာနေရတယ်၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ ငါပဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောမှာပါ၊ ရတနာက နားထောင်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

မသည် မင်းဝဏ် ဘာများ ပြောမှာပါလိမ့်ဟု ရိုးရိုး သားသား တွေးမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ညဘက်ကြီးမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖုန်းဆက်ရအောင် ဘာတွေများ အရေးတကြီး ဖြစ်နေသလဲ။ ဒါမှမဟုတ် နေ့ခင်းက အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်မှာ တွေ့တုန်းက ပြောလိုရသားနဲ့ ဘာလို့ အခုမှ ပြောရတာလဲတွေနှင့် တွေးကြည့်နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မသည် မထင်မှတ်သော မမျှော်

လင့်ဖူးသော အံ့ဩစရာကောင်းသော မင်းဝက်၏ ချစ်ခွင့်စကားကို ကြားခဲ့ရတော့သည်။

“ရတနာကို အဖြူရောင် အသည်းပုံပါတဲ့ မှန်ကလေး လက်ဆောင်ပေးတာ ငါ့ရဲ့အချစ်ကို ရှေ့ပြေး ပြောပြလိုက်တာပဲ သိလား ရတနာ၊ ငါ တွေ့တွေ့ချင်း အရင်ဆုံး စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးက နင်ပဲ။ ငါ့ကို လိုက်ပြီး ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ နင့်ရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေ ချစ်တယ်၊ ငါ့ကို စကားတွေပြောတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ချစ်တယ်၊ နင့်ရဲ့ဆံပင်ကလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ နင့်ရဲ့ အသံကလေးကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ငါ လုံးဝ ထိန်းထားလို့ မရတော့ဘူး ရတနာ၊ အစက စာမေးပွဲအောင်မှ ဖွင့်ပြောမလို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုးတစ်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို အတူတူသွားရတဲ့ နေ့တုန်းက နင့်နဲ့ ဒီလို အမြဲ တမ်း အတူတူတွဲသွားချင်စိတ်၊ နင့်ကို တခြားကောင်တွေ ကြည့်ရင်တောင် မကြည့်စေချင်တဲ့စိတ်၊ နင့်သေးမှာ ငါကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်တဲ့ စိတ်တွေက အရမ်း များပြားလာရတယ်၊ ဒီနေ့လည်း ကျူရှင်သင်တဲ့ နှစ်ချိန်လုံး နင့်မျက်နှာကို ငါ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်၊ အဲဒါ နင် မသိဘူး၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ် ရတနာ၊ အခုကစပြီး တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပါ။”

ဘုရား ... ဘုရား ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟင်။ ဟင်အင်း ... မ မသိသေးပါ။ အခု မ သိတာက မသည် တယ်လီဖုန်း ခွက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိခြင်း၊ မသည် အမြင့်တစ်နေရာမှ ပြုတ်ကျသွားသလို ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် ခုန်နေခြင်း၊ မ၏ ရင်ခုန်သံများ ကျယ်လောင်လွန်းလှ၍ ကိုကြီးနဲ့ မင်းဝက်တောင် ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်ရခြင်းတွေ ဖြစ်တော့သည်။

သည်စကားကို အပြောခံရလိမ့်မယ်လို့ မသည် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ မကို မင်းဝက် ပြောချင်ပြောလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုတစ်နေ့သည် အဲသည်လောက် မြန်ဆန်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် မသည် ကြိုတင် မပြင်ဆင်ခဲ့သေးပါ။ ပြောရရင် မသည် မင်းဝက်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံ၊ မင်းဝက်၏ ဂရုစိုက်မှု၊ အရေးပေးမှုကို ကြည်နူးစွာ အပြင် သည်ထက်ပိုသော အဆင့်များကို လှမ်းရမှာ မတွေးခဲ့ပါ။ မသည် အမှန်တကယ် ပြောရရင် ရိုးရိုးသားသား ခင်နေရခြင်းကို ပိုမိုကျေနပ်နေချင်သားပင်။ မင်းဝက်နဲ့ အိမ်ကလေးကလေးတွေ ပြောနေရခြင်းကိုသာ လိုချင်ခဲ့ခြင်းသားပင်။

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ရတနာ၊ စိတ်တော့ မဆိုးလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ငါ တကယ် မနေနိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြောမိတာပါ၊ ငါ့ကို စကားပြောပါဦး ရတနာ။”

မင်းဝဏ်၏အသံသည် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားမှာ အင်မတန်ကို မလိုလားဟန် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မသည် မင်းဝဏ်အား စိတ်ဆိုးမိသလား၊ မဆိုးမိသလားကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဝေဖန်တက်တော့အောင် မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်ပျက်လာသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွက် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

“ရတနာ ... ရတနာ ... ရတနာ”

“ကြားတယ် မအော်နဲ့၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ စာကျက်စရာ ရှိသေးတယ်ဟဲ့”

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ် ရတနာ၊ အဲဒါတော့ မမေ့ပါနဲ့နော်”

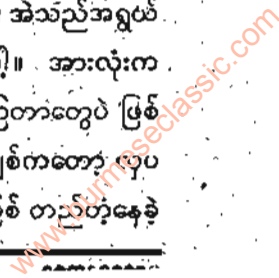
ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်စကားလေးလဲ။ ကလေးလည်း ဆန်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အခု တွေးကြည့်မှ တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။ ချစ်တဲ့သူကို ချစ်ရကြောင်းသာပြောပြီး ပြန်လည်တုံ့ပြန်ချက်ကိုတောင်မှ မမေးတတ်သေးတဲ့ ကလေးဆန်သော ရည်းစားစကားလေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်အရွယ်၊ အဲသည် ခံစားချက်၊ အဲသည် အချိန်ကတော့ သည်စကားဟာ ရှိန်းမြဲ ပူနွေးတဲ့ ချစ်ခွင့်စကားကလေး၊ ရင်ခုန်စရာ စကားကလေး၊ ရှက်ရွံ့ကြည်နူးစဖွယ် စကားကလေးအဖြစ် တသသ ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့။

“စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ ရတနာ၊ တကယ်လို့ နင်ကသာ စိတ်ဆိုးသွားမယ်ဆိုရင် ငါ ကျောင်းလည်း မတက်ချင်တော့ဘူး၊ စာလည်း မသင်ချင်တော့ဘူး၊ ကျူရှင်လည်း မလာချင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာလည်း မနေချင်တော့ဘူး သိလား၊ ငါ အဲဒီလောက် ခံစားရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါစကားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ၊ ငါ တကယ် ချစ်မိလို့ ပြောမိတာပါ”

အိုး ... ခက်ပဲ ခက်ရချည်ရဲ့။ စိတ်ဆိုးတယ် မဆိုးဘူးကို ဘာမှတောင် မပြောရသေးပါလားကွယ်။ မင်းဝဏ် နင်ဟာ အကယ်တော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးမှ အဲသည်လို လုမိမိတဲ့ အပြစ်ကြောင့် ရမဲရလဒ်တစ်ခုကိုတော့ ဆိုလားဘူးဆိုတာ အဲသည်တည်းက ရိပ်မိခဲ့ဖူး သင့်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ။ အင်းလေ အဲသည်တုန်းကတော့ ဘယ်နား ညှပ်ပါဦးမလဲ။ မနဲ့ မင်းဝဏ်က သက်တူရွယ်တူ ကလေးတွေ။ အင်မတန်ကို ငယ်ရွယ်နေဆဲ ကာလတွေ။

အခုကာလမှာ အဲသည်အရွယ်က အကြောင်းတွေ မိတွေကြည့်ရင် အမှားတွေကို သိလာရပြီပေါ့။ အဲသည်အရွယ်က ရင်ခုန်သမျှတွေကလည်း ရယ်စရာကြီးပေါ့။ အားလုံးက အဲတူးယဉ်တာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကစားကြတာတွေပဲ ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ကြပေမဲ့ မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ရဲ့ အချစ်ကတော့ လှပကြွယ်ဝပြီး သံယောဇဉ်ကြီးမားတဲ့ အချစ်ထိခံအဖြစ် တည်တံ့နေခဲ့

၁၃၀

ရုပ်ငါး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သားပင်။ မသည် ခုထိ မင်းဝတ်ရဲ့ အပြစ်ဟူသမျှကိုသိလျက် ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ ချစ်နေမိချင်သားပင်။ ထို့ကြောင့် ခသည် အင်မတန် ညံ့ဖျင်းသော မိန်းမအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ရနိုင်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလဲ ညီမလေး။ ဒေလီလိုတော့ ပြော တာပဲ။ ဘယ်က သူငယ်ချင်းအသစ် တွေလာတာလဲ”

“မကို အချစ်တော်ဖွဲ့နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ မတို့ ကျောင်းကပဲ။ ကိုကြီးမှန်းသိလို့ သူက ကြောက်သွားရ တယ် ဆိုတာတောင် ပြောပြနေသေးတယ်”

“မိန်းကလေးကျောင်းတွေများ အလုပ်မဟုတ်တာ၊ အချစ် ချင်း အချစ်တော်ထားရ၊ ဟိုကောင်မလေး ကြိုက်ရ၊ ဒီကောင် မလေး ကြိုက်ရ၊ ညီမလေးလည်း အဲဒါတွေ သိရှိစိတ် မဝင်စားနဲ့နော်၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စတွေ”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြန်ပြောရ ဟိ ကိုကြီးရဲ့၊ မက အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့”

က ... ဘယ်လောက်တောင် သေသပ်ပီရိုလိုက်တဲ့ လိမ်ညာစကားလဲ။

သည်လို အချစ်တော် ဖွဲ့ခြင်းတွေ စိတ်ရှုပ်ထွေး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း အထားကောင်းလို့ ခတော့ ရည်းစား စကား ပြောခံရပြီ။ ရင်ခုန်ခြင်းကိုလည်း ဓမ္မလျော်ခဲ့ပြီ။ အင်း မိုက်မဲခဲ့လေစွ။

“မင်းဝတ်ရယ် မ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေမိပြီ၊ ပြီးတော့ မင်းဝတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရမှာကိုလည်း ရှက်နေမိပြီ၊ ဒေလီယာနဲ့ စန္ဒာ သိသွားမှာကိုလည်း ကြောက်နေရပြီ၊ ကိုကြီးကိုလည်း မသိစေချင်ဘူး၊ ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးတို့ ကို နင် ပြောပြထားမှာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အရမ်းရှက်ဖို့ ကောင်းမှာပဲတော်၊ မ ဘာပြန်ပြောရမလဲဟင်၊ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာက မမှာ အဖြေမရှိသေးတာပဲ သိလား”

မသည် ဒိုင်ယာရီလည်း ရေးတတ်သူ မဟုတ်၍ နည်းစာအုပ်ထဲက အလယ်စာရွက် အလွတ်တစ်ရွက်ကိုဖြုတ် သည်စာစုကလေးကို ရေးမိတော့ နည်းနည်းလေး ပေါ့ပါး နေသလိုပင်။ ကျက်နေလက်စ စာတွေကို စာအုပ်ပိတ်သိမ်း အခန်းမီးပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်ပစ်လို့လျက် အချိန်အကြာကြီး ဆိုဖို့လျက် နေမိပြန်သတဲ့။ အံ့ဩစရာပင် ကောင်းသေးတော့။ တော့ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိပြန်လျှင် ရှက်ရွံ့ကာ ခေါင်းအုံး ချက်နှာကို ဖိကပ်ထားမိပြန်သတဲ့။

အိမ်

မသည် မင်းဝဏ်အား အဖြေပေးစရာမလိုအောင်
မင်းဝဏ်ကလည်း သူ ချစ်ကြောင်းသာ ပြောခဲ့၍ မကို မင်းဝဏ်
ချစ်စကားပြောခြင်းသည် မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ရဲ့ အကြည့်ကလေး
တွေ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲရုံကလွဲလျှင် ဘာမှ ပိုပြီး မထူးခြား
ခဲ့ပါ။ အရင်ကလို သူငယ်ချင်းတွေပမာ ခေါ်ပြောဆက်ဆံ
မင်းဝဏ်က မကို နေကြာစေ့တွေ အခွဲခွာပေးလျှင် မက ကျွေး
နပ်နပ် ယူစားဆဲ။ မသည် မင်းဝဏ်အတွက် မပျက်မစွာ
ပီကေ ဝယ်ကျွေးဆဲ။ တစ်ခါတလေတော့ ...

“ရတနာကို ချစ်တယ်”

ဆိုသော စကားတိုကလေးမျိုး။

“ဦးမင်းဝဏ် - ဒေါ်ရတနာပုံ”

ဆိုတဲ့ စာတိုကလေးမျိုး။

“မင်းဝဏ်သည် ရတနာပုံကို ချစ်ပါသည်။ ရတနာပုံသည်
မင်းဝဏ်ကို”

ဟု အဖြေတောင်းသလိုလို စာကလေးမျိုး။ မကို
ရအောင် ပေးတတ်သည်။ ပေးပုံကလည်း အဆန်းသားပင်။
မကို တိုက်ရိုက်မပေးဘဲ မ၏ လွယ်အိတ်ထဲ သူ့ဘာသာ နှိုးထည့်
ထဲ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ စာထည့်ပြီးပြီဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့
သူ့ရသော သူ့မျက်နှာသည် သူ့ပဲ မလုပ်ခဲ့သလိုနှင့်။ စာကိုပြ
“နောက် အဲဒီလို မလုပ်နဲ့” ဟူ၍ နည်းနည်းပါးပါး ဆိုရသော်
လည်း မကိုယ်တိုင်ကတော့ ထိုစာကလေးတွေကို အမြဲဖတ်နေချင်
ဆင်။ ပြီးတော့ အမြတ်တနိုးဖြင့် တိုက်တိတ်လေး သိမ်းထား
ထိမြဲတည့်။ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမည်။ တစ်ခါတလေ သူငယ်
တွေ စုထိုင်နေရင်း စကားတွေ ပြောနေရင်းက စိတ်ကူးပေါက်
ဦး ...

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျိုမလောက် ချစ်တယ်”

ဟု ဘယ်ကရသော သီချင်းမှန်း မသိတာကြီးကို
အကြည့်ပြီး ဆိုတတ်သေးသည်။ ဝေလအောင်နှင့် ရန်လေးက
ပြီးပြီးဖြစ်၍ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်၊ မဘက်က ဘာမှ မပြောပြထား
အ ဒေါလီယာနှင့် စန္ဒာကတော့ မသံကံတွေ ဖြစ်ကျန်သည်
အ မတို့ရဲ့ လှပသော ဘဝကလေးတည်း။

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

မသည် ထိုဘဝကလေးကို ကြည့်နူးရင်ခုန်စွာ ပြသန်းနေဆဲတုန်းက မနှင့် မင်းဝဏ်သည် ရှေ့ဆက်မည့် ဇာတ်ဝတ္တရီဦးမှာ မဟုတ်။ မင်းဝဏ်သည် မကို ဘယ်တော့မှ ထိုရိုက် အဖြေမတောင်း၍ မလည်း အဖြေပေးစရာမလိုဘဲ သည်အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကလေးဆန်ဆန် တွေးခဲ့ဖူးမှာဆိုသည်။ အမှန်က သည်လို ဇာတ်လမ်းဆက်ခဲ့ခြင်းမလည်း မရည်ရွယ်။ မင်းဝဏ်လည်း မရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြရဦးမည်။

ထိုသို့ မတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း မကျတကျ ဘဝဖြတ်သန်းခဲ့တာ အချိန်အားဖြင့် တွက်ဆလျှင် ခြောက်လကျော်အချိန်လအတွင်း ရောက်ခဲ့ရာတွင် မနှင့် မင်းဝဏ်တို့ရဲ့ အိလယ်ဇာတ်လမ်းကြီးက ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့ရလေသည်။ အဲသည်နေ့က တုန်းက ညနေ အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ဆင်းချိန်မှာ လာကြိုလေ့ရှိကြောင်းသည် ခါတိုင်းရောက်သင့်သည့် အချိန်ထက် ပိုမို ကျခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း မ ပြန်ပြီးမှ ပြန်တတ်သော မင်းဝဏ်မကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်ရင်း နေကြာစေ့တွေ အပေးရင်း ...

“ကျူရှင် ဆင်းတာဖြင့် သုံးနာရီ၊ အခု လေးနာရီထိ ထိုးပြီ မင်းဝဏ်၊ ကိုကြီး ဘာလို့ လာမကြိုတာလဲ”

ဘူး၊ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခရီးလွန်နေလို့လား၊ ကားပျက်နေလို့လား၊ ဟာ ... ကားပျက်ရင် ခရီးလွန်ရင်တော့ ဒေလီယာဆီ ကြိုရာ နေရာကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေပါပြီ၊ လုပ်ပါဦး မင်းဝဏ်၊ မ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

မသည် မင်းဝဏ်ကို တတုတ်တုတ် တိုင်တည် အားကိုးမိပြန်သည်။ ဝေလအောင်နှင့် ရန်လေးတို့ကတော့ ဒေလီယာနှင့် တောက်ခုံကစားနေ၍ မ၏စကားကို နားထောင်ပေးဖော် မရကြ။ မ၏ ပူပန်မှုကို သတိမထားမိကြ။

“ဒီနေ့မှ စန္ဒာကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ကျူရှင်လာမတက်တာလဲ မသိဘူး၊ နို့မို့ စန္ဒာနဲ့ ပြန်လို့ရတယ်၊ ဒေလီယာ အိမ်မှာ ကလည်း လိတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူမှ မရှိသလို ကားလည်း တစ်စီးမှ မရှိဘူး၊ ဒါဆို မ ဘယ်လို ပြန်ရမလဲဟင် ပြောပါဦးဟယ်၊ မ ကိုကြီးကို အရမ်းစိတ်ပူပြီး အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ”

“ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလား”
 “မရဘူး မင်းဝဏ်ရဲ့၊ အိမ်က ဖုန်းက အပြင်ကခေါ်ရင် မဝင်ဘူး၊ ကိုယ်ခေါ်မှ ရတယ်၊ အဲဒီလိုကြီး ပျက်နေတာ သိလား၊ ကိုကြီးက ဖုန်းရုံးက ကောင်လေးတွေ ခေါ်ပြင်ဖို့ စီစဉ်နေတာပဲ၊ အခုထိ မပြင်ဖြစ်သေးဘူး”

ကိုကြီးသည် တစ်ခါမှ သည်လို နောက်မကျမှူးသလို အကယ်၍ ကားပျက်ရင်တောင် တက္ကစီနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မရောက်ရောက် အောင် လာကြိုတတ်မြဲ။ သုံးနာရီ ကျူရှင်ပြီးလှ ပြတင်းကလေး မှ ငုံ့ကြည့်ပြီဆိုရင် အမြဲ အချိန်တိကျစွာ ရောက်နေတတ်သော ကိုကြီးအား မင်းဝဏ်သည် အမြင်ကတ်လှဟန်ဖြင့် 'ကိုတိကျကြီး' 'ကိုအချိန်မှန်ကြီး' တွေနှင့် ဝေဖန်တတ်သေးသည်။

"မ-အိမ်ကိုပြန်ရင် ဘာကားစီးရမလဲ မင်းဝဏ်၊ မ အခု ပြန်တော့မယ်၊ ဒီလိုကြီး ဘာမှ မသိဘဲ စောင့်မနေချင်ဘူး"

"ရတနာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"သိတယ်၊ ဒေလီယာကို ကားငှာဖို့ အဖော်ခေါ်ရမှာပေါ့"

ဒေလီယာသည် သူမကိုယ်သူမ သိပ်မသေချာလှဟန် ဖြင့် 'ကား ဘယ်လိုငှားရတာလဲ' ဟု မကို ပြန်မေးနေသေးသည်။

"မင်းဝဏ် မင်း လိုက်ပို့လိုက်ပါလား"

ရန်လေးက အကြံရ၍ ဝင်ပြောသည်။ ဝေလအောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ထောက်ခံလျက် ...

"ဟုတ်တယ် မင်းဝဏ်ဘီးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါ ဆိုရင် ရတနာပုံ သိပ်သိချင်နေတဲ့ သူ့ကိုကြီး အခြေအနေ မှန်ကို သိရမှာ၊ နို့မို့ ဒီကနေ စိတ်တွေ ပူပန်ပြီး စောင့် နေရတာ အကျိုးမရှိဘူး၊ ဟိုမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းမှ မသိတာ၊ တော်ကြာ ရတနာပုံ ဒီမှာ အိပ်နေရဦးမယ်"

ဟု ဝင်ပြောသည်။ ဒေလီယာလည်း ဟုတ်နိုးနိုး ဖြင့် 'အေး ... ကောင်းသားပဲ' တွေနှင့် ရန်လေးတို့ စကားကို သဘောတူပြန်သည်။

"ရတနာ စက်ဘီးစီးရဲလား"

"မစီးရဲဘူး မင်းဝဏ်၊ နောက်ပြီး နင် လိုက်ပို့လို့ ဖြစ်ပါ မလား၊ ကိုကြီးမြင်ရင် မကို ဆူလိမ့်မယ်"

"နင့် အစ်ကိုကဖြင့် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘဲနဲ့"

ရန်လေးသည် မင်းဝဏ်တို့နည်းတူ ကိုကြီးအား မကို သဝန်တို့မူ၊ ချုပ်ချယ်မှု၊ ယောကျ်ားလေး သူငယ်ချင်း ထားရန် ကန့်ကွက်မှုတွေနှင့် မကြည်လင်သူ ဖြစ်သည်။

"ကိုကြီး တစ်ခုခု ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ၊ နို့မို့ မကို မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လာကြိုပါတယ်"

"ကဲပါ ရတနာ၊ လာ ... သွားရအောင်၊ အခုတောင် ဒီလို ဆွေးနွေးနေတာနဲ့ လေးနာရီခွဲတော့မယ်၊ တော်ကြာ ဒီထက် နောက်ကျပြီး မှောင်သွားရင် မကောင်းဘူး"

ဆောင်းဦးရာသီ အစမို့ နေဝင်စောကာ အပြင်မှာ နေရောင်အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်ကို မလည်း သူတို့ထား မိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မသည် မင်းဝဏ် လိုက်ပို့ခြင်းကို လက်ခံလိုက်တော့သည်။ မင်းဝဏ်၏ စက်ဘီးနားလည်း ရောက် ရော မအတွက် ဒုက္ခကို ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ အဲဒါကတော့

မင်းဝဏ်၏ ဘီးက နောက်ခံမပါသော ပြိုင်စက်ဘီး ဖြစ်နေခြင်း တည်း။

“ဘားတန်းမှာ တစောင်းထိုင်လိုက်ရင် ရပါတယ် ရတနာ ရဲ့၊ သူများတွေလဲ ဒီလို သွားတာပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြုတ်ကျသွားရင် ဘယ်နှယ်လုစ် မလဲ၊ နောက်ပြီး နင်လည်း စက်ဘီးကို ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

မနဲ့ မင်းဝဏ်သည် ကလေးဆန်ဆန် တွေး၍ အဲသည်လောက်သာ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သည်လိုမျိုး မင်းဝဏ်၏ ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ တစောင်းထိုင်လျက် စီးမိသော စက်ဘီးကလေးမှာ သည်ထက်မက-နီးစပ်မှုတွေ ပေးနိုင်ကြောင်း မတို့နှစ်ယောက် မသိခဲ့ကြချေ။ ဟုတ်သည် မတို့ တကယ်မသိချေ။

“ရတယ် တက်ပါ၊ ငါ စက်ဘီး ကျွမ်းပါတယ်ဟ”

မင်းဝဏ် ထိန်းကိုင်ပေးသော စက်ဘီးပေါ်သို့ ကြီးစားတက်ပြီး ဘားတန်းကလေးမှာ တစောင်းထိုင်ခြင်းအား ခေလအောင်နဲ့ ရန်လေးက မ၏ စက်ဘီးပေါ်တက်ပုံကိုတောင် ဟားလိုက်ကြသေးသည်။ တကယ်ပါ မတို့ဟာ အချစ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သိနေတာကလွဲရင် တကယ်ကို ရိုးသား ကလေးဆန်ဆန်ပဲ။

မင်းဝဏ်သည် စက်ဘီးကို စတင်နင်းလိုက်ချိန်တွင် မသည် အမှားတစ်ခုကို စတင် သိမြင်လိုက်တော့သည်။ အဲဒါ ကတော့ မသည် မင်းဝဏ်နဲ့ တစ်ခါမှ သည်လို နိနီးကပ်ကပ် နေခြင်းအား ရှက်ရှု ရင်ခွန်လာရခြင်းပင်တည်း။ မသည် သူ့ ရင်ဘတ်နဲ့မထိအောင် ခါးကို ကိုင်းချကာ ခေါင်းငုံ့လည်း အချည်း နီးပင်။ မ၏ ဆံပင်တို့ကို လွတ်နေသော လည်ကုပ်သားကို မင်းဝဏ် ရှုထုတ်လိုက်သော ထွက်သက်လေ ခပ်နွေးနွေးက အချိန်တိုင်း လာရောက်ထိခတ်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“မလွယ်ပါဘူး ရတနာရယ်၊ ရတနာကို ဒီလိုမျိုး နိးနီး ကပ်ကပ် နေရတော့ ရင်တွေ အရမ်းခန့်လာတယ်၊ စက်ဘီး ကိုတောင် မနည်းထိန်းပြီး နင်းနေရတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီနည်းနဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ မစီစဉ်ပါဘူး၊ အခုတော့ စမိမှ မလွှဲ တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ရတနာဆံပင်တွေ လွှင့်သာရင် နိးနမ်းနေမိတယ် ရတနာ”

“ဘာပြောတယ် မင်းခင်မောင်နော်၊ နင် မဟုတ်တာတွေ ပြော မနေနဲ့၊ မမှာ ကိုကြီးကို စိတ်ဝူလို့သာ နင်လိုက်ပို့တာ လက်ခံရတာ၊ ကိုကြီး မြင်သွားရင် ဘယ်လောက် အဆုခံ လိုက်ရမလဲ၊ အဲဒါကို တွေးပြီး မ အတွက်တော့ မပူပန်ပေး ဘူး”

မသည် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရန် မေ့ပြီး ခေါင်းမော မိသေးသည်။ သို့သော် မင်းဝဏ်၏ မေးစေ့က မ၏ ခေါင်းကို လာထိသဖြင့် အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို ပြန်လည် ငုံ့ချရတော့သည်။

“ရတနာ နင့်ကို ငါ ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြီးတာတော့ ကြာပြီ၊ နင်ကရော ငါ့ကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ အဖြေမပေးရသေးဘူးနော်၊ ငါလည်း နင့်ကို အဖြေမတောင်း ရဲလို့ တမင် မတောင်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ငါ သိချင် လာပြီ၊ ငါ့ကို အဖြေပေးပါ ရတနာ”

“ဘာလဲ နင်က နင့်စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ပို့ရလို့ ဒီလို ဗိုလ်ကျ တာလား မင်းဝဏ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ရတနာရယ်၊ မကြာခင် စာမေးပွဲကြီး ဖြေရတော့မှာဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်ရင် ငါတို့ ခဏ ဝေးကြရဦးမှာလေကွာ၊ အဲဒီလို မတွေ့ကြရချိန်ကလေးမှာ ရတနာဆီက ရတဲ့အဖြေနဲ့ ရတနာကို လွမ်းနေချင်တယ်

ဟဲ ... ဟဲ၊ စကားလုံးတွေတောင် မိုက်လာပြီ၊ ငါခံစား ချက်တွေ ပြင်းထန်လာပြီ ထင်ပါရဲ့”

မသည် အိမ်ကိုလည်း မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ ရွယ်တူတချို့ ပြီးစိစိဖြင့် လှည့်ကြည့် နောက်ပြောင်သွားကြတာ ကိုလည်း ရှက်လှပြီ။ ကိုကြီး မတော်တဆ တွေ့မှာကိုလည်း စိုးရိမ်လှပြီ။ မင်းဝဏ်၏ စကားတွေကိုလည်း ပြန်လည်တုံ့ပြန် ရမှာ မရဲအောင် နှုတ်ဆွဲခဲ့ရပြီ။ မင်းဝဏ် ပြောသလို စာမေးပွဲ ကြီးပြီးချိန် မတွေ့ကြရမှာကို တွေးမိပြီး အလိုလို ဝမ်းနည်းမိလာ ခဲ့ပြီ။ ဟုတ်သည်၊ မလည်း မင်းဝဏ်ကို ဘယ်အချိန်ကစပြီး ချစ်မိမှန်းမသိ ချစ်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မင်းဝဏ်အား အဖြေပေးရန် မရဲသေးပါ။

“ရတနာ စကားပြောပါဦး”

မသည် ယောင်ယမ်း ခေါင်းခါမိတော့ တရစပ် လွင့်စဉ်သွားသော မ၏ ဆံပင်များကြောင့် ...

“အား ... ဆံပင်နဲ့ ရိုက်တယ်ဗျ၊ မကျေနပ်ရင် လက်နဲ့ ရိုက်၊ စက်ဘီးနင်းနေတုန်း မျက်နှာကို ဆံပင်နဲ့ရိုက်တာ တော့ မကောင်းပါဘူး၊ တော်ကြာ ကားနဲ့ဝင်တိုးရင် နှစ်လောင်း ပြိုင်သွားလိမ့်မယ်၊ သုံးဆယ်ခုနှစ်မင်းဘာ နတ်တွေထဲမှာ ထပ်မံ တိုးပွားသွားဦးမယ် ရတနာ၊ သတိ ထား ... သတိထား”

မင်းဝဏ်သည် တောက်လျှောက် ပြောချခြင်းမှာ ပေါက်ကရစကားတွေလည်း ပါသေးရဲ့တော့။ မသည် အယူသီးလျက် 'ဟယ် ... မပြောနဲ့'ဟု အော်မိသေးသည်။

“ဘာလဲ ငါနဲ့အတူတူ မသေရဲဘူးလား ရတနာ၊ ငါကတော့ သေရဲတယ်၊ အေးလေ ရတနာက ဘယ်သေရဲပါ့မလဲ၊ ငါ့ကို သေစေချင်နေတယ် ဆိုတော့လည်း”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင့်စကားက တစ်ခုမှ အကောင်းမပါဘူး၊ သေစကားချည်းပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ နောက်ပြီး အိမ်နားရောက်ခါနီးပြီ မင်းဝဏ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာပဲ ချပေးနော်၊ ခြံရှေ့ကြီး တည့်တည့်သွားချရင် ကိုကြီး တွေ့သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကလူတွေ တွေ့သွားရင် လည်း ကိုကြီး သိမှာပဲ”

“ခွဲရတော့မယ် ရတနာရယ်၊ ငါ့ကို အဖြေတော့ မပေးဘူး”

မင်းဝဏ်သည် ထူးထူးခြားခြား စကားကို တိုးတိမ်စွာ ရေရွတ်လျှင် မသည် အင်မတန် အံ့သြမိသေးသည်။ ခါတိုင်း ဆိုး တက်ကြွဖျတ်လတ်သော စကား အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောတတ်သော မင်းဝဏ်ကိုသာ အမြဲ တွေ့ရတတ်၍ပင်။

သည်လိုကျတော့လည်း မသည် ခံနိုင်ရည် မရှိချင် ပြန်။ တင်းမာမနေတတ်ပြန်။ မင်းဝဏ်အား မက ဖြေသိမ့်ချင်သည်။ မင်းဝဏ်၏ အလျော်ဟူသမျှ မက မန်တီးပေးချင်သည်။

မင်းဝဏ်သည် မ၏ စကားကို နာခံလျက် မတို့ နေထိုင်သော ခြံကျယ်ကြီးနား မရောက်ခင် လေးငါးခြံလောက် အကွာမှာ စက်ဘီးကို ရပ်ပေးသည်။ မင်းဝဏ်က ဆတ်ခနဲ ခြေကိုလှုံ၍ မသည် မင်းဝဏ်၏ ပြိုင်ဘီး အမြင့်ကြီးပေါ်မှ ခုန်ချ ခုန် မရဲချေ။ မင်းဝဏ် ထိန်းကိုင်ပေးထားလျက် တွန့်ဆုတ် တွန့် ဆုတ် ပြစ်နေမိသေးသည်။

“ရဲရဲခုန်ဆင်းပါ ရတနာ၊ ဘာမှ မပြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ဆင်းလေ၊ ဒီတိုင်း ခုန်ဆင်းရင် ရတနာ လိမ့်ကျမှာ ပေါ့”

မသည် မင်းဝဏ်၏ စကားအတိုင်း သူ့ပခုံးကို တိုင်၍ ခုန်ဆင်းတော့ ခြေထောက်မျက်သလို ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့သော် သည်နားမှာ မင်းဝဏ်နဲ့အတူ အကြာကြီး ရပ်ရမှာ စိုးရိမ်တာနှင့် ဘာမှ မညည်းညူတော့ဘဲ အိမ်ပြန်ဖို့သာ စိတ်စော နေမိသည်။ မင်းဝဏ်အား နှုတ်မဆက်မိဘဲ ကျောခိုင်း၍ လျှောက် လာပြီးမှ ခြေလှမ်းငါးလှမ်း လွန်ပြီးသောအခါမှ မင်းဝဏ်ကို နှုတ်မဆက်ရသေးကြောင်း သတိရ၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။

အို ... မင်းဝဏ်ရယ်ဟု မ၏ နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ် မိသွားရခြင်းကတော့ ပြိုင်ဘီးကလေးကို လက်ဖြင့်ထိန်းလျက် အေး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေသော မင်းဝဏ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ညကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် မင်းဝဏ်”

ကြားခါစက မင်းဝဏ်သည် အံ့သြကာ တွေ့ဆေးသွားခဲ့သေးသည်။ နောက်တော့ မဘက်က သည်လိုစပြီး ဖုန်းမဆက်ဖူးဘဲ အခုမှ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုခြင်းကို သဘောပေါက်ကာ ပေးခနဲ တစ်ချက်အော်လိုက်ချိန်တွင် မသည် သူ့ကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးပြီ။

“ဟော ... သမီးလေး ပြန်လာပါပြီ မောင်သတ်ပုံ၊ စိတ်ပူမနေနဲ့တော့”

မသည် အိမ်ရှေ့မှာ ဖိနပ်ချွတ်စဉ် အိမ်မှုကိစ္စတွေ ထိန်းသိမ်းပေးရသော အဒေါ်ကြီး၏ အသံက ဆီးကြိုခဲ့လေသည်။ မသည် ခပ်မြန်မြန် အိမ်ထဲဝင်စဉ် နောက်တစ်ဖက်မှာ ကျောက်ပတ်တီး အဖွေးသား၊ ခေါင်းမှာလည်း မတ်တီးတွေ အဖွေးသား ဖြစ်နေပြီး ဒရင်းဘက်ခံပေါ်တွင် မှိန်းနေသော ကိုကြီးကို တွေ့လိုက်သောအခါ ...

“အမယ်လေး ... ကိုကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟုတောင် ဟောင်ယမ်း အော်မိသည်။ ခုနက ကြည့်ရှုရင်ခန့်ခဲရတာကလေးတွေပင် ပျောက်ဆုံးသွားရသော့သည်။

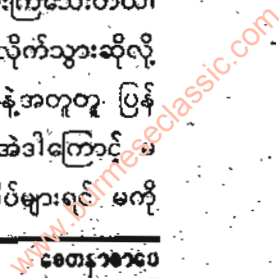
“မငိုနဲ့ ညီမလေး မငိုနဲ့၊ ကိုကြီး ညည်းကို လာအကြံမှာ ကားချင်း ဝင်တိုက်မိလို့ ခုလို ဖြစ်သွားတာပါ။ လူမသေတာပဲ ကံကောင်းတာပေါ့၊ ဒဏ်ရာကလည်း မများပါဘူး၊ ညာဘက်

လက် ကျိုးတာရယ်၊ ခေါင်းပေါက်လို့ သုံးချက်ချုပ်ရတာ ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ကျန်တာက ပွန်းရုံ ပဲ့ရုံလောက်ပါ။ ကားကတော့ လုံးဝ သုံးမရတော့အောင် ပျက်စီးသွားတယ်။ ငါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေး တဖျော်ဖျော် ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်တာ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လာရင်

အခုကွဆိုပြီး “တွေ့ပူလိုက်ရတာ၊ ဆေးရုံမှာ တစ်ချိန်လုံး ဆရာဝန်ကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ အပူကပ်နေလွန်းလို့ ဆရာဝန်ကတောင် ဟောက်လိုက်သေးတယ်၊ အခုလေးတင် ဆေးရုံကားနဲ့ အိမ်ပြန်ပို့တယ်၊ ညီမလေးကို သွားကြိုဖို့ လူလွတ်နေတုန်း ညည်းရောက်လာတော့တာပဲ၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ စန္ဒာ လိုက်ပို့တာလား၊ ဒေလီယာ လိုက်ပို့တာလား”

မသည် သည်စကားကို အတော်လေး သတိထားပြီး ဖြေရသေးသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကြီး၊ ကိုယ့်အစ်ကို သေလုမျှောပါး ဆရာရထားတာတောင် လိမ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့နော်။ သော် မသည် မိုက်မဲနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“စန္ဒာ လိုက်ပို့တာ၊ မကို ဝိုင်းစောင့်ပေးကြသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး အားလုံးက စန္ဒာနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွားဆိုလို့ မလဲ ဘာမှ မကြံတတ်တော့တာနဲ့ စန္ဒာနဲ့အတူတူ ပြန်လာလိုက်တာ၊ ဖြစ်ရလေ ကိုကြီးရယ်၊ အဲဒါကြောင့် မပြောပါတယ်၊ ကိုကြီး အလုပ်တွေ သိပ်များရင် မကို

အိမ်က ဦးလေးကြီးကို ကားမောင်းပြီး ကြိုခိုင်းလည်း ရပါ တယ် ဆိုတာလေး၊ အခုတော့ ကိုကြီးက အရမ်းပင်ပန်း ပြီးဖြစ်တာ”

ကိုကြီးသည် ‘ဟင် ... ဘာမှ မဆိုဝင်ပါလား ညီမ လေးရယ်’ ဟု ရယ်တော့ အားလုံးက မကို ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ မသည် ကိုကြီးကို ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသော လက်ကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်၍ သံဗုဒ္ဓေကို အခေါက်ခေါက် ရွတ်ပေးတော့ ကိုကြီးသည် ကျေနပ် သဘောကျကာ မ၏ ခေါင်းကို အကောင်း ကျန်သော လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိကိုင်ထားခဲ့လေသည်။ မသည် ကိုကြီးကချစ်သော၊ ကိုကြီးကိုချစ်သော ညီမတစ်ထောက်ဘဝကို တစ်သက်လုံး ရချင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သည်လိုမျိုး စာဝတ်မရအောင် မ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုကြီး စည်းကမ်းတို့ကို ချိုးဖောက်ကျူးလွန်ခဲ့ မိခြင်းက မ၏ အပြစ်တည်း။

“ငါ့ညီမလေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဘုရားစာတွေလည်း အကုန်ရတယ်၊ ညီမလေး ဘုရားစာရွတ်ပေးလို့ ရောဂါ တောင် ပျောက်သွားသလိုပဲ”

“တကယ်လား ဒါဆို မ နေတိုင်း ရွတ်ပေးမယ်”

“ရွတ်စေ ... ရွတ်စေ”

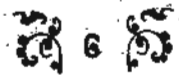
ကိုကြီးသည် အင်မတန် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မျှော်လင့် ခဲ့သည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု မရဲ့အစား

ကြီးကပဲ ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။ ကိုကြီးခမျာမှာတော့ ဂုဏ်ထူး နန်းကို ဆက်တက်ခွင့်ရခဲ့လျက် မေမေ ဆုံးချိန်နှင့် ကြုံနေ၍ ခြောက်လေးဖြင့် ကျေနပ်လိုက်ရသူ ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းတန်း စာည်း အမှတ်မကောင်းခဲ့ချေ။ မေမေ့ရောဂါက အဲသည်အချိန် စတင်ဆိုးရွားလာ၍ မေမေ့ကို ပြုစုရ၊ မကို ထိန်းကျောင်းရနှင့် ဦးသည် အရာရာတွင် သူ့အတွက်ထက် စာခြားသူ အတွက် နှင့် သူ့အခွင့်အရေးတွေကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သာ မကတော့ ကိုကြီးအား ပြန်၍ မညှာခဲ့မိပါ။

၁၄၈

၁၉၈၆-ခုနှစ်

၁၉၈၆-ခုနှစ် နွေရက်များတွင် မသည် မင်းဝန် ဆိုသော ချစ်သူကလေးကို လွမ်းဆွတ်ရခြင်းဖြင့် မြတ်သန်းစွာ ဆုံးရှုလေသည်။ အရင်နှစ် နွေရက်များတုန်းကတော့ ဒေါလီယာ သွားလည်ရင်လည်း စန္ဒာဆီ သွားလည်ရင်လည်း ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကြီးနဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ခြင်းတွေ၊ စုပွဲ သွားကြည့်ခြင်းတွေ၊ သုံးယောက် မရဲ့အိမ်မှာ ဆုံကြခြင်းတွေ မရိုးနိုင်အောင် လုပ်နေကျ ပြစ်သော်လည်း သည်နှစ်မှာတော့ မသည် ဘာကို အလိုမကျမှန်း မသိဖြစ်ကာ နေရင်းထိုင်ရင်း ပျင်းရိခြင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတတ်။ တစ်ခါတလေတော့ မင်းဝန်

ကို လွမ်းရကြောင်းတွေ လျှောက်ရေးတတ်ဖြင့် သည်နွေရာသီဟာ ပျင်းစရာ အကောင်းဆုံးပါပဲဟု ညည်းတွားနေမိတတ်သည်။

သို့သော် မင်းဝန်သည် မ၏ ပျင်းရိခြင်းကို မြေပျောက်ပေးတတ်ပြန်သေးသည်။ အဲဒါကတော့ ဒါလီဆိုသော မင်းဝန်၏ ညီမဝမ်းကွဲလေးမှတစ်ဆင့် ဖုန်းခေါ်ခိုင်းကာ မအား ဖုန်းဆက်၍ စကားပြောခြင်းကို သုံးလေးရက် တစ်ခါလောက် တော့ သည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မျိုးမှာ မသည် မသိမသာ အကဲခတ်သော ကိုကြီးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ရ၊ မင်းဝန်၏ သိတတ်ခြင်းကိုလည်း ကြည့်နူးစင်ချန် နှင့် ရှုပ်ထွေးနေရတတ်သည်။

“ရတနာ့ကို တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျိုထား မလောက်၊ ချစ်မိတယ် ရတနာ”

ဟု အမြဲ နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချတတ်သော မင်းဝန် ချစ်မိ ချစ်သည်။ အဖြူရောင် အသည်းပုံမှန်ကလေးကို ပေးတာ တာ အဖြူရောင်အသည်းနဲ့ ချစ်လို့ပါဆိုတဲ့ စကားလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ပြောတတ်သော မင်းဝန်ကို ချစ်သည်။ မသည် မင်းဝန်အား စိတ်ကစားပြီး ချစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် ချစ်မှန်သော အချစ်ဖြင့် ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မသည် သည်နှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ မင်းဝန် သို့ မတွေ့ရဘူးဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ

တစ်ခါတော့ တွေးဆုံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုနေ့ကလေးသည်လည်း
မကို အမှတ်တရများစွာ ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က မတို့ ခိုးကြော
ခိုးဝှက်ဖြင့် စကားတွေ ပြောခဲ့ရသည်ကို ယခုထိုင် ကြည့်နှုန်းရင်
တမ်းတရဆဲတည်း။

အဲသည်နေ့က မသည် ကိုကြီးနှင့်အတူ ကိုကြီး
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို လိုက်သွား
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မသည် အဖြူရောင်တွင် အပြာရောင် အ
ကလေးများပါသော ဂါဝန်ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့အား ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး ကြီးသိုင်း ဒေါက်မြင့်အဖြူကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ အဲသ
အချိန်တုန်းက မ၏ ဆံပင်များသည် ခပ်တိုတို ဂျပန်ဆံထား
ကလေး ဖြစ်၍ ဆံပင်များသည် နားရွက်ဖုံးရှုံ့သာရှိပြီး ပထ
ကလေးသဏ္ဍာန်လေး ဖြစ်သည်။

အင်း ... တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အဲဒါကတော့ မင်းထံ
ဆိုသော ရည်းစားလေးတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းတည်း။ မင်းထံ
သည် အဲသည် ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို ရောက်လာရလိမ့်မည်ဟု မ ထင်
မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

“ရတနာ သိပ်လှတာပဲ ရတနာရယ်”

ဟူသော ခေါ်သံတိုးတိုးကလေး ကြားရချိန်
ကိုကြီးသည် သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် မ၏ ခပ်လှမိသွား
တွင် စကားသွားပြောနေချိန် ဖြစ်သည်။ မသည် ထာဝရ

သော အသံကလေးကို ကြားရစဉ်က တအံ့တဩဖြစ်ကာ ဆတ်ခနဲ
တိုယ်ကိုလှည့်ချက် ...

“မင်းဝဏ် ... မင်းဝဏ် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မ အရမ်း
ဝမ်းသာတာပဲဟယ်၊ မတွေ့ကြရတာ တစ်လခွဲတောင် ရှိပွား
ပြီနော်”

ဟု တရစပ် နားမလည်နိုင်စွာ ပြောချမိတော့သည်။

မင်းဝဏ်သည် မအား မပြောဘဲ ...

“အဖြူရောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ကတည်းက ရတနာလို အတပ်သိလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ဒယ်ဒီကို ဟိုမှာ သားကောင်မလေး ဒယ်ဒီ၊ သား သွားခေါ်
ပြမယ်၊ ကြည့်နေဆိုပြီး ရတနာဆီ ချက်ချင်း ရောက်ချလာခဲ့
တာ၊ ရတနာ ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ဒယ်ဒီ တို့ကို
ကြည့်နေတယ်၊ ရတနာကိုလည်း ရယ်ပြနေတယ်”

မသည် ထိုစကားကို အတော်လေး ရှက်ရွံ့ကာ
မင်းဝဏ် ပြောသည့်နေရာသို့ မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။

မအား ကျေနပ်သဘောကျစွာဖြင့် ပြီးတော့ သား
ဖြစ်သူကို ချစ်ခင်ဟန် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော မင်းဝဏ်၏
ဒယ်ဒီအား မတို့မောင်နှမကို ပစ်ထားရက်သော ဖေဖေနှင့်ယှဉ်မိပြီး
လိုလိုဝမ်းနည်းမိခဲ့သေးသည်။ မသည် တဒဂံအတွင်း ကိုကြီးအား
သူ့လျော့သွားမိသလောက် မင်းဝဏ်ကတော့ မမေ့ခဲ့ချေ။

“ကိုကြီး လာနေပြီ ရတနာ၊ တို့ သွားတော့မယ် ဘယ်ဒီနားမှာ တို့ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ရတနာ တို့ကို ခိုးကြည့်နော်၊ တို့တွေ ခိုးပြီး စကားပြောကြရအောင် ဟဲ ... ဟဲ၊ အသံတိတ်ရပ်ရှင် ခေတ်ကလေးပေါ့”

မသည် မင်းဝဏ်၏ နောက်ကျောကလေးကို နှမြော တသစွာ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခိုက်တွင် ကိုကြီးသည် မ နံ့ဘေးတွင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ လူတွေ အများကြီး ဖိတ်သော စားသောက် ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကလေးဖြစ်၍ ကိုကြီးသည် မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ သူ မမြင် ခမ်းတွေ့ ဆုံလိုက်ခြင်းကို မသိလိုက်ချေ။ ပြီးတော့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာ နှုတ်ဆက်နေ၍ မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး ခိုးခိုးကြည့် ပြီး အမူအရာပြ၊ နှုတ်ခမ်းတွေလုပ် စကားတွေပြော၊ အိုး ... သီး ပျော်ဖို့ကောင်းရသော နေ့ကလေး တစ်နေ့အဖြစ် မသည် အမှတ် တရ ဖြစ်လိုနေတော့သည်။

ကိုကြီးလစ်လျှင် မင်းဝဏ်သည် မကို သူ့ပါးစပ်က တွင် ဝါးနေသော ပီကောကို လျှာပေါ်တင်ပြီး အပြင် လျှာထုတ်ကာ ပြီးတော့ သူ့လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြကာ မဆီမှာ သူ့အတွက် ‘ပီကော ပါသလား’ ဟု မေးတတ်သည်။ ထိုအခါ မသည် ‘ဘယ်ပါပေါ့၊ လက်ခါလျက် မျက်ခုံးရွံ့ပြတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာပေ မအား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတတ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေး

လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် နှစ်ချောင်းကပ်၍ ထိုလက်နှစ်ချောင်း သည် မဘက် ညွှန်လျက် သူ့ပါးစပ်က လေတွေ ဖူးခနဲ မှုတ်ပြ တတ်၊ မသည် အထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် မျက်စောင်းထိုးရုံကလွဲလျှင် အင်မတန် ရှက်ရွံ့ရပြီး ‘တော်ပြီ ဘယ်တော့မှ ထပ်မကြည့်တော့ ဘူး’ ဟု စိတ်ဆိုး ဆုံးဖြတ်သော်လည်း မနေနိုင်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာလျှင် ပြန်ကြည့်မိပြန်။ မင်းဝဏ်သည်လည်း မ၏ သဘောကို ရိပ်မိလျက် ‘ဆောရိုး’ ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘ရတနာကို ချစ်တယ်’ ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘အရမ်းလွမ်းတာပဲ’ ဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ခမ်းကလေးလှုပ်ကာ စကား ပြောဟန်ကို မသည် လိုက်လံ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြနေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးသည် မအတွက် နေရာသီ အပျင်းပြေကလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြီး မင်းဝဏ်ကတော့ သူ့ကို ပိုမို လွမ်းဆွတ်ရခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကျောင်းဖွင့်ချိန် ဝိုင်းကျူရှင်ကလေး မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြခိုက်မှာ အပြန်အလှန် ဖလှယ်ခဲ့ကြလေ သည်။ သိပ္ပံဘာသာတွဲ ရုပ်ချင်းတူသော၊ တစ်ဖန် ကျူရှင်ကိုလည်း ဒေလီယာတို့အိမ်က ဝိုင်းမှာသာ ပြန်ယူဖြစ်ကြသောကြောင့် မနဲ့ မင်းဝဏ် ထပ်မံ တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သည်။

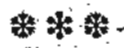
www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နှစ်၏ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်လုံးတွင် မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့သည် အရင်အတိုင်း ဒေလီယာတို့အိမ်က ဝိုင်းကျူရှင် ကလေးမှာ အမြဲတွေ့ဆုံရခြင်းဖြင့် ချစ်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းရ လေသည်။ အရင်ကထက် ပိုမိုတွေ့ကြရချိန်ကလည်း များခဲ့သည်။ ထိုအတန်းမှာ သင်္ချာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ ဇီဝဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ အတန်း ကျူရှင်ယူကြမြို့၊ ထုံးစံမို့ ငါးဘာသာစလုံးကို ဒေလီယာ တို့အိမ်မှာ ဆရာတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းကာ တစ်ချိန်ပြီး တစ်ချိန် သင်ကြရခြင်းကြောင့်ပင်။

တစ်ဝိုင်းလုံးရှိ သူငယ်ချင်းတွေသာသိသော ကိုကြီးနဲ့ တူခြားလူတွေမသိသော မနဲ့ မင်းဝဏ်၏ ချစ်သူဘဝကလေးက ပျော်စရာကောင်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းဝဏ် အဆွယ်ကောင်း လျှင် ကျူရှင်ချိန်တစ်ချိန်လောက်လစ်ပြီး မင်းဝဏ်၏ စက်ဘီး ကလေးနှင့် လျှောက်သွားကြရုံအပြင် အနေအထိုင် ပီရိုကြသော ဘဝကလေးကို မသည် ပြန်တွေးတိုင်း ကြည့်နူးခဲ့ရမြို့။ အင်မတန်မှ

ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ချစ်ခြင်းကလေးတစ်ခုကို မသည် အမှန် တကယ် ပြောရရင် အမြဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်သားပင်။

သို့သော် လောကကြီးမှာ မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ် သွားတတ်ကြောင်း မသည် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။ အဲဒါကတော့ မင်းဝဏ်ဘက်က ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ မသည် ထိုသို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့ချေ။ မသည် မင်းဝဏ်ဘက်မှ ခြေလှမ်းပျက်မှုများကို ကိုယ်တိုင် မရိပ်မိဘဲ ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးပြောမှ သိခဲ့ရလေအောင် မင်းဝဏ်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ရလေအောင် မင်းဝဏ်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုး စွာ ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ပင်။

၁၉၇၇-ခုနှစ်

မင်းဝင်း၏ နောက်မကျစပွေး

မသည် မင်းဝင်း၏ နောက်မကျစပွေး ခဏ ခဏ နောက်ကျတတ်သော နေ့လယ် ကျူရှင်ချိန်တွင် မင်းဝင်းကို စိတ်ကောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေမိသည်။ ဒေလီယာက ဆရာလာရင် ကျွေးဖို့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ကို အိမ်က ကောင်မလေးတွေအား ပြင်ဆင် ခိုင်းနေရ၍ မ အနားမှာ ရှိမနေ၊ စန္ဒာက ညိုကလေးတို့နဲ့ ဆယ်တန်းမှာ စာကို ဘယ်လို ကျက်သင့်ကြောင်းတွေ တိုင်ပင်နေနဲ့ မသည် ခါတိုင်းလည်း သူတို့နဲ့ သိပ်ရောလေ့မရှိဘဲ မင်းဝင်းနဲ့ သာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတတ်၍ နောက်ကျနေသော မင်းဝင်း ကိုပင် အပြစ်တင်ချင်နေခဲ့သည်။

လှေကားက တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးတက်လာသံ အကြားမှာ မသည် စိတ်ကောက်မယ်လည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်မိပြီး မင်းဝင်းကိုကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်မိပြန်သတဲ့။

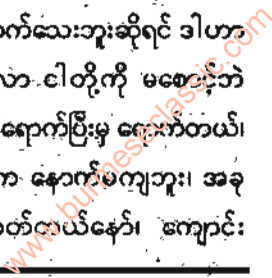
“ဟင် ... ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေး နှစ်ယောက်တည်းပဲ လား၊ မင်းဝင်းကော”

ဝေလအောင်သည် မအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြ ချင်ဟန် မျက်နှာလေးဖြင့် ...

“မင်းဝင်းကို သွားခေါ်တော့ အိမ်မှာ မရှိဘူး ရတနာပုံ၊ အပြင်ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ သူ့မာမီထင်တာက ကျူရှင်လာ တယ်ထင်ပြီး ပြောတာ၊ တကယ်တော့ ကျူရှင်လာတာ မဟုတ်ဘူး ရတနာပုံ”

တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။ ရန်လေးသည် ဝေလ အောင်၏ တံတောင်ဆစ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ကုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကို သတိပေးခြင်းအား မသည် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၍ သံသယတော့ ဖြစ်သွားချင်သားမင်။

“ဒီကောင် ကျူရှင်မှာလည်း မရောက်သေးဘူးဆိုရင် ဒါဟာ တစ်ခုပဲ ရတနာပုံ၊ အခုတစ်လော့ ငါတို့ကို မစေခိုဘဲ သွားနှင့်ပြီး ကျူရှင်ကိုလည်း ငါတို့ ရောက်ပြီးမှ ရောက်တယ်၊ နေ့လယ်ဘက်တွေလည်း အရင်က နောက်မကျဘူး၊ အခု တလော့ အရမ်းနောက်ကျနေတတ်တယ်နော်၊ ကျောင်း

သွားရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါတို့နဲ့ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အတူတူသွားနေကျကို အခုတလော မသွားတော့ဘူး၊ သူ့ဘာသာကြိုသွားနှင်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျောင်းတောင် မလာဘူး၊ ကျောင်းပြေးဝါတယ်ဟာ၊ သုံးယောက် တိုင်ပင်ပြီး ပြေးကြ၊ ရုပ်ရှင်ဝင်တိုးကြ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြ၊ အင်းလျားဘက် ရေသွားကူးကြနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူတွေပါ၊ အခု ဆယ်တန်းဆိုတာ ငါတို့ ကျောင်းမပြေးတော့ ပေမဲ့ ဒီကောင် ငါတို့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကျောင်းပြေးနေဟန်တယ်”

“ခေလအောင် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မင်းဝဏ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား၊ မကို ဘာမှလဲ မပြောပါလား၊ သူ ကျောင်းပြေးပြီး ဘယ်တွေ သွားနေလို့လဲ”

ရန်လေးသည် မထူးတော့ပါဘူးဆိုသော ဟန်ပန်ဖြင့် သက်ပြင်းတွေချ၊ ပခုံးတွန့်ကာ မကို ထပ်မံ၍ မင်းဝဏ်အကြောင်း တိုင်တော့ပြန်သည်။

ဒီကျူရှင်ကို မှန်မှန်လာနေတာတောင် နင်ရှိလို့၊ နင့်ကို တွေ့ချင်လို့လာမှန်း ငါတို့ ရိပ်မိတယ်၊ ဒီကောင် ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းတော့ မသိဘူး ရတနာပုံ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ငါတို့ အပြင်တခြား အပေါင်းအသင်းသစ်တွေ တွေ့နေ တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

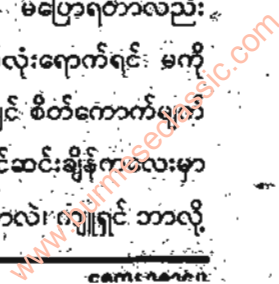

“နောက်ထပ် ရည်စားအသစ် ရနေပြီလား မသိဘူး”

“ကျွတ် ... ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင် နင့်ကို တော့ အသည်းအသန် စွဲလမ်းတာ၊ အရမ်းလည်း ချစ်တာ ငါတို့ သိတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်ပုံက ရုပ်ရုပ်ပွေပွေ ပေမဲ့ ဒီလို ရည်းစားတွေ အများကြီးတော့ ဓထုံးတတ်ပါ ဘူး၊ ဒီကောင် အပေါင်းအသင်း မှားနေတာ၊ ဟုတ်တယ် အပေါင်းအသင်း မှားနေတာ”

“အမယ်လေး ... နင်တို့ သူငယ်ချင်းဘက်က ရှေ့နေလိုက် နေ၊ ဟိုက ဘယ်လိုမှန်းမှ မသိတာ၊ အပေါင်းအသင်း မှားနေရင်လည်း ဝိုင်းပြီး ပျောင်းဖျက်လေဟယ်၊ တော်ကြာ မင်းဝဏ် စာမေးပွဲကျကျနဲ့ခဲဦးမယ်၊ ဒါတွေ မကို အစော ကြီးကတည်းက ပြောပါလား၊ အခုတော့ ဘယ်လောက် တောင် လွန်နေပြီလဲ မသိဘူး”

မသည် မင်းဝဏ် ကျူရှင် အမြဲနောက်ကျနေမှုတွေ ကြောင့် ခုတလောမှာ စကားအကြာကြီး မပြောရတာလည်း ကြားပြီ၊ စာသင်နေရင်း မင်းဝဏ်ဆီ မျက်လုံးရောက်ရင်း မကို ခိုထိကြည့်နေတတ်သော မင်းဝဏ်ကိုမြင်လျှင် စိတ်ကောက်ရုတ် အင်းထိုးရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ကျူရှင်ဆင်းချိန်ကလေးမှာ အသားစကားပြောခွင့်၍ ‘ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျူရှင် ဘာလို့

နောက်ကျတာလဲ၊ မ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်' လောက်သာ ဆူပူ ရပြီး မင်းဝဏ်၏ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပေးသော ဆင်ခြေများကို နားထောင်ရသည့်မှာလည်း ကြာလှပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းဝဏ်၏ ချွတ်ယွင်းမှုကို မ မရိပ်မိခဲ့ သေးတာပင် ဖြစ်သည်။

“နင်လည်း ဝိုင်းပြော လေဟာ၊ ဒီကောင်က နင့်စကားကို သိပ်နားထောင်တာ၊ မနှစ်တုန်းကသာ ငါတို့ဆွယ်ရင် ကျောင်းပြေး၊ ကျူရှင် ပြေးပေမဲ့ ဒီနှစ်တစ်နှစ်လုံး နင်က ထိန်းထားတော့ ဒီကောင် ညဘက်တောင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင် အကြာကြီး မထိုင်ဘူး၊ အံ့မယ် ... ဘာပြောသလဲဆို ရှင် 'ရတနာသိမှာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့ကွယ်ရာမှာ သူ မလုပ်စေချင်တာကို လုပ်မိတဲ့ ငါက လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ သူ့ကို ချစ်ရာလည်း မရောက်ဘူး' လို့တောင် ပြောတတ်သေး တယ်၊ အဲဒါ ခုမှ ငါပြောပြတာ၊ သူက နင့်ကို ပြန်မပြောနဲ့ ဆိုလို့လေ၊ အင်း ... ငါထင်တာကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက် မှာ ကရာတေးသင်တန်း သွားတက်ရင်း ပေါင်းမိသွားတဲ့ ကောင်တွေ ထင်တယ်၊ ငါနဲ့ ရန်လေးက မသင်ချင်ဘူး ဆိုလို့ ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်း သွားသင်တာ”

“ကဲပါ ... ထားပါတော့၊ အဲဒါ မက ဘယ်လိုလုပ် သူ့ကို ပျောင်းပျရမလဲ၊ သိတဲ့အတိုင်း ကျူရှင်လည်း နောက်ထူ

ဒီဆရာပြီးရင် နောက်ဆရာက ဆက်တိုက်ဝင်၊ မိနှစ်အနည်း ငယ်လောက် နားချိန်၊ ဆရာလည်း ရှိချိန်ကြီးမှာ စကား အကြာကြီး ပြောနေရင် ဘယ်ကောင်းမလဲဟယ်၊ နောက်ဆုံး ကျူရှင် ဆင်းရင်တောင် မရဲ့ အစ်ကိုက ရောက်နှင့်နေတတ် တဲ့ဟာ၊ ဘယ်လိုမှ စကားအကြာကြီး ပြောလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို မေးမြန်း ပျောင်းပျတယ် ဆိုတာ မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ အကြာကြီး စကားပြောချိန်တွေရမူ”

“ဟုတ်တယ် သူ့အိမ်မှာ ငါတို့ သွားမေးတိုင်း အမြဲ အပြင် ထွက်နေလို့ ငါတို့နဲ့တောင် မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ မေးလိုက် ရင်လည်း မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာနဲ့ စကားကို ပိတ်ပြော တတ်သေးတယ်”

“နေဦး ဝေလ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ နောက်တစ်နေ့သွားမဲ့ ကျူရှင်ချိန်ကျရင် ဒီကောင်အိမ်ကို အခုလို နာရီဝက်အလို မှာ သွားမခေါ်ဘဲ ဒီရက် နှစ်နာရီလောက် စောသွားကြည့် ရအောင်၊ အဲဒါဆို သူနဲ့ တွေ့ချင်တွေ့လိမ့်မယ်၊ မတွေ့လည်း ကျူရှင်ဆင်းလို့ အိမ်ပြန်တဲ့အခါ တွေ့မှာပဲ၊ ဒီတော့ ရတနာပုံနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုချိန်းထားပေးရမှာပေါ့၊ ရတနာပုံ နင် ကျူရှင် ဆက်တိုက် နှစ်ချိန်လောက် ဖျက်ရင်ပျော် လိုက်ပေါ့၊ အရေးကြီးတာက နင့်တို့နှစ်ယောက် အေးအေး

ဆေးဆေး စကားအကြာကြီးပြော၊ ဒီကောင့်ကို ဘာတွေ လုပ်နေလဲ မေးဖို့က အဓိကပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မ ကိုကြီးသိမှာ ကြောက်တယ်၊ ကိုကြီးလည်း နည်းနည်းရိပ်စိတယ် ထင်တယ်၊ မကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့၊ လုပ်ရဲလုပ်ကြည့် ကျောင်းထုတ်ပစ်မယ်၊ ဆယ်တန်း ကျူရှင်လည်း မထားဘူး၊ ဆယ်တန်းကို အပြင်ကပဲဖြေခိုင်း လိုက်မယ်တွေနဲ့ မသိမသာ ခြိမ်းခြောက်နေတာ ခဏခဏ ပဲဟဲ့၊ အဲဒါ မင်းဝဏ်ကိုလည်း ပြောပြချင်နေတယ်”

ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးက သည်လောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့ဟာဟု မကို အားပေးခဲ့သည်။ အို ... ဖြစ်ချင် ရာဖြစ်၊ မ ချစ်သော မင်းဝဏ်ကို အချိန်မီ လမ်းမှန်ရောက်စေဖို့ မသည် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကြိုးစားပါမယ်၊ ကိုကြီး ကျောင်း ထုတ်လည်း ထုတ်ပါစေ၊ ကျူရှင် မထားတော့ရင်လည်း တိဇ မရှိပါ။ ကိုကြီး ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန် မဖြစ်ရင်လည်း ထားထား အရေးကြိတာက မင်းဝဏ်သည် လမ်းမှန်မှန် တစ်ခုထုတ် တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်စေဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ဘာလို့ မြောင်းလဲသွားရတာလဲ မင်းဝဏ်ရဲ့ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ ဘဝလေးထဲကို ဘာလို့ အရောင်တွေ ခဲ့တာလဲ။ လူဆိုး၊ လူတော်လေး မဟုတ်သော်လည်း လူများ

သူပျော်ကလေးအဖြစ် အားလုံးက ချစ်ခင်ခွင့်လွှတ်ခံခဲ့ရတဲ့ မင်းဝဏ်၊ အို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ မင်းဝဏ်ဟု သူငယ်ချင်း အားလုံးကတောင် ပြောစမှတ် ပြုခဲ့ရပေမဲ့ အခုတော့ မထက် ချစ်ရမဲ့သူ တွေနေ ခြံလားကွယ်။

ဝေလအောင်နှင့် ရန်လေးတို့၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် မသည် မင်းဝဏ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျူရှင်လစ်ရပြန်သည်။ ထိုနေ့က မိုးဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေခဲ့သည်။ မသည် အဲသည်နေ့ကလေးကို ပြန်တွေးတိုင်း ရုပ်ရှင် အနေပြကွက်တစ်ခုလို တစ်ခုချင်း မြင်ယောင်နေဆဲပင်။ မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ နောက်ဆုံး ဂွေ့ခဲကြည့်သော နေ့ကလေးတစ်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။

ဒေလီယာတို့အိမ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားရာလမ်းကလေး၏ ချောင်ကျကျဖြစ်သော လူလည်းနည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ မတို့ တွေ့ဆုံကြရလေသည်။ အဲသည်နေ့ကတို့တော့ မနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ စက်ဘီးအတူစီးပြီး သည်ဆိုင်ကလေးကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမဲ့ နှစ်ယောက်သား သူစိမ်းတွေပမာ ခပ်တန်းတန်းဖြင့် စကားလည်း မပြောဖြစ်ကြချေ။ မက ထားပါတော့ စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောဘူး ဆိုပါတော့၊ မင်းဝဏ်ကလေး ခါတိုင်းနဲ့မတူ မကို ဘာလို့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲမနေခဲ့လဲ။ ဒါဟာ သံသယဝင်ဖို့ ကောင်းလေစွ။

“ကဲ ... ပြောပါဦး မင်းဝဏ်၊ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”
မင်းဝဏ်သည် သူ့ဆံမင်ကလေးတွေ လွင့်ခနဲ ဝှားအောင် ရယ်လျက် ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဆွဲချနေသေးသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလေးက အရင်အတိုင်း မပြောင်းလဲသေးတာကလွဲရင် စိတ်ဓာတ်ကလေးတော့ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲခဲ့တာလား၊ အများကြီး ပြောင်းသွားတာလား မင်းဝဏ်

“မ သိပါတယ်၊ မင်းဝဏ် တခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သွားကြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်တာတွေ၊ ရတနာ့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မျိုမလောက် ချစ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ တခြား မိန်းကလေးတွေ ရတနာ့ထက် လှချင်လှလိုမိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ရတနာ့ကိုပဲ ချစ်တယ်၊ အဲဒါ ယုံ”

ထိုစကားအဆုံးမှာ မ၏ နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ခုခံတောက်လိုက်သေးသည်။ အရင်ကလို အမူအရာတွေက မပြောင်းလဲခဲ့ပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပါတယ် မင်းဝဏ် မ အလိုလို သိနေခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲပြော၊ မဆီဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး၊ မတို့ စကားတွေလည်း အကြာကြီး မပြောရတာ ကြာပြီ၊ မင်းဝဏ် တခြား အပေါင်းအသင်း

တွေ့ခဲ့ ပေါင်းနေစာယ်ဆို၊ ရန်လေးနဲ့ ဝေလအောင် မေ
 ပြောပြပြီးပြီ၊ ဒီနှစ်က အရေးကြီးမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ မင်းတ
 ရယ်၊ အပေါင်းအသင်းဖျက်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ
 ဒီနှစ် ကျကျန်ခဲ့ရင် မနဲ့ ကျောင်းအတူတူ ဘယ်လို
 တက်ရတော့မလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုပြီး ဝေးသွားကြမှာ
 မင်းဝဏ် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မကို ပြော၊ မ ကိုပြော
 မ သိချင်တယ်”

“ကရာတေး တက်တုန်းက သိတဲ့ကောင်ပါ၊ ရတနာ
 မသိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျောင်းပြေးအောင် ဆွယ်တယ် မဟုတ်
 လား၊ ကျူရှင်လစ်ရအောင် ဆွယ်တယ် မဟုတ်လား
 အိမ်မကပ်ဘဲ အပြင်ချည်း ထွက်နေအောင် တိုက်တွန်း
 တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ဒီကောင်တွေဟာ ကောင်
 ကောင်တွေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မင်းဝဏ်”

“ကျူရှင် မပြေးပါဘူး၊ တို့ လာတက်သားပဲ၊ ရတနာ
 မျက်စောင်းဆိုလည်း နေ့တိုင်းရနေသားပဲ၊ ကဲပါ ရတနာ
 ရယ်၊ ရတနာ ဘာတွေ ပြောချင်တာလဲ ပြောလော
 အကြောင်း တွေကလွဲရင် တခြားအကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်
 တို့တွေ ဒီလို အကြာကြီး စကားမပြောရတာ ကြာ
 နော်”

မသည် မင်းဝဏ်၏ ရှောင်ဖယ်ဖယ် စကားများကို
 ကြားနေရ၍ မျက်ရည်ဝဲတတ်လာမိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံး
 ကွယ်ချင်ဟန်ရှိသည့် စကားများ၊ အမူအရာများ၊ ဟင်အင်း...
 မရဲ့ချစ်သူကလေးမှာ ဘာအမှားအယွင်းမှ ရှိမနေပါစေနဲ့။ သူက
 အင်မိတန် ဖြူစင်ခဲ့ပါတယ်၊ မကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ မသည်
 အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ကာ ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်ဝဲပြန်တော့ မင်းဝဏ်
 မနေနိုင်။ မ၏ ဆံပင်တွေဖယ်လျက် မရဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်
 လျှင် ...

“ဟင် ... မျက်ရည်ကျတယ် ဟုတ်လား ရတနာ၊ ဟာကွာ
 ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ မျက်ရည်ကျရတယ်လို့ မငိုပါနဲ့
 ရတနာရယ်၊ တို့ကြောင့် ငိုရတာကို မလိုလားဘူး သိလား၊
 ရတနာ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော”

မသည် မင်းဝဏ် သည်လို ချောမော့ပြန်တော့
 ခုနက ရန်တွေလိုသော စကားတွေ ပျောက်ကွယ်လုလု ဖြစ်ခဲ့
 ပြန်သတဲ့။ သို့သော် ဒါဟာ မင်းဝဏ်ကို နှစ်ရာရောက်တယ်ဟု
 ယူဆပြီး စိတ်ကို ပြန်လည် တင်းဓာခဲ့ရပြန်လေသည်။

“မင်းဝဏ် ဆေးလိပ် သောက်နေတယ် မဟုတ်လား”
 မင်းဝဏ်သည် ထိုအချက်ကို မ သိရှိသွားခြင်းအား
 ရှုက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လျက် ...

“မဟုတ်တာကွာ”

ဟု ငြင်းကြည့်သေးသည်။ မသည် ‘မလိမ့်’ ဟူသော ခပ်မာမာလေးသံဖြင့် တုံ့ပြန်တော့ မင်းဝဏ်သည် တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းဖြင့် ဝန်ခံခဲ့သည်။

“မင်းဝဏ်နားက စီးကရက်နဲ့ ရတယ်၊ အရင်ကဆို ဒီအနံ့ မရပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက သောက်တတ်တာလဲ၊ ဒီဟိုကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းလို့ တတ်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ လေးအောင်နဲ့ ရန်လေးတို့လောက်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း ရှိပါဘူး မင်းဝဏ်၊ သူတို့နဲ့ပဲ ပြန်ပေါင်းပါနော်၊ မ စတာကို နားထောင်ပါနော်၊ စီးကရက်ကိုလည်း ဖြတ်လိုက်တယ် ကျောင်းလည်း မှန်မှန်ပြန်တက်ပါ၊ ဒီတစ်နှစ်တည်း ကြိုးစားရမှာပါ မင်းဝဏ်ရယ်၊ ဒီနှစ်အောင်ရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှေကားတစ်ဝက်ကို ရောက်ပြီးသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ မကို ချစ်တယ်ဆို၊ မင်းဝဏ်က အပြောပဲရှိတယ်၊ တထူးချစ်ရင် မ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မနေနဲ့တော့ မင်းဝဏ်ရယ်”

မသည် မင်းဝဏ်နဲ့ တွေ့ပြီးရင် ဘာတွေ ပြောမထင်ဘယ်လို ပြောမယ်နဲ့ စိစဉ်ခဲ့သလောက် ခုတော့ ကပေါက်တိုက်ကပေါက်ချာ ပြောချင်ရာပြော၊ ဆူချင်ရာဆူတွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ မြီးတော့ မ ချစ်ရသော မင်းဝဏ်တစ်ယောက်က သည်လို ဖြစ်သွားရလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်းက ကြီး

လာရ၍ မင်းဝဏ် ချောသည့်ကြားက မျက်ရည်တို့က ကျဆဲကျမြီ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း မလုပ်တတ်သော မသည် မင်းဝဏ်နဲ့ကျမှ မျက်ရည် ကျတတ်လာခဲ့ပြီကွယ်။

“မင်းဝဏ် အရက်သောက်တာလည်း မ သိတယ်၊ ဘာလို့ သောက်ရတာလဲ၊ အဲဒါလည်း ငါးပါးသီလထဲမှာ တစ်ပါးကို ကျူးလွန်ရာရောက်တယ် မိဘကို လိမ်ညာပြီး အပြင်ထွက်၊ ဆရာကို လိမ်ညာပြီး ကျောင်းပြေး၊ ကျူရှင်ပြေးတာလည်း ငါးပါးသီလထဲက တစ်ပါး ထပ်မံကျူးလွန်တာပဲ၊ ဒါတွေဟာ မကောင်းမှုတွေပါ မင်းဝဏ်၊ သီရိသားနဲ့ ဘာလို့ ခုံမင်နေရတာလဲဟင်၊ တကယ်လို့ မင်းဝဏ် ဘက်က မလျှော့ဘူး၊ မရပ်ဘူး၊ မရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် မ မင်းဝဏ်ရဲ့ မိဘတွေကို လာတိုင်ရလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဝဏ်ကို ပေးပြီးတဲ့ မရဲ့ အချစ်တွေကိုလည်း ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်မယ်၊ မကို မချစ်လို့ ဒီအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် မလည်း မင်းဝဏ်ကို ချစ်ဖို့လိုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရတနာရယ် တို့ကိုတော့ မမုန်းပါနဲ့၊ တို့ ရတနာကို ချစ်တာကတော့ ယုံပါ၊ တို့ ပြုပြင်ပါ့မယ် ရတနာ၊ ကြီးစားကြည့်ပါမယ်”

“ကြီးစားကြည့်မနေနဲ့ ကြီးစားမယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ လိုချင်တယ်၊ ပြုပြင်မယ်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာ ပြုပြင်ပြီးပြီဆိုတာကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ရတနာ၊ တို့ ရတနာကို တကယ်ချစ်တာ သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ပြပါမယ်”

မင်းဝဏ်သည် လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ထရပ်သည်။ မအား ပြန်ငုံကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးတော့ မသည် ဟင်းခနဲ တစ်ချက် ရှက်ရယ်ရယ်လျက် မင်းဝဏ်၏ လက်ဖဝါးထဲ မ၏ လက်တစ်ဖက် ထည့်လိုက်စဉ်တွင် အရာရာသည် ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့သလိုပဲဟု မတွေးမိသေးသည်။

“ထလေ သွားရအောင်၊ ကျူရှင်ခင်းချိန် နီးပြီ၊ ဘာလဲ အိမ်မပြန်တော့ဘူးလား”

“သေလိုက်ပါလား”

“ရတနာပဲ သေစကား မပြောရဘူးဆို အခုတော့ ပြောပြန်ပြီပေါ့၊ မိန်းမတွေများ အဲဒါ မကြိုက်တာ၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ ယဲ ... ဟဲ”

မသည် မင်းဝဏ် တမင်စမှန်းသိလျက် မိန်းကလေးပီပီ စုပုပ်စိတ်ကောက်ကာ လက်ကို ပြန်ဆောင့်ရုန်းလိုက်သေးသည်။ မင်းဝဏ်သည် တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုကြောင့် ရုန်း၍

မရခဲ့ချေ။ အင် ... ရုန်းတဲ့လူကလည်း အားမှမပါတာဟု ပြောလိုရန်နိုင်ပါသည်။ မသည် မင်းဝဏ် လက်တွဲခေါ်မှုကို မကျေနပ်လျက် သည်လိုကျတော့လည်း မင်းဝဏ်ဟာ အင်မတန် ချစ်ရှာတယ်။ မရဲ့ စကားကိုလည်း နားထောင်တယ်တွေနှင့် မင်းဝဏ်ကို ပိုမို ချစ်မိပြန်သတဲ့။

စက်ဘီး ဘားတန်းကလေးမှာ တစောင်းထိုင်၍ မင်းဝဏ်နှင့် စက်ဘီးအတူ စီးခွင့်သည် သည်တစ်ခါ နောက်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြည်နူးခွင့်သည် သည်တစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ ရကြောင်း မကြာခင်မှာ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အဲသည် မတိုင်ခင်ကတော့ မတို့ဟာ အင်မတန် သာယာလှပသော အချိန်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ နစ်မြုပ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရလေသည်။

စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်တက်ဖို့ မက ထုံးစံအတိုင်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်။ မင်းဝဏ်က ချောမော့တိုက်တွန်း။ နောက်တော့ မတို့နှစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရယ်လိုက်ကြ။ ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ မသည် မင်းဝဏ်၏ ပခုံးကို အားပြုလျက် စက်ဘီး ဘားတန်းကလေးပေါ် ထိုင်ဖြစ်သွားရတာပါပဲ။

“မင်းဝဏ် မ မှာတာတွေ မမေ့နဲ့နော်”

ဟူ၍လည်း မသည် တတွတ်တွတ်မှာခဲ့။ မင်းဝဏ်

သည် ...

“ဟုတ်ခွဲ ခင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်”

တွေနှင့် မကို နောက်ပြောင်ခဲ့။ ထိုအခါ မသည် မင်းဝဏ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဆိတ်ရ စိတ်ကောက်ရ ရန်ဖြစ် ရ။ မင်းဝဏ် ခိုးပြီး နမ်းတတ်မှန်းသိသော မ၏ ဆံပင်တိုများကို တမင်ညစ်၍ လက်ဖြင့် စုကိုင်ရှောင်တိမ်းရ။

“ရတနာ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ဆံဝင်တွေကို သိမ်း မတားပါနဲ့လား။ ရတနာဆီက လွင့်နေတဲ့ ဆံပင်ကလေး တွေက တို့အတွက် အမောပြေဆေးပဲ သိလား။”

“အံ့မယိ ... လူလည်မကျနဲ့”

ထိုသို့ ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်း ညစ်ကျယ်ကျယ် လုပ်ရင်း ဒေလီယာတို့ လမ်းချိုးကလေးထဲသို့ စက်ဘီးချိုးအကွေ့ မှာ မအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ရတော့သည်။ အဲဒါကတော့ လမ်းချိုးကလေးထိပ်မှာ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေသော ကိုကြီးနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုးရခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းဝဏ်သည် အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်ဖြင့် စက်ဘီးကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်စဉ် မသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းမိတော့ စောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မင်းဝဏ်သည် သတိရှိလှစွာ မကို ဗမ်း၍ ထိန်းထားပေးသောကြောင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငြိတ်မကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်း ရတနာ၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုကြီး တွေ့သွားပြီးမှတော့ ဘာမှ လိမ်ညာလိုမှ မရတော့တာပဲ”

မင်းဝဏ်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် မအား ခပ်တိုးတိုး နှစ်သိမ့်နိုင်သေးသည်။ မသည် မင်းဝဏ်၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီးချိန်တွင် ကိုကြီးထံမှ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသမျှကို နာခံဖို့ ခြေစုံရပ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေမိတော့သည်။

“ဒီကိုလာစမ်း ညီမလေး၊ အဲဒီမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ သိပ်အားကိုးနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ လမ်းမပေါ်မှာ ဒီလို စက်ဘီးလျှောက်စီးပြီး ရည်စားနဲ့ လျှောက်လည်ရဲအောင် ဘယ်က သတ္တိတွေ ရောက်လာတာလဲ၊ နင့်ကို ဘယ်သူ ဆွေးဆောင်လို့လဲ၊ လာစမ်း မြန်မြန်၊ နင်တော့လား ကျောင်းထုတ်မစ်မယ်၊ ဒီ အသုံးမကျတဲ့ ကျူရှင်လည်း လာစရာ မလိုဘူး၊ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

ကိုကြီးသည် သူ့အား တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော မအား စိတ်မရှည်စွာ မ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင်ဆွဲလိုက်တော့ ယိုင်ခနဲ လဲတော့မတတ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ မင်းဝဏ်ထံမှ ‘ဟာ ... ရတနာ’ ဟုတောင် စိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်လိုက်သံ ကြားခဲ့ရအောင် မင်းဝဏ်သည် မအား တစ်ခုဘစ်ရာ နာကျင်မှုတွေမှ မရစေချင်အောင် ချစ်ခိုသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ဘာ ရတနာလဲ၊ မင်း ငါ့ညီမကို ဘယ်လိုမှ ငှောစရာ မလိုဘူး၊ မင်းနဲ့ မတန်ဘူးကွ နားလည်လား၊ နောက်ထပ်

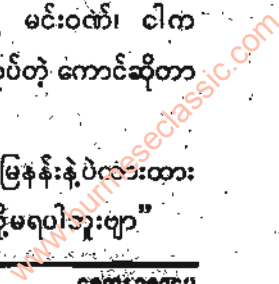
မပတ်သက်မိစေဖို့ သတိပေးမယ်၊ ဒီထက် ရှေ့ဆက်တိုးလာရင် ငါ့အကြောင်း သိသွားစေရမယ် မင်းဝဏ်၊ အလကား ဘယ်လိုကောင်မှန်းမသိ၊ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ မင်းလိုကောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလို့ ငါ့ညီမ ဒီလို ဖြစ်သွားရတယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ မင်းတို့ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အလကား ကလေးကချေ လမ်းသရဲကောင် ... တောက်”

မင်းဝဏ်သည် ထိုမထင်ဟန်ဖြင့် မထိမဲ့မြင် ပြုံး၍ ကိုကြီးအား ပြည်လည် စိုက်ကြည့်လျှင် မသည် မင်းဝဏ်နဲ့ ကိုကြီး ပြဿနာတက်ကြဲတော့မည်ကို ရိပ်မိလျက် ကိုကြီး၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်အား ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းကာ ‘ကိုကြီး သွားရအောင် လာလေ’ ဟု အတင်းဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် များစွာ နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

ကိုကြီးသည် မင်းဝဏ်၏ အပြုံးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီဖို့ မင်းဝဏ်အား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်လျက် ...

“ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့အပြုံးနဲ့ မပြုံးပြန် မင်းဝဏ်၊ ငါက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားဖို့တော့ မှာချင်တယ်”

“ကိုကြီးရဲ့ ညီမတို့ တစ်ပင်တိုင် မြန်နန်းနဲ့ပဲလားထားဖူးစာမှန်ရင်တော့ ဘယ်လိုမှ တားလို့မရပါဘူးဗျာ”

မသည် သည်ထက်မက စကားအချေအတင် ဖြစ်လာလျှင် လူသိကုန်လိမ့်မည်စိုး၍ မင်းဝဏ်ထံ တောင်းပန်သည့်ဟန် မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မင်းဝဏ် သွားတော့လေ၊ မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မကို သနားရင် ကိုကြီးရဲ့ စကားတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါနော်”

ဟု လှမ်းပြောမိတော့ ကိုကြီးသည် မအား ဖျတ်ခနဲ လက်ပြန်ရိုက်ချခဲ့သည်။ သိပ်ပြီး အားမပြင်းခဲ့သော်လည်း တစ်ခါမှ ဒီလို မရိုက်စဖူး အရိုက်ခံရ၍ မသည် အနည်းငယ် နာကျင်သွားသော ပါးပြင်အား အုပ်ကိုင်လျက် မျက်ရည်ကျတော့ ...

“ရတနာကို မရိုက်ပါနဲ့ ကိုကြီး၊ ဒီကိစ္စမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အပြစ်ရှိတာချင်းအတူတူ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း နိုင်တိုင်း ဗိုလ်ကျတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ သိပ်ရိုက်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်သွားပါ၊ ကိုကြီးကို ဘာမှ ပြန်မလုပ်ဘဲ အရိုက်ခံပို့ အဆင်သင့်ပဲ”

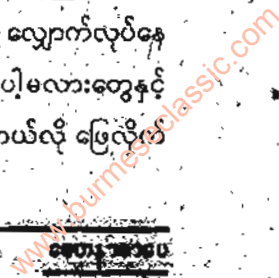
မင်းဝဏ်သည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာလျှင် မသည် ‘မင်းဝဏ် သွားတော့လေ၊ သွားတော့’ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်မိသည်။ မကို ရိုက်ရက်တယ် ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးရိုက်တာ သိပ်မနာပေမဲ့ ရိုက်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး ရင်ထဲက ဝိနာ

ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကြီးနဲ့ မင်းဝဏ်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်ကြဲမှာကို မမြင်ပါရစေနဲ့ ဆိုသော အတွေးအခေါ်နှင့် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်ကာ နောက်ဆုံးတော့ မသည် ထိုနေရာတွင်ပင် ခွေခနဲ လဲကျသွားရတော့သည်။ ‘ရတနာ’ဟု မင်းဝဏ်ထံမှ အလန်တကြား ခေါ်သံ၊ ‘ညီမလေး’ဟု ကိုကြီးထံမှ ခေါ်လိုက်သံကိုကြားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မသည် တစ်စုံတစ်ယောက် ဓမ္မလိုက်ချိန်မှာ သတိလစ် မေ့မြောခဲ့တော့သည်။

နောက်ထပ် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြသလဲလို့ မသိခဲ့သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်၏ နောက်ဆက်တွဲသည် မကို ကျောင်းထုတ်ခြင်း၊ ကျူးရှင်လာခွင့် မရခြင်း၊ အိမ်မှာပဲ ဆရာမတွေ စာခေါ်သင်စေခြင်း၊ သူငယ်ချင်းအားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ် ခံရခြင်း၊ ဖုန်းပြောခွင့် တောင်မရခြင်း၊ အိမ်ထဲကနေ ခြံထဲတောင် လမ်းလျှောက်ခွင့် မရခြင်းတို့ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

မသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကိုကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းအပြစ်တင်မှုကို ခံရလျက် မင်းဝဏ် ဘာတွေများ လျှောက်လုပ်နေတော့မှာပါလိမ့်၊ မ စကားကိုရော နားထောင်ပါ့မလားတွေနှင့် ပူပန်ရလျက် ထိုနှစ်၏ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဘယ်လို ဖြေလိုက်မိမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါ။

စာမေးပွဲအောင်တယ်သာ သိခွင့်ရပြီး စာမေးပွဲအောင်
စာရင်းတောင် သွားကြည့်ခွင့်မရသော မသည် မင်းဝဏ် အောင်
သလား၊ မအောင်သလားလည်း မသိခဲ့။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို
အောင်သလဲကိုလည်း သိခွင့်မရခဲ့။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီးချင်း ကျောင်းတွေပိတ်တာနှင့်
ကြုံရ၍ မနှင့် မင်းဝဏ်တို့ အကြာကြီး ဝေးခဲ့ကြလေသည်။

၁၇၉-၇၇၆

“ညည်းကို သနားလွန်းလို့ ကျောင်းတက်ခွင့် ပြုတယ်
မှတ်ပါ၊ နောက်ထပ် ဟိုကောင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့တော့
မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါ့အကြောင်းကို ညည်းသိတယ်နော်”

မသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်အထိ သည်စကား
ကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြောကြားနေသော ကိုကြီးအဖိုး ကတိ
အထပ်ထပ် ပေးနေရစဉ်တုန်းကတော့ လေးနှစ်နီးပါး ကွဲကွာသွား
ကြသော မတို့နှစ်ယောက် ထပ်မံ တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မီခဲ့
၍ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ မသည် မင်းဝဏ်၏ အချစ်ကို လျှော့
တွက်မိခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ သည်လောက်ကြီး ဝေးသွားမှ အဆက်

အသွယ်တွေ လုံးဝ ပြတ်စောက်သွားတော့မှ၊ မကိုလည်း လုံးဝ မတွေ့ရတော့မှတော့ သူလည်း မေ့ပျောက်လောက်ပြီလို့ စ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မသည် မင်းဝဏ်ကို မေ့မရခဲ့သလို မင်းဝဏ်သည်လည်း မကို မမေ့ခဲ့ကြောင်းကို ထိုကျောင်းစတစ် သော နေ့မှာပင် သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ကိုကြီးသည် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆေးအောင် တမင်စဲ အဆေးသင် တက်ခိုင်းခဲ့သော်လည်း မသည်-စိတ်ကောက်ဆန္ဒဖြ ကာ ကျောင်းတက်ခွင့်ကို ရယူခဲ့ခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆန္ဒများ မပါ။ မင်းဝဏ်ကို ထပ်တွေ့ရမည့် ထင်သော အထင်များမပါ။ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားစိတ်နဲ့ ကျောင်းတက်ချင်ခဲ့တာပင် ဖြစ်ကြောင်း ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ ယုံမည် မထင်ခဲ့ချေ။ ဟုတ်သည်။ ကိုကြီးဟာ မကို ဘယ်ယုံခဲ့ပါ့မလဲ။ မယုံခဲ့အောင်လည်း အဖြစ် အပျက်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အတန်းထဲမှာ ဝတ်ယောက်တည်း ခုပ်ခေါင်ခေါင် ထိုင်နေခဲ့သော မအတွက် မကြာခင်မှာပင် ...

“ရတနာပုံ”

ဟူသော ခေါ်သံတစ်ခုက စတင် မိတ်ဆက်လာ သည်။ မသည် ဘယ်သူများ မရဲ့နာမည်ကို ခေါ်ပါလိမ့်ဟု သိချင် လှစွာ နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်တွင် ဆိုး ... အတွက် လောကကြီးဟာ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်စေခဲ့ပြန်တာပဲ။

နော်။ မသည် ဝမ်းသာအားရ ထရပ်လိုက်တော့ မင်းဝဏ်သည် မဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေခဲ့သည်။ နောက်ဘက်မှာ တျစ်ရစ်သော ဝေလအောင်၊ ရန်လေးနှင့် ဒေလီယာတို့က သဘော တကျ ပြုံးကြည့်နေရဲ့။

“မင်းဝဏ်၊ မင်းဝဏ် ဒီကျောင်းမှာပဲ တက်ရတယ် ဟုတ် လားဟင်၊ မ ဒီမှာ တက်ရတာ မင်းဝဏ် သိနေတယ်နော်၊ မိမိတော့ ကိုယ် ဘာမေဂျာရသလဲတောင် လာကြည့်ခွင့် မရလို့ ဘယ်သူ ဘာရသလဲဆိုတာ မသိခဲ့ရပါဘူး၊ မင်းဝဏ် ကရော ဘာရလဲ”

“ကိုယ် ဘာမှမရဘူး ရတာနော် မရဆိုတာ ကိုယ် ဆယ်တန်းမှ မအောင်သေးတာ”

ဟင် ... ဖြစ်ရလေ မင်းဝဏ်ရယ်၊ စကားအပြော အဆိုတွေလည်း ပြောင်းလဲခဲ့။ အရင်က ‘တို့’လို့ နာမ်စားသုံးပြီး ပြောတတ်တဲ့ မင်းဝဏ်က ‘ကိုယ်’ဆိုတဲ့ လူကြီးဆန်ဆန် အသုံး အနှုန်းတွေ သုံးနှုန်းခဲ့။ ပြီးတော့ မင်းဝဏ်ဟာ ကိန်းရိပ်နဲ့ ပိုပြီး ဆောင် တူလာသေးရဲ့။ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေတောင် အချင်းချင်း လက်တို့ပြောနေကြပြီ။ “မြန်မာပြည်မှာ တိစ္ဆိတွေ၊ ဆန်(ခ)တွေ လူတိုင်း သုံးစွဲလာနိုင်ချိန်မို့ ကိန်းရိပ်ရဲ့ကားတွေ တောင် အတော်အတန် ကြည့်ပြီးခဲ့ပြီဆိုတော့ သူတို့လည်း ခေါ်ဝဏ်ရဲ့ ပုံစံကလေးကို ဘယ်သူ ပုံဆိုတာ သိနေလောက်ပြီ။

အခုဆို Permanent Record ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲက ကီးနူးရိစ်ဟာ မင်းဝဏ်-ပါပဲလို့ လူတိုင်း ပြောရတော့မတတ်။ မရဲ့ မင်းဝဏ်ကို အလွမ်း ပြေခြင်းမှာ ကီးနူးရိစ်ရဲ့ ကားတွေကြည့်ပြီး လွမ်းရခြင်းကို မင်းဝဏ် မသိသေးချေ။

“ငါတို့အားလုံး ဒီကျောင်းမှာ တက်ရတယ် ရတနာပုံ၊ စန္ဒာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆေး (၁) မှာပဲပေါ့၊ သူ့မှာ ဆေးမဝင်ရင် သေတော့မဲ့အတိုင်း ညည်းညူနေတာ၊ ဝင်သွားလို့ နားငြီးသက်သာသွားတယ်၊ ငါက ကယ်မစီကြီ ရတယ် ရတနာပုံ၊ ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးက ဘော့တီ ရတယ်၊ ငါတို့ နင် ဘာရလဲဆိုတာ ကြည့်ထားလို့ အစကတည်းက သိပြီးပြီ၊ မင်းဝဏ်က သူ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့က ဝိုင်းရှာပေးရတာ သိလား၊ ကဲ မင်းဝဏ် ဘာကျွေးမလဲ”

“ဘာမှ မကျွေးဘူးဟေ့၊ ကျွေးဖို့ အချိန်မရဘူး၊ ရတနာပုံကို စကားတွေ ပြောရဦးမယ်၊ ဧကန်ကြာ ဦးသတ်ပုံကြီး လာချက်(ခ)နေရင် ရှောင်ရ တိမ်းရဦးမှာတူ၊ ဟား ဟား”

မသည် မင်းဝဏ်၏ လက်တွဲခေါ်ခြင်းတွင် ကိုကြီးအား ပေးထားခဲ့ပြီးသော ကတိတို့ကို မေ့လျော့သွားတော့သည်။ ကျောင်းစတင်ရသော နေ့တွင် အတန်းထဲမှာ ကျောင်းလစ်သူမှာ

မ တစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ဝေလအောင်နှင့် ရန်လေးတို့ ထ မအား ...

“မင်းဝဏ်ကို သိပ်တော့-မယ့်နဲ့၊ ငါတို့နဲ့ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီ၊ ဒီကောင် ဘာတွေ ဆက်လုပ်နေလဲ မသိဘူး၊ နင် မေးကြည့်ထားဦး”

ဟူ၍တော့ ခပ်တိုးတိုး သတိပေးခဲ့သေးသည်မို့ သေသည် မင်းဝဏ် ဘာတွေ ပြောင်းလဲနေပြီလဲဟု လေ့လာရပြန်သည်။

မင်းဝဏ်ရယ် မကို အင်မတန် ချစ်ရှာတယ်နော်။ သည်လောက်ကြီး ဝေးနေခဲ့တာတောင် မေ့မသွားဘူး ဆိုသော အတွေးတို့ကတော့ ကြည့်နူးစဖွယ် တွေးနေခဲ့လေစွ။

“မင်းဝဏ် ဆယ်တန်း မပြေတော့ဘူးလားဟင်၊ အခု ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ မ အရမ်းသိချင်တယ် ပြောပါဦး”

“ရတနာက ကိုယ့်ကို ဆယ်တန်းအောင်မှ ချစ်မဲ့ သဘောလား”

“အို ... အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတို့က ကျောင်း သားအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျောင်းခန်းထဲမှာရှိတာ ပိုကောင်း တာပေါ့၊ မင်းဝဏ်၊ မရဲ့ စေတနာကိုတော့ တစ်မျိုးမထင် ပါနဲ့ကွယ်၊ မ မင်းဝဏ်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့ရတယ်၊ လွမ်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းဝဏ် သိမှ မသိဘဲ”

မင်းဝဏ်သည် မ၏ခေါင်းကို သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် တင်စေလျက် စိရဲ့ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်၍ ချောမော့ရင်း ...

“ယုံပါတယ် ရတနာ၊ ရတနာ ကိုယ်ကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုတာ ကိုယ် ယုံနေဆဲမို့လို့ လာတွေ့တာပေါ့၊ ဆော့ရိုး ကိုယ့် စကားမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ရတနာ၊ ကိုယ်လည်း ရတနာကို အမြဲတမ်း လွမ်းနေခဲ့ရတယ်”

ခပ်တိုးတိုး စကားတွေ မြောပြန်၊ မသည် ဝမ်းနည်း ငိုကြွေး၊ မင်းဝဏ်က ချောမော့ဖြင့် အချိန်တို့ ကုန်ဆုံးသွားပြန် သည်နော်။

“ကိုယ်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်၊ ဝေးကြတာ လေးနှစ်၊ ပား ... နှစ်တွေ အရမ်းအကြာကြီးပဲနော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ် နှစ်ကဆိုရင် ရတနာပုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ် စမြင်တုန်းက ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်မိ ကောင်မလေး လို့ ဘယ်ထင်ခဲ့ပါ့မလဲ”

“ကျုပ်ကလည်း ရှင်ကို ငဆိုး၊ ငတေကလေးလို့ ထင်ခဲ့ သေးတယ်”

“အခုတော့”

“မကို သိပ်ချစ်တဲ့ လူကလေးလို့မတော့ ယုံကြည်ပါဇွဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဝဏ်က မကို မင်းဝဏ်အကြောင်းတွေ တစ်ခုမှ မပြောဘူးနော်၊ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုကတော့ စိတ်ဆိုးချင်စရာကြီးပဲ”

မင်းဝဏ်သည် ထိုစကားကို ကြားတော့ မသိချင် ဟန်ဆောင်နေပြန်သေးသည်။ အင်း ... အသိရခက်လေစွ။ မကို ချစ်တယ်လည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ဆည်လို့ ဖုံးကွယ်တာတော့ ဘယ် ကောင်းမလဲနော်။ ပြီးတော့ ဘာမှလဲ မလုပ်ဘဲနဲ့ ကျောင်းဆက် တက်ရအောင် မကြိုးစားတာတော့ ဘဝင်မကျချင်စရာ။ မဖြစ်ပါ ဘူး၊ ဆယ်တန်း ပြန်ရပြုဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းမှပါ။ ရန်လေးနဲ့ စေလအောင်တို့ သတိပေးသလို မင်းဝဏ်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်မှပါ။ ဒေလီယာ ပြောခဲ့သလို ...

“သူ့အိမ်နဲ့ မင်းဝဏ်နဲ့လည်း အဆင်မပြေဘူး ကြားတယ်၊ သူ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲမှ မသိတာ၊ ငါတို့က သူငယ် ချင်းမို့ နင့်ကို တွေ့ချင်တာ၊ နင်ကလည်း တွေ့ချင်နေတာကို ရိပ်မိလိုသာ လိုက်ဖို့ရတယ်၊ သိပ်တော့ မယုံသေးဘူး၊ နင်လည်း မယုံနဲ့နော်”

မသည် မယုံကြည်ရဲသေးပါ။ အခုအခါမှာ ဆယ် ဆျာန်သက် အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့၍ အရင်ကထက်စာရင် အညံ့ငြိမ်စပြုလာပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ မင်းဝဏ်ကိုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ဆုံကြည့်ခဲ့ချင်သားပင်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သတိပေး စကားတွေကြောင့် အချစ်ကတစ်ပိုင်း၊ ယုံကြည်မှုက တစ်ပိုင်းအဖြစ် ခြိမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ အချိန်မကောင်းသေးဘူးဆိုရင် မင်းဝဏ်ရဲ့ တောပေ သလွင်နေမှုကို ပြုပြင်နိုင်တာနဲ့ ကောင်းပါရဲ့။ အဖုန်ဆို မတို့

နှစ်ယောက်သာ မခွဲခဲ့ရဘူးဆိုရင် မင်းဝဏ်ကို မသည် လက်တွဲ
ခေါ်ယူနိုင်ခဲ့မည် ထင်သည်။ သို့သော် မတို့ ကွဲကွာခဲ့ရ၍ မရ၊
ချစ်သူကလေးသည် တေပေလေလွင့်ခဲ့ရသည်ပဲနော်။

“ရတနာ ကိုယ့်ကို ပိကေ ဝယ်ကျွေးပါဦးလား”

“ကျွေးပါမယ် ... ကျွေးပါမယ်၊ မင်းဝဏ်ကရှေး မကို
နေကြာစေတော့ အနွဲ့ခွာပြီး ကျွေးဦးမှာလား”

“ပါးစစ်ထဲထိတောင် ခွံပေးမယ်”

မသည် ရက်ရွံ့ ခေါင်းငုံ့ရယ်ပြန်ရင်းက မျက်ရည်
ဝဲချင်သားပင်။ ကိုယ့်ချစ်သူကို မယုံမကြည် ဆက်ဆံခြင်းက
ပင်ပန်းခဲ့လေစွ၊ ကျဉ်းကျပ်ခဲ့လေစွ။ ချစ်သူနဲ့ ပြန်ဆုံရလို့ ဆေးဆေး
ချာချာ ကြည့်နူးခွင့်ကိုမှ မရခဲ့လေစွ။

“ရတနာ ဆံပင်ကလေးတွေ့ ရှည်နေတော့ ပိုလှတာတယ်၊
အဖြူရောင်ကလေးတွေ ကြိုက်ဆေးတယ်နော်၊ ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့
အဖြူရောင် အသည်းလေးရော ရှိသေးရဲ့လား”

မင်းဝဏ်မှာရော ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေး
ရှိသေးရဲ့လား။ ဖြူစင် အပြစ်ကင်းသော မင်းဝဏ် မဟုတ်မှာတော့
သေချာပါရဲ့။ မင်းဝဏ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ မရိုးသားခြင်းကို
ရိပ်မိနေခဲ့ပြီ။

“မင်းဝဏ် အရမ်း ဖြူဖြောနေသလိုပဲနော်၊ ပိန်လည်း ပိန်
သွားတယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့လားဟင်”

“ဟာ ... ကောင်းပါတယ်၊ Still going strong ပါပဲ
ရတနာရဲ့၊ ဟဲ ... ဟဲ”

မင်းဝဏ်သည် မထံမှ ထိုစကားက ပြန်ဖြေရာတွင်
ဆေးသပ် ပီရိုမူနည်းသော အမူအရာတွေနှင့် ပရိုပရဲ ဆင်ခြေ
တွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မ၏ သံသယ ပိုမို စတင်များပြား
လာရတော့သည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေတာပါပဲ။
သို့သော် မင်းဝဏ်မှာ ဘာတွေ မှားယွင်းနေခဲ့ပြီလဲဆိုတာ မ မသိ
သေးပါ။ အခုမှ ပြန်တွေ့ရသော ချစ်သူကို မယုံကြည်စိတ်၊
မသင်္ကာစိတ်၊ သံသယစိတ်တွေနဲ့ ဆီးကြိုဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကို
နာကျင်ပဲ့ကြွေရလျက် မသည် ထပ်မံ ချူးသွပ်ရပြန်သည်။

“ကိုယ်တို့ အမြဲလိုလို တွေ့ဖြစ်ကြအောင် ကိုယ် ကြိုးစား
မယ်နော် ရတနာ၊ ကိုယ့်ကို စောင့်နော်”

ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားဖြင့် မအား ကျောခိုင်း
ထားရစ်ခဲ့သော မင်းဝဏ်ကို မသည် ပြောပြနိုင်တာထက်တောင်
နိုချစ်ခဲ့ရသည်။ အရင်ကလည်း ချစ်ခဲ့သည်။ အခုလည်း မင်းဝဏ်
မှာ အပြစ်တချို့ စွန်းထင်းနေပြီမုန်း ရိပ်မိနေတာတောင် ချစ်နေ
ဆဲတည်း။ ချစ်ခြင်း သက်သေအဖြစ် မဟာ မင်းဝဏ်ကို လမ်းမှန်
ဧကန်ဖို့ ထပ်မံ ကြိုးစားရပါဦးမည်။ ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်
အတန်ခါ ကြိုးပမ်းခဲ့ရပေမဲ့ ထိုနှစ်မှာပဲ မတို့ ဝေးခဲ့ကြရသည်
မသည် မင်းဝဏ်၏ ဘဝကလေးကို ပြုပြင်ဖို့ လက်လှှတ်ခဲ့
သည်။

အခုတော့ လက်ရွတ်မခဲတော့ပါ။ မင်းဝဏ်သည် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော၊ အားကိုးထိုက်သော၊ လေးစားထိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုကြီး လက်ခံလာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းရတော့မည်။

၁၈၉

မင်းဝဏ်သည် တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေမှုကို စတင် သိရသောနေ့သည် မနဲ မင်းဝဏ်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီးချိန်၏ တစ်လကျော်ကျော် အချိန်ကာလမှာပင် ဖြစ်သည်။ မသည်-နေ့စဉ် မြိုင်တွေ့ရသော မင်းဝဏ်၏ အမူအရာများနှင့်တကွ ကြားဖူးနားဝ ခိုသော ဗဟုသုတများစွာ၊ ဝေလအောင်နဲ့ ရန်ဖိလားတို့၏ ထင်မြင် ချက်၊ ဒေလီယာထံမှ သိရှိရသမျှတွေနှင့် မ၏ လေ့လာတွေ့ရှိ ချက်များကို စုစည်းကာ မင်းဝဏ်အပေါ် ရှိနေသော သိသယကို ထိုနေ့မှာပင် ဖွင့်မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မင်းဝဏ်သည် သူဝတ်နေကျ ပုံစံအတိုင်း လည်ပင်းပိတ် တီရှပ်အပြာရင့်ရင့် ခြောင်ကို အောက်ခံဝတ်လျက် ရှပ်အင်္ကျီအကွက်များ လက်ရှည် ဆို ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ထပ်ဝတ်ကာ လမ်းလျှောက်တိုင်း တဖား

ဖား လွင့်စေလျက် အင်မတန်ကို ကြည့်ကောင်းသော ဟန်ပန်ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

မသည် အစကတော့ ဖွင့်မေးဖို့ အတော်ကြီး ကြီးစားရသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သည်လို ဖွင့်မမေးဘဲနေရင် မင်းဝဏ်ကို လက်လှုပ်သွားရလိမ့်မည်ဆိုသော ရန်လေး၏စကားကို ကြားယောင်လျက် အားတင်း မေးမြန်းရတော့သည်။

“မင်းဝဏ် _ မတို့ မင်းဝဏ် အကြောင်းကို အားလုံးဝိုင်းပြီး တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းခဲ့ကြတယ်၊ ဝေလအောင်ရော၊ ရန်လေးရော၊ ဒေါလီယာရော၊ မရောပေါ့၊ နောက်ပြီး မတို့နဲ့ ဝေးတဲ့ ကျောင်းမှာရှိနေတဲ့ စန္ဒာကအစ မင်းဝဏ်အတွက် ဝိုင်းပြီး စုံစမ်းခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မတို့ သိခဲ့ရတယ် သိလား မင်းဝဏ်၊ မင်းဝဏ် ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ မတို့သိခဲ့ပြီးပြီ”

မင်းဝဏ်သည် အလန့်တကြားဖြင့် မ၏လက်ထဲ တွဲထားရာမှ ပွေ့တွင်ယမ်းလွှတ်လိုက်သေးသည်။ “ပြီးတော့ စရဖရ အမှုအရာများကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲဖန်ကာ ပီရိုသေသစ် လှစွာ ပြောပါဦး ဘာတွေလဲ” ဟုတောင် ပြန်လည်မေးခဲ့သေးသတဲ့။ အင်း ... ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ် ဖြောရမလား မင်းဝဏ်၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်သင့်တဲ့ ကိစ္စ၊ မဖုံးကွယ်သင့်တဲ့ ကိစ္စ၊ မမက်မောသင့်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မင်းဝဏ် မသိခဲ့ဘူးကွယ် ဟူ၍ မသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မင်းဝဏ် ဆေးစွဲနေတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဘိန်းဖြူ စွဲနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘိန်းဖြူ ရောင်းဝယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်တာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေပြီ ရတနာရယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ အကြည့်များပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာပါကွာ၊ ကိုယ် ဒါတွေ မသုံးပါဘူး၊ စီးကရက်သောက်တာ အရက်သောက်တာပဲ လုပ်ဖူးတယ်”

ညာရက်တယ် မင်းဝဏ်၊ အခုထိ မင်းဝဏ် သိမ်ချစ်ရပါတယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးရပါတယ်ဆိုတဲ့ မကို ညာနေသေးတယ်နော်။ မသည် နာကျင်ကြေကွဲရပြန်သည်။

“ဒါဆို မင်းဝဏ် ဘယ်သူ အိမ်မှာ ဆေးသုံးတယ်ဆိုတာကို ပြောပြရမလား၊ အဲဒီအိမ်မှာ ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်မှာ ဆိုတာရော ပြောရဦးမလား၊ အခု မင်းဝဏ် မိဘအိမ်က နှင်ချခဲ့ထားရတယ်ဆိုတာကအစ မ သိနှင့်နေတယ်၊ ကဲ ... ဒါဆိုရင် ဘာပြောမလဲ၊ မကို ငြင်းဦးလေ ငြင်းပါဦး၊ ညာရက်တယ် မင်းဝဏ်ရယ်၊ မကို ချစ်ရင် မ မှာခဲ့တာတွေကို မမေ့နဲ့နော်လို့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတုန်းက သေသေချာချာ ကတိတောင်းခဲ့သလို မင်းဝဏ်လည်း ကတိတွေပေးခဲ့ပြီးတော့ကွယ်၊ ဒါဟာ မကို မင်းဝဏ် တကယ်

မချစ်လို့ပဲ။ မထက် ဒီနီပါတ်ဖိုးကို ပိုချစ်လို့ပဲနော်။ အဲဒီကတည်းက ဒီဆေးတွေ သုံးနေတာ မဟုတ်လား၊ မင်းဝဏ်မကို ဘာလို့ ဝန်မခံခဲ့တာလဲ။ ရက်စက်တယ် မင်းဝဏ်ရယ်။ မ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်ပြီ။ မ ယုံကြည်ခဲ့ရတဲ့ မင်းဝဏ်က မကို တကယ်ပဲ ညာရက်တယ်နော်”

“ရတနာနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ တုန်းက ကိုယ် ဆေးမချသေးပါဘူး။ ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေး ခေတ်မယ်သာဇင်ပဲ သောက်ကြည့်နေသေးတာ။ စီးကရက်ပဲ သောက်တတ်စရီနေသေးတာ၊ နောက်တော့ ကော်မယ်သာဇင်တွေ အလွယ်တကူ ဝယ်မရတော့မှ ဆေးသုံးကြည့်တာပါ။ အခု မသုံးတော့ပါဘူး။”

“ကဲ ... ကဲ မသုံးဘူးဆိုတာ ငြင်းစမ်းပါဦး ဒီမှာ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ။ အုပ်ပေါက်ရာတွေလေး၊ အခွံခေတ်မှာ ဒီအုပ်ရာတွေကိုမှ မလှေ့လာတတ်ရင် မင်းဝဏ် ညာသမျှ ခံနေရဦးမှာပဲ”

မင်းဝဏ်သည် ရုတ်တရက်မို့ ရှောင်၍ မရခဲ့ချေ။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို အတင်းမပိုင်တင်လျက် လက်ဖျံတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေခဲ့သည့် အုပ်ရာတွေကို မသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လက်ညှိုးထိုးပြ ရန်တွေ့သောအခါ မင်းဝဏ်သည် မကို အစွဲပေးကာ ပြန်ရုန်းဖို့ မကြိုးစားတော့ပါ။ အိုး ... အုပ်ရာတွေ အုပ်ပေါက်

ကတော့ ဘယ်လောက်တောင်များ မင်းဝဏ် အသုံးချပြီးပြီလဲ။ စင်အင်း မတွေးပါရစေနဲ့။ မတို့ အချိန်မီပါသေးတယ် မင်းဝဏ်။ မြင်လိုက်ကြရအောင်နော်။ မသည် မင်းဝဏ်၏ လက်ဖျံကို ကြည့်ရင်းက ရိုက်ကြီးတင် ငိုမိပြန်သတဲ့။

မင်းဝဏ်သည် မ၏ ဆံပင်တို့ကို သပ်၍ ချောမော့၍ မသည် အရင်ကလို အပြည့်အဝ မကြည်နူးရတော့ချေ။ အို ... ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ လုံးဝကို မကြည်နူးတော့ဘဲပဲ ဖြစ်သည်။

“မငိုပါနဲ့ ရတနာရယ်၊ ဟိုး ... ဆယ်တန်းနှစ်ကလေးတုန်းကလည်း ရတနာ ငိုတဲ့နေ့မှာ ကိုယ်တို့ခွဲခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မခွဲပါရစေနဲ့။ မငိုနဲ့တော့နော် ရတနာ”

“သွားစမ်းပါ အလကား ချောမော့တဲ့ စကားတွေ၊ မင်းဝဏ် နင်ဟာ တကယ်တော့ မကို မချစ်ပါဘူး။ ဘိန်းဖြူကို ပိုချစ်နေတာ။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေသေချာချာ ပြန်မေးကြည့်ဦး။ ရတနာပုံကို ချစ်သလား။ ဘိန်းဖြူကို ချစ်သလားဆိုတာ မေးကြည့်စမ်းပါဦး။”

“ရတနာကိုပဲ ချစ်ပါတယ် ရတနာ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘဲ ရတဲ့ အဖြေဟာ ဒါပဲ ရတနာ”

“ဝန်းခံလိုက်စမ်းပါ မင်းဝဏ်၊ မ သိပ်ကြားချင်နေတယ်။ မင်းဝဏ် ဆေးချနေပါသေးတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပေးပါ”

မင်းဝင်းသည် အဝေးသို့ အကြာကြီး ငေးနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖျံကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မကို လှည့်ကြည့်ကာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မျက်လုံးများက မထမမှ ဓမ္မာ ခဲ့ချေ။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို လေးကန်စွာ ရှုထုတ်ရင်း မင်းဝင်းသည် 'ဟုတ်တယ်၊ ရတနာ၊ ကိုယ် ဆေးသုံးနေတယ်' ဟု ခပ်တိုးတိုး ဝန်ခံသံ၏ အဆုံးတွင် မသည် နားထဲ၌ ဝမ်းတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်တော့သည်။

မင်းဝင်းသည် အင်္ကျီရင်ဘတ်အား စုကိုင်း လှုပ်ရမ်းလျက်၊ ကြိန်ဖန်များစွာ ထုရိုက်လျက်၊ ပြီးတော့ ...

“ဖြတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီဆေးကို အခု ဖြတ်လိုက်တော့ မင်းဝင်းရယ်၊ မင်းဝင်းကို မ ဆုံးရှုံးချင်ဘူး။”

ဆိုတဲ့ စကားတွေလည်း ဗလုံးဗထွေး ပြောခဲ့မိပြန်သည်။ စွန့်စားလိုက်ရတာ။ မမှာတော့ ကိုကြီးကို ကတိတွေ ချိုးဖောက်ပြီး သူ့အတွက် စွန့်စားလိုက်ရတာ။ သူကတော့ မကို တစ်စက်လေးမှ မငဲ့ညှာခဲ့ဘူး။ မင်းဝင်း ရက်စက်တယ်။ မင်းဝင်း သိပ်မိုက်တယ်တွေနှင့် ရန်တွေ မိပြန်သည်။

အချိန်အကြာကြီး မ ငိုနေသောအခါ မင်းဝင်းသည် မကြည့်ရက်တော့ဟန်ဖြင့် မ ရှောင်တိမ်းသည့်ကြားက မျက်ရည်တွေ အတင်းလိုက်သုတ်ပေးကာ ...

“ရတနာ ... ရတနာ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရတနာ၊ ကိုယ် ရတနာကို စိတ်ဆင်းရဲရအောင် လုပ်မိခဲ့ပြီ၊ ကိုယ်လုံးဝ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ဆေးဖြတ်ပါ့မယ်၊ ရတနာကို သိပ်ချစ်လို့ ရတနာ စိတ်ချမ်းသာရအောင် ဆေးဖြတ်ပါ့မယ်၊ အစကတည်းက ဖြတ်ချင်ပေမဲ့ ဖြတ်မရခဲ့ဘူး ရတနာရယ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေဆွယ်လို့ စမ်းပြီး သုံးကြည့်ရင်းက ဖြတ်မရခဲ့လို့ပါ။ မကောင်းမှန်းလည်း သိပါတယ်၊ ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ဖြတ်ပါ့မယ်”

ဟု ကတိတွေ ပေးခဲ့သေးသည်။ မသည် တစ်ခါ နား၍ ယုံရခက်ခက်ပင်။ သိပ်တော့ မယုံကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဆိုယ်တိုင် ဝေလအောင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မင်းဝင်း ဆေးဖြတ်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ဆေးကို သည်အတိုင်းဖြတ်ရင် မရနိုင်သိ၍ ဆေးရုံတက်ပြီး ဖြတ်ဖို့ကအစ မတို့တစ်တွေ ကြိုးစားဆေး မတတ်တတ်ဖြင့် ဝိုင်းစီစဉ်ခဲ့ကြတာသာ ကြည့်တော့။ အချစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အချစ်ကို မင်းဝင်း နားလည်ခဲ့တောင်းပါရဲ့။

အကယ်၍သာ ထိုနေ့က မသည် မင်းဝဏ်နဲ့အတူ အင်းလျားဘက်ကို လမ်းလျှောက်ဖို့ သဘောမတူခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သည်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည် မထင်။ အင်း... ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်းဝဏ်မှာ ဘာအစွပ်အရှင်းမှ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မသည်လည်း မင်းဝဏ်စကားကို နားထောင်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင် သည် ပြဿနာမှာ မသည် လုံးဝ ပါဝင်ခဲ့ရလိမ့်မည် မထင်ပါ။

ထိုနေ့က ကျောင်းတက်ရသော ရက်တစ်ရက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မင်းဝဏ်သည် မထံ လာလည်ခဲ့ပြီး မရဲ့ မင်းဝဏ် ဆေးဖြတ်ရန် စီမံကိန်းကြီးကို ပြောပြခြင်းအား နာခံနေခဲ့သေးသည်။ ဘယ်နေ့မှာ ဆေးရုံစတင်ရမယ်၊ ဘယ် ဆရာဝန်ဆီကို ဘယ်နေ့သွားရမယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း မှာကြား လျက် ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးတို့ လိုက်ဖို့ပေးမဲ့ အကြောင်းအရာ ကိုလည်း မသည် ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလျက်။

“အင်းလျားဘက် လမ်းလျှောက်မလား ရတနာ”

ဟု မင်းဝဏ်က အကြံပြုခြင်းကို မသည် သဘောတူ လက်ခံလိုက်သေးသည်။ အမှန်တော့ သည်လိုဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟူ၍ မင်းဝဏ်လည်း မသိတာ သေချာသည်။ နို့ဖို့ မကို အင်မတန် ညှာတာသော မင်းဝဏ်သည် မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေရခြင်း တွေ မဖြစ်အောင် သည်နေရာကို ဘယ်ခေါ်ခဲ့ပါမလဲ။

ထိုနေ့က အဖြစ်ကြောင့်ပင် မရဲ့ဘဝမှာ အမည်းစက် လို့ စွန်းထင်းခဲ့ရကြောင်း မင်းဝဏ် သိခဲ့လျှင် သည်နေရာကို လမ်းလျှောက်ဖို့ ခေါ်မဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တောင် မရှိခဲ့မှာ သေချာ သည်ဟု မသည် မင်းဝဏ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ယုံကြည်ရ အောင်လည်း သည်ကိစ္စရဲ့ အမှန်ဆုံး အဖြစ်တွေကို မကိုယ်တိုင် ချက်မြင် ကြိုခဲ့ရလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ လူရှင်းသော နေရာကလေးထိ အောင် စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်လာမိသော မနဲ့ ခင်းဝဏ်သည် အနောက်ကနေ ရိုးရိုးသားသား လမ်းလျှောက် ထာသုတွေဟု ထင်ထားသော လူတချို့သည် မတို့ကို ကျော်တက် ထာရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သောအခါ မသည်မင်းဝဏ်၏ လက်မောင်း ဆို အလန့်တကြား ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းဝဏ်၊ ငါတို့ကို ဆေးရှာပေးမယ်ဆိုပြီး ဒီလို လျှောက်လိမ့်နေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အမှန် ချက်ချင်း ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပြီး ဆေးရှာပေးစမ်းကွာ၊ ငါတို့ သိပ်လိုအပ်နေတယ်၊ မင်းလည်း သိပါ့တယ်”

တစ်ဖက်လူက စပြောခြင်းတွင် မသည် အရာရာကို နည်းနည်း ရိပ်မိသွားတော့သည်။ မင်းဝဏ်သည် မ၏ လက်ဝတ်ကို အားပေးဟန်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ခဲ့ပြီး ...

“ရတနာ သွားတော့၊ ကိုယ် သူတို့နဲ့ ရှင်းလိုက်ဦးမယ် ကိုယ့်ကို စောင့်မနေနဲ့၊ ကျောင်းဘက်ကို ပြန်သွားတော့ နော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မှာကြားသည်။ ဟင်အင်း မင်းဝဏ် မ သွားဘူး၊ မင်းဝဏ် သည်အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားရင် မကောင်းတာတွေ လုပ်မိလိမ့်မယ်ဆိုတာ မ သိနေတတ်။ မင်းဝဏ် သူတို့နဲ့ လိုက်မသွားရဘူး၊ မလည်း မင်းဝဏ်ကို ထာမသွားဘူး ဟူသော စကားတွေ ဟောက်လျှောက်ပြောပစ်ချင်သော်လည်း မသည် လည်ချောင်းဝ၌ ပိတ်ဆို့နေသည့်အထက် ပြောမထွက်ခဲ့ပြန်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အားမရခဲ့ရအောင် အလိုလို မျက်ရည်ဝဲချင်လာခြင်းက မရဲ့ အားနည်းချက်တည်း။

“ဘာလို့ မျက်ရည်ဝဲလာရတာလဲ၊ ကိုယ် ဘာမှ မထင်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ၊ လိုက်ရှင်းပေးရုံတင်၊ ရတနာ သွားတော့ မသွားဘူး”

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ရတနာ၊ ဒီကောင်တွေက ကောင်းကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရတနာ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

မသည် ထိုစကားကို အတော်လေး ကြောက်ရွံ့လျက် ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသော လူသုံးယောက်အား မျက်စိတွေကြည့်လျှင် မနဲ့ မင်းဝဏ်အား လေ့လာစူးစမ်းနေသည့် ပုံစံများက မနှစ်မြို့စရာ။ အထူးသဖြင့် မ၏ လက်ဝတ်လက်စားများဆီ အားရစူးစိုက်လွန်းတာကတော့ ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလှသည်။

“မင်းဝဏ်ပါ လိုက်ခဲ့လေ၊ မ မင်းဝဏ်ကို ထားရစ်ခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး”

“ဟေ့ကောင် မင်းဝဏ်၊ ကြာတယ်ကွာ၊ ငါတို့ အချိန်မရဘူး၊ မင်းကောင်မလေးကို ဒီလောက်ထိ အကဲပိုမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ကြည့်နေတယ်မှတ်ပါ”

မသည် မ၏ စကားကို ဖြတ်အော်ချသော ထို တစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် မင်းဝဏ်၏ နောက်ကျောဘက် အလိုလို ပုန်းကွယ်မိကာ မင်းဝဏ်၏ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ‘သွားရအောင် မင်းဝဏ် လိုက်ခဲ့’ တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။

“ရတနာ သွားတော့၊ ကိုယ် သူတို့ကို ရှာပေးမယ်လို့ ပြောပြီးသား၊ ဒီတစ်ခါတည်း သွားရှာပေးမှာပါ၊ နောက်ဆို ကိုယ် ဒီအလုပ် မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ ရတနာကို ကတိပေးတယ်၊ အခု ကိုယ် သူတို့ဆီက ငွေယူထားပြီးသားမို့ပါ ရတနာ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်က ပိုက်ဆံပြန်ပေးလည်း ရမှာ”

မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ရန်မူရုံတင် မကဘူး၊ ရတနာကိုပါ ရန်မူလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်စကားကို နားထောင်နော်၊ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စမ်းပါ ရတနာ နော်”

မင်းဝဏ်သည် ထိုသုံးယောက်ကို ကျောခိုင်းကာ မဘက် လှည့်လျက် ခပ်တိုးတိုးဖြင့် မတို့ နှစ်ယောက်ကြားရှိ အသံဖြင့် ပျောင်းပျံ့ခဲ့သည်။ မသည် နောက်ဆုံးတော့ မင်းဝဏ် စကားကို နာခံပြီး ကျောင်းဘက်ပြန်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အရှာရာသည် နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ မနဲ့ မင်းဝဏ် တိုင်ပင်သလို ထိုဆေးသမား သုံးယောက်ကလည်း တစ်စုံတစ်ခု ကို တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးခဲ့လေသည်။ မင်းဝဏ်အား ထားရစ်ကာ မသည် လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်စဉ် မ၏ ရှေ့၌ လာပိတ်ရပ်ပြီး ...

“လုံးဝ သွားခွင့်မပြုတော့ဘူး မင်းဝဏ်၊ မင်း ကောင်မလေး ဆီက လက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်မပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်း ကောင်မလေးကို သွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ကံ ... ဝဏ် ထားသမျှ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ ချွတ်ပေးစမ်း၊ မြန်မြန် ချွတ်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံသည် မ တစ်ကိုယ် လုံးကို ပျော့ခွေးသွားတော့မိမိတတ် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရတော့သည်။

“ဒေးဗစ် ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ ဆေး ရှာပေးမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ သူ့ကို သွားခိုင်းလိုက်ပါ။

သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါ ငါ့ကောင်မလေးကွ၊ တခြား လူဆိုရင် ငါ ဘာမှ ဝင်ရုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သိသားနဲ့”

“ငါတို့ ခုတလော ရေခန်းနေတယ် မင်းဝဏ်၊ နည်းနည်း ဝါးပါးတော့ ရိက္ခာစုဆောင်းရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ သတင်း ကြားပါတယ်၊ မင်းကောင်မလေးက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ရဲ့ညီမပဲ၊ ဒီလောက်ကလေး ပေးလိုက်ရလို့ မမ့်သွားပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ကြာတယ်ကွာ၊ စကားကြော ရှည်မနေနဲ့၊ ဟိုဟာမလေးကို မြန်မြန်ချွတ်ခိုင်းလိုက်၊ မရရင် ဒီမှာတွေ့ လာ၊ တစ်ခါတည်း ထိုးသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တိုးအောင်၊ မင်းတို့ သိပ်ခန်းနေရင် ငါ့နာရီကို ချွတ်ယူချင် ယူလိုက်၊ သူ့ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးဖို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလို ထုံးစံရှိတယ်လို့ မင်း ကြားဖူးလို့လား မင်းဝဏ်”

“တိုးအောင်ရာ အချင်းချင်းတွေ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ပြဿနာတက်ရင် မကောင်းဘူးကွ၊ ငါလည်း ပြဿနာ မတက်ချင်တော့ဘူး”

“ရုပ်တယ်ကွာ၊ အထာတွေ ကဗျာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဟို ကောင်မ ဘာ အကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ၊ နင့်ပစ္စည်း တွေ ပေးစမ်း”

မင်းဝဏ်သည် မ၏ မျက်နှာရေတွင် ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ယမ်းလိုက်သော ထိုတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်သီးဖြင့် ပစ်ထိုးလိုက်သောအခါ ထိုလူသည် ချာခနဲ လည်ထွက်သွားတော့သည်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်း ပြေးဝင်သွားပြီး မင်းဝဏ်နှင့် အပြန်အလှန် ထိုးကြိတ်ကြသောအခါ မသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေနှင့်အတူ တစ်ခါမှ သည်လို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်သော ရန်ပွဲတစ်ပွဲကို ကိုယ်တွေ့ မကြုံခဲ့ဖူးသူမို့ ကြက်သေသေကာ ရပ်နေမိသည်။ မင်းဝဏ်သည် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဝိုင်းထိုးကြိတ်ခြင်းကို ပြန်လည်ခုခံနေသည့်ကြားမှ 'ရတနာ ပြေးတော့လေ၊ ပြေးတော့' ဟု သတိတရ အောင်မြေ့ပြန်သည်။

အမှန်တော့ မသည် သည်အချိန်မှာ ထွက်ပြေးခဲ့သင့်သည်ဟူ၍ စိတ်ကူးမိသော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ဝိုင်းထိုးနေကြခြင်းတို့ ထားခဲ့ပြီး မသွားရက်ခဲ့ပြန်။ လွယ်အိတ်ကို တင်းတင်းပိုက်လျက် မျက်လုံးအကြောင့်သားနှင့် ရပ်ကြည့်ရင်း သတိဝင်လာကာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်မိခြင်းသည် မ၏ အမှား ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဒီကောင်မ ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ က ... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ”

မင်းဝဏ်ကို ချုပ်ထားသော လူနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် မ ရှိရာဆီ ပြေးလာစဉ် သူ့လက်ထဲက ဓားမြှောင်သည် နေရောင်မှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မသည် သတိပြုမိကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း များစွာ နောက်ကျခဲ့ရသည်။

“ရတနာ ... ရတနာကို မလုပ်နဲ့ ဒေးဗစ်”

ဟု မင်းဝဏ် အော်လိုက်သံသည် မအတွက် နောက်ဆုံး ကြားခဲ့ရသော အသံပင် ဖြစ်သည်။

ချွန်ထက်စူးရှသော ဓားမြှောင်သည် မကို အင်မတန်မှ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် 'ထိုနေရာတွင် ပြိုလဲကျသွားခဲ့သည့် အချိန်တွင် မသည် မင်းဝဏ်ကို စိတ်မချစွာ တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သေးသည်။

မင်းဝဏ် သိပါတယ်။ မ တကယ်ပဲ မင်းဝဏ်ကို ချစ်ခဲ့တာကို ယုံကြည်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မ မျှော်လင့်ပါရစေ။ မင်းဝဏ် စကားကို နားမထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဝဏ်ကို သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် မထားခဲ့ရက်လို့ပါ။ အပြစ်တွေအားလုံးကို မလည်း မင်းဝဏ်နှင့်အတူ ခံစားပါရစေဟု မသည် ပြောပြချင်နေသေးသည်။

မသည် ကိုကြီးရိုလျက် ရဲဝံ့စွာဖြင့် ...

“မင်းဝဏ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ ရှစ်နှစ်ရှိ ပါပြီ။ ဒီလူယက်မှုမှာ မင်းဝဏ် မပါပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီလူသုံးယောက်က စတင်ရန်စပြီး ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ မင်းဝဏ်ကို ထိုးကြိတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ဓားနဲ့ ထိုးခဲ့ပါတယ်ရှင်”

ဟု ထွက်ဆိုလိုက်လျှင် အားလုံးသည် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသံတချို့အား ကြားလိုက်ရသည်။ မ သိပါသည်။ မင်းဝဏ်ကို ဘိန်းဖြူမှုနဲ့ စွဲချက်တင်ထားကြောင်း၊ မင်းဝဏ်အပါ အဝင် လူသုံးယောက်က မအား လူယက်၍ ဓားဖြင့် ထိုးခဲ့ကြောင်း မ သိနှင့်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် မသည် အမှန်တရားကိုသာ ဝန်ခံပါမည်။ ဆေးသမားကို ရည်းစားတော်ရ၍ အမှန်တရားကို ဝန်မခံရသော မိန်းမ မဖြစ်စေရ။ လူပုံအလယ်မှာ ဖွင့်ပြောရပါသည်။

သို့သော် မင်းဝဏ်သည် မ၏ သိက္ခာတရားကို ငဲ့ညှာကာ အမှားတွေကို ဖွင့်ဆိုခဲ့မြန်သေးသည်။ ထိုသို့ ဖွင့်ဆို ခြင်းအား ကြားရစဉ် မသည် အတော်လေး စိတ်ထိခိုက်ရသေးသည်။

“ရတနာပုံဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ချစ်သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆေး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတုန်း သူ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော့်ဆီက ဆေးဝယ်တဲ့ သုံးယောက်က ပိုင်းပြီး လူယက်ရင်းက ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်”

ဟု လိမ်ညာ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဒါဟာ မရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် သူ့ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ လူပုံအလယ် မှာ ပြောခဲ့တာလား မင်းဝဏ်ရယ်။ မရဲ့အချစ်ကို လျော့တွက်ခဲ့ စာယ်နော်။ မကို သည်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တယ်နော်။ သည်လို ထွက်ဆိုလိုက်ခြင်းဟာ မင်းဝဏ်လည်း သည်လူယက်မှုမှာ အလိုတူ အလိုပါအဖြစ် စွဲချက်တင်ခံရပြီး ပိုမို အပြစ်ကြီးခဲ့မယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့။

“အခုတော့ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲရပြီလဲ၊ ရတနာပုံ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဒါတို့ အကြောင်း လူမသိဘဲ နေမလား၊ မိုက်လှချည်လား ညီမ

လေးရယ်၊ အခုတော့ နင်ဘာတစ်ခုလုံး အမည်းစက်တစ်စက် စွန်းထင်သွားရပြီ”

သူငယ်ချင်းများ၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်သော ...

“မင်းဝဏ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းပါ။ ရတနာပုံ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်တည်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရတနာပုံရဲ့ အစ်ကိုက သဘောမတူလို့ သူတို့ ခဏ ကွဲသွား ကြပါတယ်။ အခု ပြန်တွေ့ကြတာ သိပ်မကြာသေးပေမဲ့ မင်းဝဏ်က ရတနာပုံကို ဒီလိုတော့ မကြံစည်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဝဏ်ဟာ ရတနာပုံကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေခဲ့လို့ပါ”

“မင်းဝဏ်ဟာ ဆေးစွဲနေကြောင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိနေတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ချစ်သူ ရတနာပုံနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဆေးဖြတ် ဖို့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမှစင်းသာ မဖြစ်ပွားခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်းဝဏ်ဟာအခုလောက်ဆို ဆေးရုံ တက်ပြီး ဆေးဖြတ်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဝဏ်က ရတနာပုံရဲ့ စကားကိုဆို အမြဲနားထောင်တတ်ပါတယ်”

ဟူသည့် ထွက်ဆိုချက်များကြောင့် မင်းဝဏ်သည် ရတနာပုံ၏ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံသွားကြပြီးနောက်တွင် မင်းဝဏ် သည် ဘိန်းဖြူရောင်းဝယ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ခံရသည်။ ထို့နောက် မင်းဝဏ် ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။

မတို့ အကြောင်းကို သိပ်မသိကြသော လူတချို့ တတော့ မသည် မင်းဝဏ်ဆိုသော ဆေးဘဲကလေးဖြင့် တွဲနေခဲ့၍ မကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးစွဲနေသလိုလို ကိုရုံပြောဆိုကြသည်။ ကိုကြီးက မင်းဝဏ်သည် မကို လုယက်ရာတွင် အလိုတူအလိုပါအဖြစ် အပြစ်တင်ကာ မင်းဝဏ်ကို မုန်းတီးခဲ့သည်။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ် ဓားက လက်ပြင်ကို ထိုးမိသွားလို့ပေါ့ နို့မို့ အဆုတ်ကို တည့်တည့်ထိပြီး ချက်ချင်း အဆုတ်ပျောက်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ နင်ကလည်း မင်းဝဏ် ပြေးခိုင်းကတည်းက ပြေးပါလား အခုတော့ ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတယ် အရှက်ကွဲရတယ်”

စန္ဒာသည် မကို ထိုကဲ့သို့ အပြစ်တင်ခဲ့သေးသည်။ ဖာနိုအင်း ဘယ်သူမှ မကို နားမလည်ကြပါ။ မင်းဝဏ် ပြေးခိုင်း သွက်နဲ့ မပြေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေမိခြင်းကြောင့် သည်လိုဒုက္ခတွေ ချင်ဆိုင်ခဲ့ရကြောင်း အပြစ်တင်ကြတယ် မင်းဝဏ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မရဲ့အမှား မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းဝဏ်ကို သည်အတိုင်း ထားမသွားချင်တဲ့၊ လမ်းမှားကို ဆက်လျှောက်နေမှာ မလိုလားတဲ့

မရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးမားသော ချစ်ခြင်းကြောင့်လို့ ဘယ်သူမှ နားလည်မပေးနိုင်ကြဘူးနော်။ ဟုတ်တယ်နော်-မတို့ နှစ်ယောက် တည်းသာ နားလည်ကြတဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ခဲ့ကြဘူးကွယ်။

ကဲ ... ကိုစာဆို၊ ရှင်လည်း သည်အကြောင်းတွေ သိခဲ့ ပြီးပြီ။ ဒါဆို မကို ဆုစပ်ဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့၊ ဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ သတ္တိတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ လူတွေအားလုံး ထင်ထားခဲ့ သလို 'ရတနာပုံကလည်း ဆေးစွဲနေတဲ့ မိန်းမပဲ' လို့ ယူဆဦးမှာလား။ နင်းဝတ်ဆိုတဲ့ ဆေးစွဲနေတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖြစ် အများက သတ်မှတ်ထားတဲ့ အမည်းစက် ခွန်းထင်းခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ပျက်သွားပြီလား။ ဒါကြောင့် မ အစကတည်းက ရှင်ကို ရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ ရှင်ကိုလည်း အကြောင်းတွေ သေသေချာချာ စုံစမ်းပြီးမှဆုံးဖြတ်ဖို့ အတန်တန် ကြာခဲ့ပါတယ်။

ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ မ ဘယ်ကစပြီး မရဲ့ အကြောင်းတွေကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ပြောပြဖို့တော့ သင့်ဘူးထင်တယ်။ အကယ်၍ ရှင်နဲ့မတို့ဟာ ရိုးရိုးသားသား ကြံ့ရမဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆိုရင် ဒါတွေပြောပြလည်း ရှင်ဟာ မ

အကြောင်း သိသွားရုံကလွဲရင် ဘာထူးမှာလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့
အရင်စပြီး မပြောပြခဲ့တာပါ။ မကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လိမ်ညှာပြီး အပိုင်ဖမ်းတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလည်း
မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာတော့ ယုံစေချင်တယ် ကိုစာဆို။

သို့သော် မရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုစာဆိုကို အားကိုး
ချစ်ခင်မိခြင်းက ကိန်းအောင့်နေခဲ့ရပါပြီ။

အဆုံး

(၁၉၉၅-ခုနှစ်)

သုဉ္ဇာ-သုန်းပတ်လမ်း
ပထမမြောက် ဂုဏ်သတ္တပတ်

“မင်းဝဏ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒါမှမဟုတ် အခု ထောင်ထဲ
မှာပဲ ရှိနေသေးလား အဲဒီအကြောင်းပြောဖို့ ကျွန်သေးတယ်”
“မင်းဝဏ် ... မင်းဝဏ်က အင်မတန် ကံဆိုးခဲ့ပါတယ်၊
သူ ထောင်ထဲရောက်ပြီး ခြောက်လမှာ အသည်းရောင်
အသားဝါဘီနဲ့ ဆိုးသွားခဲ့တယ်၊ ကိုစာဆို သတိမထားမိလို့ပါ။
အဲဒီတုန်းက ဝေလအောင်နဲ့ ရန်လေးက ဝမ်းနည်းခြင်းကို
သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ခဲ့သေးတယ်၊ မ လုံးဝ မသိခဲ့ပေမဲ့
မရဲ့နာမည်၊ ဒေါလီယာနာမည်၊ စန္ဒာနာမည်တွေ ထည့်သွင်းပြီး
သူငယ်ချင်းတွေအနေနဲ့ ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့

မကို မပြောမဆို ဒီလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းမှာ မရဲ့မှာမည်ကို ထည့်သုံးလိုက်တာ ကိုကြီးနဲ့မ အတော်ကို ပြဿနာတက်ကြွ သေးတယ်။ နောက်တော့ ဝေလအောင်နဲ့ရန်လေးက သူတို့ ထည့်ခဲ့ကြောင်း ကိုကြီးကို လာအသိပေးတော့ ကိုကြီးနဲ့သူတို့ စကားများခဲ့ကြရတယ် ကိုစာဆို၊ ဝေလအောင်ပို့ရဲ့ အမြင် မှာလည်း အကယ်၍ ကိုကြီးသာ ဆယ်တန်းတုန်းက မနဲ့ မင်းဝဏ်ကို မခွဲခဲ့ရင် မင်းဝဏ်ဟာ ဒီလို လမ်းမှားကြီးထို့ လျှောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးတဲ့ မနဲ့ကွဲရလို့ မင်းဝဏ် ပိုပြီး လေလွင့်သွားခဲ့တာတဲ့လေ”

“တကယ်လို့ မင်းဝဏ်ဟာ အခုချိန်ထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းက သူ့ကို စောင့်နေဦးမယ် ချစ်လည်း ချစ်နေဦးမယ် ထင်တယ်”

ဘုရားရေ ... ကိုစာဆိုသွင်ရဲ့ အသံဟာ မကို ခန့် သလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ မရှိတော့တဲ့ မင်းဝဏ်ကို မနာလိုအံ အသံမျိုးများ ဖြစ်နေပြီလား။ မအတွက် သည်မေးခွန်းကို မဖြေရာ အဆင်သင့် မရှိသေးပါ။ မဖြေလည်း မဖြေရဲပါ။ မင်းဝဏ် မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။ ချစ်နေဆဲပါဆိုရင် အားလုံးက ပြောကြသလို တန်ဖိုးမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ သေပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ရူးသွပ်စွာ စွဲလမ်းနေတဲ့ မိန်းမဟု သူ အပြစ်တင်ချင် တင် ညည်း။

ဒါမှမဟုတ် မင်းဝဏ်ကို မေ့လိုရခဲ့ပါပြီ ဆိုပြန် ရင်လည်း သူ့ကိုမို့ တမင်လိမ်ညာတယ် ဆိုပြီးတော့လည်း အပြစ်တင်လိုရသည့် မရဲ့ အဖြေရကျပ်သော မေးခွန်းတစ်ခု ပါပဲ။

အဖြေမပေးပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မကို သူသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အဓိပ္ပာယ်များ ရောပြွန်းနေသည့် အပြုံးဖြင့်ဖြိုး၍ စိုက်ကြည့်လျက် ...

“မဖြေချင်လည်း ရပါတယ်။ တရားရုံးမှာ ပြောသလို ပြောရ ရင်တော့ ဒီမေးခွန်းကို ကန့်ကွက်ပါတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မရဲ့စိတ်ကို သက်သက်သာသာထားပါ ကျွန်တော့်ကို ဒီ မေးခွန်းအတွက် အဖြေမပေးနိုင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

အဲဒါဟာ မကို ခန့်လိုက်တာပဲလားဟု မ သိချင် ခါသည်။ သည်လိုဆိုရင် မဖြစ်တော့ပါဘူး ကိုစာဆို။ မနဲ့ကိုစာဆိုတို့ ဆက်တွဲကြဖို့ ဖြစ်ပါမလား။ မရဲ့ စကားမှန်သမျှကို သံသယဝင်ချင် ဝင်နေလိမ့်မယ်လို့ မ ယူဆနေသမျှ၊ ကိုစာဆိုရဲ့ စကားမှန်သမျှ နှိုင်းလည်း မ၊မယုံကြည်ရုံနေသမျှ ကိုကြီး မျှော်လင့်ထားသော ခန့် သာယာလှပသော အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ရလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။ ကိုကြီးဟာ ဒါတွေကြိုမြင်လို့ မပြောပါနဲ့ဟု အတန်တန် ထားထားလျက် မသည် အမှန်တရားကို ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်နေသူပီပီ နှစ်ပြောမိတာပဲ ဖြစ်သည်။

သံသယကင်းသော၊ လျှို့ဝှက်မှု မရှိသော၊ နားလည်စွာ တွေ့နှင့် တည်ဆောက်သော ဘဝတစ်ခုကိုသာ လိုလားခဲ့၍ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သည်ဘဝမျိုးကရော့ ရပုံမလား။ မ ကိုယ် တိုင်ကတောင် စာဆိုသွင်ဘက်က ရိုးရိုးသားသားပဲ စကားပြော သည်ဖြစ်စေ၊ မပြောသည်ဖြစ်စေ အပြည့်အဝ မယုံရဲမှတော့ကွယ်။

ရှင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ မရဲ့ အက်ကွဲပြီးတဲ့ ဘဝထဲကို ထပ်မံဝင်ရောက် လာခဲ့တာလဲဟင်။ တကယ်တော့ မ သည်ကို ပြန်မလာမိခဲ့ရင် အကောင်းသား။ နောက်ပြီး ရတနာပုံဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းရမဲ့စာတာ မပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံရသော နောက်ထပ်ချစ်သူ တစ်ယောက်ကို တောင်မှ ချစ်ခွင့်မရခဲ့တာသာ ကြည့်တော့။

“အခု ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်အပေါ် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ်စီ ထားပါတော့ အဲဒါဟာ နှလုံးသားထဲက ဆန္ဒလား ဦးနှောက် ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်လား ကျွန်တော် သိချင်နေတယ်။ အင်း ... ဒီမေးခွန်းကိုလည်း ကန့်ကွက်ပါတယ်လို့ ပြောရ တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။”

ဟုတ်စာယ် ဒါဟာ မကို ခန့်နေတာ။ တင် သက်သက် ရိနေတာ။ ရှင် ဘာမကျေနပ်စရာ ရှိလို့လဲ။ မစာ ရှင်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောများပြောမိလို့လား။ ‘ကိုစာဆို’

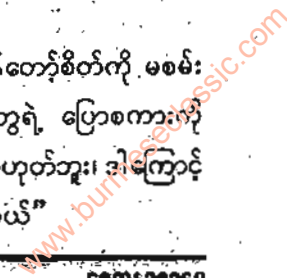
မ ချစ်ပါတယ်’ လို့များ အဖြေ ပေးခဲ့မိလို့လားဟင်။ သေချာပါတယ် သူဟာ သဝန်တိုနေခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ မကိုချစ်လို့ဟု ကြည်နူးချင် စိတ်တောင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

အပျော်တွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲကို အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့ပြီးမှ၊ အဲသည်မိန်းမဆီမှာ အပျော် တချို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ပြီးမှ နာကျင် ခြေကွဲရအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ မ သည်တစ်ခါ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး။ ခြေကွဲသွားတဲ့ မှန်တစ်ချပ်လို့ ပျက်ပြယ် သွားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အမှုန်တစ်ခုလို့ အရာရာကို ဆုံးရှုံးခြင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာလား ကိုစာဆို။

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နောက်ထပ် ဆက်ဆွေးနွေး ကြသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားချက်ကို မရုပ်သိမ်းပါဘူး မ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား မကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်ရဲတယ်ပေါ့နော် အဲဒါပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မစမ်း ပါနဲ့ ကျွန်တော်က သူများတကာတွေရဲ့ ပြောစကားကို နားထောင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရတနာပုံကို လက်ထပ်မယ်”

“အင်းလေ အဲဒါကတော့ ရှင်သဘောပါပဲ၊ မရဲ့ သဘော ကတော့ ရှင် စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ် သွားစေချင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မှာ မကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ချစ်နိုင်မဲ့ စိတ်တော့ မရှိဘူးလို့ မ ထင်တယ်”

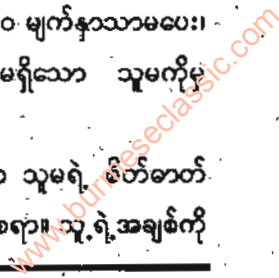
“ကျွန်တော့် အချစ်က အဲဒီလောက်ထိ မပေါ့တန်ပါဘူး၊ အစကတည်းကပြောသားပဲ မင်းမှာ ယောက်ျားရှိခဲ့ဖူး လို့လား၊ ရည်းစား များခဲ့ဖူးလို့လား၊ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ မေ့မပစ် နဲ့လေ”

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက် သလဲဆိုတာ။ သူ့ဆီမှာ မလျော့သေးတဲ့အချစ်တွေ ရှိနေသေးသတဲ့။ မကို ထာဝရ လက်တွဲဖော်အဖြစ်တောင် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သတဲ့။ အို ... မယုံချင်လောက်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

သူ့အား မထီမဲ့မြင် ကြည့်နေသော သူမအား ခုချက်ချင်း လက်ဆွဲခေါ်ချကာ တရားရုံးကိုသွားပြီး လက်ထပ် လိုက်ချင်စိတ်တောင် ဖြစ်လာရသည်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ကို တကယ် နားမလည်နိုင်သေးပါလား မရယ်။ မင်းလောက် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်မိခဲ့ဘူး။ အရူးအမူး မစွဲလမ်းမိခဲ့ဘူးဆိုတာ မင်းမှ မယုံကြည် တာပဲဟု စိတ်ထိခိုက်ချင်နေခဲ့သည်။ သည်လိုအဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြော ဝန်ခံရဲသော သူမအား ဖိုပြီးတောင် လေးစားအထင်ကြီးမိခြင်းကို သူမသိအောင် ပြောပြချင်သည်။ စာဆိုသွင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ ရတနာပုံဆိုသော မိန်းမထံမှာ ဝင့်ကြွေး တော်တော် များများ ရှိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ကို လုံးဝ မျက်နှာသာမပေး၊ အကောင်းလည်းမပြော၊ ယုံကြည်မှုလည်းမရှိသော သူမကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်မိသတဲ့။

အဖြူရောင်ကို နှစ်သက်သော သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ် ကလေး ဖြူစင်လှတာကတော့ ပီတိဖြစ်ချင်စရာ။ သူ့ရဲ့ အချစ်ကို

အထင်သေးတာကတော့ ကြေကွဲချင်စရာပင် ဖြစ်လေသည်။ စာဆိုသွင်သည် စိတ်ကူးထဲ၌ သူမကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ လက်ထပ်နိုင် ရအောင် စီစဉ်မှဟု တွေးနေမိခဲ့သေးသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင် မ၊ မလည်း အကြာ ကြီး စကားပြောထားရတာ ပင်ပန်းနေရောပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ... ကိုစာဆို သဘောပါပဲ”

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မရယ်။ ကိုယ့်စကားဟု သမ္မု လိုက်ပြီး အထအန ကောက်မနေသင့်ဘူး ထင်တယ်။ စားပွဲခုံကို လက်တံတောင်ထောက် မေးစေတင်လျက် ထိုင်နေသော သူမသည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှစွာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီးနေခဲ့သည်။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်တတ်သော ခြေလှမ်းများရှိသောကြောင့် သူမသည် သူ့ခြေလှမ်းကျဲ့ကျဲ့တွေကို အမှီလိုက်နိုင်လွန်းသည်။ မရယ် လူပုံကလေး ပျော့နွဲ့သလေအက် ခက်ထန်တင်းမာတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါပဲလို့ ဝေဖန်နိုင်လောက်အောင် မာကျောလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

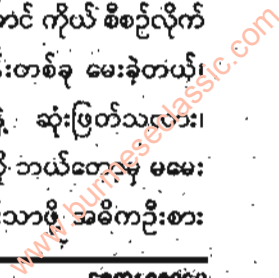
“တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ ကိုစာဆို၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ ကိုကြီးကို ပြန်မပြောဖို့ပဲ။ ကိုကြီးက မကို အင်မတန်ချစ်တဲ့သူမို့ ဒီအကြောင်းတွေ မမှာရှိခဲ့ဖူးတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တယ် မကို လူတွေက အထင်လွဲကြလိမ့်မယ်တွေနဲ့ မကို မကြာခဏ

သတိပေးလေ့ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောမိစေဖို့ပေါ့။ အခုလည်း ကိုစာဆိုကို ဖွင့်မပြောစေ ချင်ဘူးဆိုတာ ကိုစာဆို ရိပ်မိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မ လူတစ် ယောက်အပေါ် လိမ်ညာလှည့်ဖြားရမှာ လိပ်ဖြာမသန်လို့ ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ ကိုကြီး သိရင် မကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ် အပြစ်တင် ခံရမှာတော့ မ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်ရမှာကိုတော့ မကြိုချင်ဘူး”

မျက်ဝန်းထောင့်ကလေးတွေ ဘာလို့ မျက်ရည်တွေ ဆွဲဝဲနေခဲ့တာလဲ။ စိတ်ချပါ ကိုယ် မင်းရဲ့ အစ်ကိုကြီးကို မပြော ပါဘူး။ မင်းဘက်က ထာဝရ ရပ်တည်ပေးပါမယ်ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလျက် သူမ၏ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်အားပေး လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကလည်း ခိုင်မာခဲ့ပြီ။ သူမကို ဘယ်တော့မှ သံသယမဝင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်နေမိမယ်ဆိုတာပင် ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းတွေကို သူမကလေး နားလည် လာအောင် အတော်လေး ကြိုးစားရပါဦးမည်။

“ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်အောင် ကိုယ် စီစဉ်လိုက် တော့မယ်နော်။ ကိုယ် ခုနက မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ နှလုံးသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်သလား၊ ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်သလားဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ မမေး တော့ပါဘူး။ အရာရာကို မ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကဦးစား

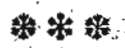

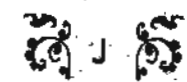
လေးပါးရစေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့တော့ မငြင်းဆန်ပါနဲ့ မ”

“ကိုစာဆိုလို့ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာတော့ မအတွက်အံ့ဩစရာတွေ ကြုံနေရသလိုပါပဲရှင်”

သူမသည် သူ့နံဘေးမှာ အရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ထပ်မံငြိမ်သက်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း သူ ကျေနပ်နိုင်သည်။ သည်လိုပဲ သူ့နံဘေးမှာ ထာဝရ ရှိနေစေချင်သည်။ သူ့ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ သူက သူမကို ချစ်နေချင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩပါရဲ့ သူမထက် လှသော၊ အပြစ်ဟူ၍ မြူမှုန်မျှတောင် မရှိသော၊ သူမထက် ပညာတတ်သော မိန်းမပေါင်းများစွာနဲ့ ရည်းစားထည်လဲတွဲခဲ့ပြီး သူမလို မိန်းမတစ်ယောက်ကျမှ ထားမသွားရက်အောင် တွယ်တာ နောင်ပွဲမိခြင်းက မယုံကြည်ချင်စရာ။ ခြောက်သွေ့နေသောခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် သူမ၏ ဘဝကလေးတစ်ခု၊ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို သူ့အချစ်များဖြင့် စိမ်းလန်းစေချင်သားပင်။

၁၉၉၅-ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ ဒုတိယမြောက် ရက်သတ္တပတ်

မသည် ကြည့်နေသော ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ မင်းသားကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပဲ အိမ်ရှေ့က Pajero ကားကြီး ရပ်လိုက်မည့်အသံကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟွန်းသံကိုဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ကြိုတင်မကြားမိခဲ့ရင် ထားမံခါးပိတ်သံကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲလံတီးလေ့မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘာကွာတံခါးကို ဆဲကိုင်လှုပ်ယမ်းသံကို ဖြစ်ဖြစ် နားစွင့်နေခဲ့တာသာ ထည့်တော့။

“ဒီနေ့ ကိုယ် လာခေါ်မယ်၊ မ အဆင်သင့်ပြင်ထားနော် နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်ပေါ့၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးကင်ပွန်းတပ်ပွဲ ရှိတယ်၊ သူက မနဲ့ကိုယ်တို့

လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာကိုလည်း သိတယ်။ သူက အဲဒီပွဲကို မကိုပါ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မ လိုက်ခဲ့နော် ကိုယ်က မကိုပါအောင် ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ကြားထားတာဗျ”

အဲဒီလို မှာထားပြီးကတည်းက မသည် သည်နေ့ နံနက်ကတည်းက စတင်ပြင်ဆင်ပြီး သူ့ကို ရင်ခုန်မျှော်လင့်စွာ စောင့်နေမိသတဲ့။ ဒါတွေ ဒူ သိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲတော့ မသိပေမဲ့ သူလည်း မကို မင်းဝဏ် ချစ်ရေးဆိုပြီးတုန်းကအတိုင်း အဖြေတောင်းဖို့ မေ့နေတာလား။ တမင် မတောင်းတော့တာလား။ မရဲ့ လိမ်ညာစကားလို့များ ယူဆချင်လို့လားဟု မ သိချင်သေးပါရဲ့။

မသည် မင်းဝဏ်နဲ့တုန်းက အဖြေမတောင်းသော မင်းဝဏ်ကို စိတ်မဆိုးခဲ့မိသလောက် စာဆိုသွင်နဲ့ကျတော့ မအား အဖြေမတောင်းခြင်းကို မခံချိမခံသာဖြစ်လျက် မဆီက အဖြေ ကိုလည်း အဖြေမှန်အဖြစ် မယုံကြည်လို့များလားဟု ကြေကွဲလျက် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ကျဆုံးနေခဲ့ရသူ တစ်ယောက် ပမာ။

“ဂျိတ်”

ဟူသော ကားထံခါးပိတ်သံအကြားတွင် မသည် ရီမုဒ်ကို လက်ကကိုင်ထားရင်း အိမ်ရှေ့ဘာဂျာတံခါးဆီ အလိုလို လျှောက်လာခဲ့ပြီးပြီ။ ရှုပ်လက်တို အစိမ်းရင့်ကို ဝတ်ဆင်လျှင်

သေသပ်၍ လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော၊ အနက် ရောင် ဘောင်းဘီရှည် လည်သာရှူးတို့ဖြင့် မ၏ အိမ်မက်တချို့ကို လှပအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သော လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဆီ လျှောက်လာနေသော မကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား မ။ ကိုယ် အချိန်တိကျပါ တယ်နော်၊ အမှန်က အစောကြီးပြီးနေတာ မဆီ အစောကြီး လာနေရင် မ ကောင်းကောင်းအလှပြင်ချိန် မရတော့မှာစိုးလို့ အခုမှလာတာ”

“ရပါတယ်၊ မလည်း ပြီးနေတာကြာပါပြီ သွားတော့မလား ဟင်၊ မ လက်ကိုင်အိတ် သွားယူလိုက်တော့မယ်”

“သွားလို့မရသေးဘူး မရဲ့၊ ကလေးအတွက် လက်ဆောင် ဝယ်ထားပြီး ပက်ကင်မထုပ်တတ်လို့ မဆီ အလုပ်ပေးဖို့ ယူလာတယ်၊ မ ပက်ကင်ထုပ်တတ်လား ကိုယ့်ကို ကူညီ ပါဦး”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ ယူခဲ့လေ မ ထုပ်တတ်ပါတယ်”

စာဆိုသွင်သည် ကားထံမှ ကလေးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် ကြွေရောင်တောက်သော ပန်းစက္ကူလိပ်တို့ကို တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်တတ်သော အဖြစ်တို့က စာဆိုသွင်အတွက် များစွာ တုန်လှုပ် အံ့ဩမှုများ ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း မ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့

ဧည့်ခန်းက ဆက်တီတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင်ပဲ ပျက်ယွင်း သွားသော စာဆိုသွင်ရဲ့ အမူအရာတို့ကြောင့် မနည်း ဘာများပါလိမ့် ဟု ထင်လိုက်ရုံကလေးတင်ပါ။ မ အဲသည်လောက်အထိ ညံ့ဖျင်း တာသာ ကြည့်တော့။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ မျက်လုံးမရွာဖဲ အကြားကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံကာ ...

“ဒီကားကို မ ကြည့်နေတာလား”

ဟု အင်မတန်ပဲ တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ထား ရသော အသံဖြင့် မေးလေသည်။ မသည် ထိုစကားကို စမေးသည် အထိ ဘာကို မေးချင်သလဲဆိုတာ သိကိုမသိခဲ့ချေ။ ရိုးရိုးသားသား မေးသည်ပဲ ထင်မှတ်ခဲ့သည်မို့ ...

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုစာဆိုကို စောင့်ရင်း ပျင်းတာနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစာဆို မကြည့်ရသေး လို့လား”

“ဒီကားလား ကြည့်ပြီးတာကြာလှပြီ။ Speed ဆိုတဲ့ကားက ကိန်းရိပ်ရဲ့ နာမည်ကြီးကားပဲ။ အင်းလေ ... မ ဒီမင်းသားကို သိနှင့်မှာပါ”

“ရှင်”

မသည် နေရာမှာတင် ပြုလဲသွားတော့မတတ် မှားဆ သွားခဲ့ရပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ မ သိလိုက်ပါပြီ ကိုစာဆို။ ရှင် ဘာကိုဆိုလို့ သလဲဆိုတာ မ သိလိုက်ပါပြီ။ ခုနကတော့ တိမ်ကင်းစင်သော

မိုးကောင်းကင်တစ်ခုပမာ တိမ်ညိုတွေ မအုပ်ဆိုင်သော လမင်းကြီး ပမာ ကြည့်လင်ရွှင်ပျူနေခဲ့သော သူ့မျက်နှာဟာ သည်ကားဆီ မျက်ဝန်းအရွှေ့မှာ ပြောင်းလဲ မှိုင်းဝေသွားရခြင်းရဲ့ အဓိကအချက် ဟာ ဒါပဲဖြစ်မည်။

မင်းသားဟာ ကိန်းရိပ် ဖြစ်တာနဲ့ သည်ကားကို မ ကြည့်ရတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဒါမှမဟုတ် မဟာ မင်းဝတ်ကို မမေ့နိုင်အောင် တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေလို့ သည် မင်းသားကို အလွမ်းပြေ ကြည့်နေရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

“နောက်ထပ် ရှိသေးတယ်လေ။ ပက်ထရစ်ဆွေးဖီးနဲ့ တွဲပြီး ရိုက်တဲ့ကား နာမည်ဘာလဲမသိဘူး မေ့နေလို့၊ မ ကြည့်ချင်ရင် ကိုယ် ငှားလာပေးမယ်”

ကြည့်စမ်း သဝန်တို့ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ မ ဆုံစည်းနေခဲ့ရပြီကွယ်။ အသက် သုံးဆယ်တစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက်က သူ့ထက် ရှစ်နှစ်တိတိ ငယ်တဲ့၊ လောကကြီးမှာလည်း သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မျှော်မှန်း သဝန်တို့နေသတိ။ အင်း ရယ်ချင်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။ သို့သော် မ မရယ်ချင်တော့ပါ။ သည်လိုသာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်အမြင်တွေ ဆွဲကူးမှားနေမယ်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်ရမဲ့ ဘဝခရီးကို ဘယ်လိုလျှောက်ရ မလဲ ဆိုတာကို တွေးနေ၍တည်း။

“မ Speed ထဲက ကိန်းရိပ်ကို မကြိုက်ပါဘူး၊ Permanent Record ထဲက ကိန်းရိပ်ကိုပဲ ကြိုက်တာပါ။ အဲဒါကိုစာဆို မသိဘူးထင်တယ်”

မသည် ထိုသို့ ပြန်လည်ချေပပြီးသောအခါ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကဲ ... ရှင် ဘာပြောဦးမလဲ။ ရှင် သိပ်ဝန်ခံစေချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ဝန်ခံလိုက်ပါပြီ။ ရှင် ကျေနပ်ပါတော့။ မမှာ ဘာလို့ စာဆိုသွင်ကို ထပ်မံချစ်ခဲ့ခြင်းဆိုသော ဝဋ်ကြွေး ပါခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်။ ရှင်ကို ချစ်မိသမျှ သည်ဝဋ်ကြွေးကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါ့မယ်ဟူသော အတွေးဖြင့် မသည် ဆဲလ်လိုတိပ်(ပ) တို့ ယူလိုက်စဉ် မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခဲနဲ ကျဖြစ်အောင် ကျလိုက်သေးရဲ့။

သို့သော် အိမ်ရှေ့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ပုံမှန် မျက်နှာပြင်ကိုသာ သူ တွေ့စေရမည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခပ်ငှုငှုထိုင်လျက် တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်များကို စိုက်ကြည့်လျက် မနာလို သဝန်တိုသော မျက်ဝန်းကို ပိုင်ဆိုင်နေသူ စာဆိုသွင်ကို တွေ့ရသည်။

“ပေးလေ မ ပက်ကင်ထုပ်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ ဆဲလ်လိုတိပ်(ပ)ပါ တစ်ခါတည်း ယူလာပြီးပြီ”

မသည် သူ ဖြစ်ပျက်နေပုံအား ဘာမှ မသိဟန်ဖြင့် လက်ဆောင် ပစ္စည်းကလေးအား အေးအေးဆေးဆေး ပက်ကင်

ထုပ်ပေးလိုက်သည်။ သေသပ်လှပသော ထိုစက္ကူကလေးပေါ်တွင် ဝန်းရောင် ဖြောင်စက္ကူကလေးကို ကပ်၍ ဘောလ်ပင်အဖုံးကို ဖွင့်လှောင် ...

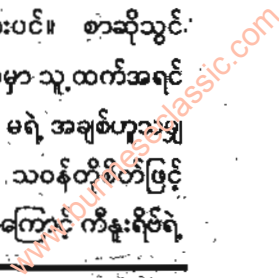
“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟူ၍ မေးဖော်တော့ ရသားပင်။ ဒါဆို သူ့ရဲ့အာရုံ တွေဟာ ကိန်းရိပ်ထံမှ မဆီ ပြန်ရောက်နေခဲ့ပြီပေါ့ဟု ယူဆချင် သေးသည်။

“ဒီမှာလေ လက်ဆောင်ပေးတဲ့သူ နာမည် ထိုးပေးရမှာပေါ့ တော်ကြာ ဘယ်သူပေးမှန်းမသိ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဦး စာဆိုသွင်ရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်လို့ ရေးလိုက်ရ မလားဟင်”

“ဘေးက ဒေါ်ရတနာပုံဆိုတဲ့ နာမည်ပါ ထည့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မ ဒီနာမည်လေးတော့ ထည့်ခွင့် ပြုနော်”

အင်း ... အတွေးရခက်လေစွ။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုးနဲ့ ချက်ချင်းစိတ်ကို ပြောင်းနိုင်သားပင်။ စာဆိုသွင် ဖြစ်နေတာက မကိုလည်း ချစ်မိပြန်။ ပြီးတော့ မမှာ သူ့ထက်အရင် နှစ်သူရှိခဲ့ခြင်းကိုလည်း မလိုလားပြန်။ နောက်ပြီး မရဲ့ အချစ်ဟာသမျှ ဆို မင်းဝဏ် ရပြီးပြီဟုထင်ကာ မင်းဝဏ်ကို သဝန်တိုဖိတ်ဖြင့် ကိန်းရိပ်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူပါတယ်လို့ ဝန်ခံခံဖူးသောကြောင့် ကိန်းရိပ်ရဲ့

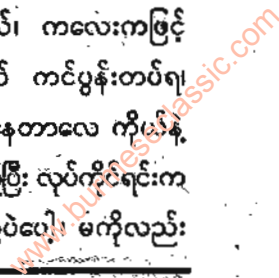
ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဝေါလ်ရှိတ်တွေကို မ ကြည့်နေခြင်းကို ဒေါသ ဖြစ် ခနဲ့ချင်ပြန်။

သို့သော် မကိုတော့ အတော်လေး မြတ်နိုးရှာသားဟု တွေးမိပြန်တော့ စာဆိုသွင်ရဲ့ ခနဲ့မှုများကို ခွင့်လွှတ်ပေးချင်သား ပင်။

မိုးပြာရောင် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ ပခုံးကားကား လက်ရှည်ကလေးနှင့် မိုးပြာရောင် ဖြောင်လုံချည်ကလေးတို့က သူမရဲ့အလှကို ပံ့ပိုးနေခဲ့၍လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အလိုကျ လိုက်လျောကာ သူမ၏ နာမည်အား သူ့နာမည်အားမှာ ထည့်သွင်း ရေးဖြည့်ပေးခြင်းအား ကြည့်နူးပီတိဖြစ်၍လားတော့ မသိချေ။ ခုနက မဆီမဆိုင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားရခြင်းတွေ ပျောက်ကွယ် သွားရသည်။ ငါ့နယ် ကလေးဆန်လိုက်တာဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်ချင်မိခဲ့သေးသည်။

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေက လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကမှ အိမ်ထောင် ကျတာ အခုမှပဲ ကလေးရတော့တယ်၊ ကလေးကဖြင့် ဆယ်လေးရက်သမီးလား ရှိသေးတယ် ကင်ပွန်းတပ်ရ၊ ဆွမ်းကျွေးရ၊ ပါတီပေးရနဲ့ သိပ်ပျော်နေတာလေ ကိုယ့်နဲ့ တော့ လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာအတူတူထည့်ပြီး လုပ်ကိုင်ရင်းက အတော့်ကို ရင်းနှီးနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲပေါ့၊ မကိုလည်း

ကိုယ်က ညွှန်းလွန်းလို့ တွေ့ချင်နေတာ။ မ အလိုက်သိစွာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကိုဖြည့်ပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲ မရယ်”
“ရပါတယ် ဒီလောက်လေးနဲ့ မ မပင်ပန်းပါဘူး။ ကိုစာဆို အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

အကယ်၍သာ သူနဲ့သူမဟာ တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးတဲ့ ချစ်သူတွေသာဆိုရင် သူ့အတွက် သည်ထက်မက ကြည်နူးခြင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။ အခုတော့ သူစိမ်းဆန်သော သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုတချို့ကိုသာ ပြေသိမ့်နေရသည့်အဖြစ်။ ဟာ ... ဘာဖြစ်သလဲ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီပဲ ဘာလိုသေးလို့လဲ။

ခုနက သဝန်တို့ပြီး သူမကို ဆူပူချင်စိတ်တောင် ဖြစ်မိမတတ် သတ်လက်လွတ်ခဲ့ရသော သူ့အခြေအနေကို သတိ ကြီးစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်လို့သာပေါ့။ နို့မို့ တစ်ခုခုကိုရိုက်ခွဲပြီး ပေါက်ကွဲမိလား မသိချေ။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး နောက်ဆိုရင် သည်ကိစ္စမျိုး မကြာခဏကြုံရတိုင်း ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ မွေးမှပါ။

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေက မိုးစိန်လမ်းမှာ နေတယ်လေ။ သူတို့ ဘေးကအိမ်တောင် ရောင်းမလို့ဆိုလား သတင်းကြားတယ်။ ကိုယ့်တို့ နှစ်ယောက်နေဖို့ ဝယ်ရင်ကောင်းမလားလို့ မ ကြည့် လိုက်ပါဦး။ မ သဘောကျရင် ကိုယ် ဝယ်လိုက်မယ်လေ”

သူသည် သူ့ဖရိုဖရဲ အမူအရာများ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း အတွက် သူမကို အားနာခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ရက်ရွံ့ရခြင်းတွေကြောင့် တမင်ပင် စကားတွေ ပြောနေမိပြန်သည်။ အမြဲလိုလို ငြိမ်သက် နေတတ်သော သူမထံမှ တစ်ခါတစ်ရံသာ ကြားရတတ်သော စကားသံတို့ကို သူက မြတ်နိုး တမ်းတပြန်သတဲ့။

“ကိုကြီးက မကို တခြား ဘယ်မှခွဲမထွက် သွားရဘူးလို့ သူ့ခြံထဲမှာရှိတဲ့ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကို မတို့ နေဖို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးပါပြီ။ ကိုစာဆို ဝယ်ချင်ရင်တော့ ဝယ်ထား လိုက်ပါ။ မ လိုက်ကြည့်ပေးပါဆိုရင်တော့ လိုက်ကြည့်ပေး ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မတို့ နေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုစာဆို”

သေချာပါတယ် သူမဟာ သူ့ကို လက်ထပ်ရန် သဘောတူခြင်းမှာ သူမရဲ့အစ်ကို သြဇာကို နာခံရခြင်းတွေ ပါနေလိမ့်မည်။ အစကတည်းက သည်အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးထားပြီးခဲ့လျက် သည်အဖြေမျိုး မလီချင်ခဲ့ပြန်။ ဒါဟာ စာဆိုသွင်ရဲ့ အတ္တပဲပေါ့။ သို့သော် ထိုအတ္တမှာ အနိုင်ရယူလိုမှုများ မပါ။ အပြစ်တင်လိုခြင်း မပါ။ ရတနာပုံကို ချစ်သော အချစ်ဖြင့်သာ အတိပြီးသော အတ္တပင်တည်း။

သူ့မိတ်ဆွေ၏ ခြံဝင်းထဲ ကားကိုကွေ့ဝင်တော့ သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးကြောက်နေသည့် ဟန်ပန်များ ရှိနေခြင်းကို စိတ်မကောင်းပါ။ ကိုသတ်ပုံရဲ့ မှားယွင်းတဲ့ ထိန်းသိမ်း

ချုပ်ကိုင် တားမြစ်မှုကြောင့် သူမဟာ သူမရဲ့ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် အရာရာကို ရင်မဆိုင်ရဲသူတလေး ဖြစ်နေရပြီဟု သိလိုက်ချိန်တွင် သူမ ဇားမှာ ထာဝရရပ်ပြီး သူမကို အားပေးနေခဲ့ဖို့ အလိုလို ဆုံးဖြတ်မိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... လာကြည့်ကြစမ်းပါဦး ငါတို့ရဲ့ စာဆိုကြီး သူ့ ဇနီးလောင်း အချောအလှကိုကြားဖို့ ခေါ်လာတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် နောက်ကျနေတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟေ့လူ့ ... သိပ်မနောက်နဲ့ဗျား၊ ဧကန္တ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား အလှည့်တုန်းက ဒီလို နောက်ခွဲတာကို လက်စားချေဘာ လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ စာဆိုကြီးရာ ဒီအခွင့်အရေးကို မျှော်လင့် လိုက်ရတာ မရတာနာပုံနဲ့ တွေ့မှပဲ စာဆိုကြီး ဝင့်လည်တော့ တယ်၊ အရင်ကဆို ကျွန်တော့်ကို သိပ်နောက်တတ်တဲ့လူ”

မသည်းလူဖြေရစွာ ပြုံးပြလျက် သူမအား အကဲခတ် နေကြသူများကိုတော့ မျက်လွှာကလေးလှန်ရုံ မဝံ့မရဲ ဝေဝဲကြည့် လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူး တဲ့ မ-ဘာလို့ အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်ပြီး ဂရုစိုက်နေ ခဲ့သလဲ။ မင်းဘက်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ် ရပ်နေတာကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ သေချာနေသေးတယ် မရယ် ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဒီမှာ သမီးလေးကို ကြည့်ပါဦး၊ မချောလား ချောစုစု လို့ နာမည်ပေးတယ်၊ အချောတွေ စုနေလို့”

“သမီးလေးက လှလိုက်တာ၊ အိပ်နေတာလေးက သိပ် အပြစ်ကင်းစင်တာပဲ၊ မတော့ ကလေးလေးတွေကိုဆို အင်မတန် ချစ်မိတာ”

သူ့မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မင်းက သူ့သမီးအကြောင်း အကြားသန်ခြင်းကို မတစ်ယောက်သာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နား ထောင်ပေးဖော်ရသည်။ တွန်းလှည်းသဏ္ဍာန် အိပ်ရာပုခက်ကလေး ပေါ်တွင် ချသိပ်ထားသော ကိုကျော်မင်း၏ သမီးလေးကို တစ်မိမိမ့် စိုက်ကြည့်နေသော မသည်း မိခင်စိတ်ရှိသော၊ ကြင်နာတတ် သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သူက ထပ်မံ အသိအမှတ် ပြု မိပြန်သည်။

“အမျိုးသမီးလေးက ငယ်ပေမဲ့ ကလေးချစ်တတ်တယ် တော့၊ ကိုစာဆိုကြီးတော့ ဘယ် အရွေးမှန်တာပဲ၊ အိမ် ထောင်ရှင်မ ပီပီသသကလေးကို ရွေးတတ်တယ်နော်”

ကိုကျော်မင်း၏ ဇနီးက သူ့နား တိုးထိုးကပ်ပြော ကာ သူမကလေးကို ချီးကျူးခြင်းအား သူက အလိုလိုနေရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ချင်သားပင်။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မ။ သူ့ပတ် ဝန်းကျင်မှာ မင်းရဲ့ အတိတ်ကို ကဲ့ရဲ့မဲ့လူ၊ မင်းရဲ့ အတိတ်ကို သိနေတဲ့လူများ ဆွေ့လို့လား။ နေရာတိုင်းမှာ မင်းအကြောင်း

သိပြီး မင်းကို သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်မိလို့ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြချင်လို့ သည်လို လူများတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ခေါ်လာခဲ့တာ မှန်သွားပြီဆိုသော အတွေးဖြင့် တွန်းလှည်းပုခက်ကလေးထဲမှ သမီးကလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော သူမအား အမေမေ အလျော့လျော့ ငေးမိတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုစာဆို၊ ခင်ဗျား ဇနီးလောင်းလေး ပျောက်မသွားပါဘူးဗျ၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံအောင် ငေးနေလိုက်တာ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား။”

“ရှုး တိုးတိုးရယ်ပါဗျ၊ သူကြားသွားရင် ရှက်နေဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီလို ကြပ်ကြပ်ရယ်ထားဦးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သားမွေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားသမီးနဲ့ မရရအောင် ပေးစားမယ်”

“အိုကေ စာဆိုကြီး၊ အမိလိုက်နိုင်အောင် ကိုယ့်သမီးကို ကျောက်ပျဉ်ရွက် စောင့်ခိုင်းပါမယ်၊ မင်း တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကောင်၊ လက်တောင် မထပ်ရသေးဘူး သားတစ်ယောက်တောင် မွေးပြီး ငါ့သမီးနဲ့ ပေးစားပြီး ယောက္ခမနေရာတောင် ဝင်ယူနေရတယ်လို့ကွာ၊ သေသေ ချာချာ စဦးစားပါဦး”

သူနဲ့ ကိုကျော်မင်းတို့ အပြန်အလှန် စကားနိုင်လှ နေကြချိန်တွင် မသည် ကလေးပုခက် တွန်းလှည်းလေးနားမှ ထပြီး သူတို့ထံ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့၍ မျက်နှာပိုးသတ်

လိုက်ကြသည်။ သည်နေ့ကလေးမှာ သူ့အတွက် ရင်ခုန်မှုများစွာ ပေးနိုင်ခဲ့သော အပြုံးကလေးဖြင့် မသည် သူ့အား ပြုံးပြရင်း ...

“ကိုစာဆို သမီးလေး Baby Day Out ထဲက သမီးကလေးနဲ့ တူတယ်နော်”

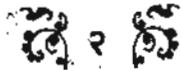
ဟု သူ့အား ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောခြင်းအား ပိုမို ရင်ခုန်ရသည်ကို သူမ မသိခဲ့ချေ။

သည်နေ့ တစ်နေ့တည်း၌ သူမက သူ့အား ခံစားချက်မျိုးစုံကို ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့အတွက် ကိန်းရိမ်ကို သူမ ကြည့်နေခဲ့ရင်း မင်းဝဏ်ကို သတိရ လွှမ်းဆွတ်နေမှာပဲ ဆိုသော သဝန်တိုစိတ်ကြောင့် အနည်းငယ် ဒေါသထွက်၍ ရူးသွပ်ရစေခြင်းကိုလည်း သူမ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သလို၊ သည်လိုမျိုး သူ့အတွက် သီးသန့်ပြုံးပြသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် လှိုက်လှဲသော အပြုံးကလေးနှင့် သူ့နားရွက်ဖျားနားကပ်ကာ သူမထံမှ ထွက်သက်လေ နွေးနွေးကလေးပါသော စကားသံတိုးတိုးကလေးကို ပေးအပ်ခဲ့ပြန်တော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ပီတိများဖြင့် ရင်ခုန်ရသောကြောင့် သူမကို ပိုမို မြတ်နိုးခဲ့ပြန်သတဲ့။

၁၇၅-၃၃၆ ဧပြီလ၏
ဒုတိယပြောက် ရက်သတ္တပတ်

အကယ်၍သာ စာဆိုသွင်သည် သူ့ခြေရှေ့တွင်
သည်နှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား မအတွက် သတ်သတ်စီစဉ်ကာ
ရေပက်မဏ္ဍပ် မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မသည် အရင်တုန်းကလို
ကိုကြီး မအတွက် ပြုလုပ်ပေးနေကျ ရေပက်မဏ္ဍပ်ကိုသာ စီစဉ်ဖို့
ကိုကြီးကို ပူဆာခဲ့မိမည်ဆိုလျှင်၊ မသည် စာဆိုသွင်ရဲ့ ရေပတ်
မဏ္ဍပ်အား စာဆိုသွင်အလိုကျ မသွားမိခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ ကိုကြီးသည်
လည်း မ ရန်ကုန်မှာ မရှိတော့ကတည်းက မဏ္ဍပ်လုပ်မပေးတော့
၍ သည်နှစ်လည်း မ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေတာတောင် စာဆို
သွင် မဏ္ဍပ် ရှိနေခဲ့သော်လည်း မအတွက် ရေပက်မဏ္ဍပ် လုပ်

ပေးခဲ့မည်ဆိုလျှင် မသည် စာဆိုသွင် ရေပက်မဏ္ဍပ်ကို သွားမိ
စရာမလို။ ပြီးတော့ မနဲ့ စာဆိုသွင်တို့ကြားမှာ သည်ထက်မက
အထင်လွဲစရာတွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

“ကိုသတ်ပုံပါ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊
ကံကောင်းရင် ကိုသတ်ပုံအတွက် ဖူးစာရှင်တောင် တွေ
နိုင်သေးတယ်”

ဆိုပြီး စာဆိုသွင် ခေါ်ခဲ့တုန်းကတောင် ကိုကြီးသည်
မကို အင်မတန်မှ စာဆိုသွင်နဲ့ စိတ်ချလက်ချ ရှိလှစွာ ...

“နေပါစေကွာ ညီမလေးနားမှာ မင်းရှိနေရင် ငါ စိတ်ချ
ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သင်္ကြန်လို မြန်ဆန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်
ရာသီပွဲကလေးတစ်ခုမှာ ဖူးစာရှင် တွေ တယ်ဆိုတာ သိပ်
တော့ မမှန်ဘူးထင်တယ်လို့ ငါ ယူဆတယ်၊ ဟောကောင်
စာဆို ယောက်ဖကြီး၊ ငါ ဒီလောက် အသက်မကြီးသေးပါ
ဘူးကွာ၊ လူဆိုတာ အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝစတယ်ဆိုတာ
မင်း မကြားဖူးဘူးလား”

ဟူ၍တောင် တုံ့ပြန် နောက်ပြောင်ခဲ့သေးသည်။
ကိုကြီးသည် အခုနောက်ပိုင်းမှာ မကို ဆူပူခြင်း၊ အဖြစ်ထင်ခြင်း၊
ထိန်းချုပ်ခြင်းတွေ မရှိသလောက် နည်းပါးလာခဲ့ခြင်းမှာ စာဆို
သွင်က မအပေါ် အင်မတန်မှ မြတ်နိုးကြောင်း၊ မသည်လည်း
အရာရာကို ပုံမှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင်နိုင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိခဲ့

၍ ဖြစ်မည်။ သင်္ကြန်အကျနေ့ရဲ့ နံနက်စောစောမှာ မသည်
စာဆိုသွင် လာခေါ်သောကြောင့် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော
စာဆိုသွင် အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
နံနက်စောစောဖြစ်တာတောင် သင်္ကြန်အရိပ်အငွေ့တွေ စတင်
နေခြင်းအား ငေးမောစဉ် ...

“သင်္ကြန်လား၊ ပျော်စရာကောင်းလား၊ မကောင်းလားတော့
မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့က အကြိန်ဆို အပြင်
မသွားတတ်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ ပိကောဝါးရင်း ကနေရတာကို
ပိုသဘောကျလို့”

ဟူသော လူပုံအပြင်အဆင်ကလေးနဲ့ မလိုက်စွာ
ပြောတတ်ခဲ့သော စကားတချို့ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

မင်းဝဏ်လို့ ခပ်ကဲကဲ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်
က သင်္ကြန်လို ပွဲတော်မျိုးကို သူနဲ့မဆိုင်သလို နေတတ်သတဲ့။
အဲဒါကတော့ မနဲ့ အတော်လေး ကွားခြားတဲ့ ဝါသနာလေး
တစ်ခုပါပဲ။ မကတော့ သင်္ကြန်ဆိုရင် အပြင်ကို နည်းနည်းလေး
ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ကြည့်လိုက်ရမှ၊ ရေတစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက်ဖြစ်
ဖြစ် သူများကို လောင်းလိုက်ရမှ စိတ်ကျေနပ်ချင်သော မိန်းမ
တည်း။

“ဟေး ... လေးလေးစာဆို သူ့ကောင်မလေး ခေါ်လာဦး
ဟေ့၊ ရေပိုင်းလောင်းကြ ... ရေပိုင်းလောင်းကြ”

ခြံဝင်းထိပ်ကလေးမှာ ကားကို အထဲ ဝင်မရအောင်
ပိတ်ရပ်ကာ အော်ဟစ်ဆူညံနေသော လူငယ် တစ်သိုက်ကြောင့်
မသည် စာဆိုသွင်ကို မေးမြန်းလို၍ လှည့်ကြည့်တော့ အစွမ်းကုန်
ပြုံးပြနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ...

“အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့တူတွေ၊ တူမတွေ၊ အရင်းရော တစ်ဝမ်း
ကွဲရော နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ရှိတယ်၊ မ လန့်
သွားပြီလား၊ သူတို့က အဒေါ်သေးသေးလေးကို တွေ့ချင်
နေကြတာလေ”

ပြောပြလေသည်။ စာဆိုသွင်မှာ မောင်နှမခုနစ်
ယောက်ရှိပြီး သူက အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သလို မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ
လည်း များပြားလှကြောင်း ကိုကြီးထံမှ မ သိခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော်
သည်လိုအရွယ် တူတူမတွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့ချေ။
အားမုန်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ ဝိုင်းအော်နေကြသော
မနဲ့ အသက်မတိမ်းမယိမ်းတွေရော၊ မထက် ငယ်ရွယ်သူ ကလေး
တွေရော ကြည့်သည့်အကြည့်သည် မကို သူတို့ဦးလေးရဲ့ ဇနီး
လောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သောအကြည့်၊ ချစ်ခင်သောအကြည့်၊
ဦးတော့ ဖော်ရွေသောအကြည့်များ ဖြစ်နေခဲ့သောကြောင့် မသည်
အလိုလို ပြန်လည် ပြုံးပြမိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ဟေ့ ... ကလေးတွေ၊ ခြံထဲ ကားဝင်ပါရစေဦးကွယ်၊
ဘယ်နှယ် ပိတ်ရပ်နေကြတာတုံး၊ နောက်လည်း တွေ့ရမှာပဲ၊
စာဆို ကောင်မလေး မင်းတို့ကို လန့်သွားပါမယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ လေးလေး ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ပြီးမှ လေးလေးကား ဝင်ခိုင်းမယ်၊ နောက်မို့ လေးလေးက ကာရံကြီးလုပ်နေရင် မင်းတို့ လေးလေး ကောင်မလေးကို ရေမလောင်းရဘဲ နေမှာပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ လေးလေး စာဆိုကြီးရော ကောင်မလေး ထားခဲ့ပါဗျို့”

“ဟဲ့ ... နင့်အသံကြီးက ငှက်ဆိုးထိုးတာကျနေတာပဲ၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း သားငယ်”

“လေးလေး တံခါးဖွင့်ပါ၊ လေးလေး ဒီလို မညစ်နဲ့၊ စိတ်ချ၊ လေးလေး ကောင်မလေး ရေနံရုံကလွဲရင် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ”

“ဆူတယ်ကွာ၊ ကတ်ဆက်ဖွင့်စရာတောင် မလိုဘူး၊ ဒီနှစ် ဒီမဏ္ဍပ် အကဲဆုံးပဲ”

မသည် သူတို့စကားတွေ လိုက်နားထောင်ရင် အသံထွက် ရယ်မောနေမိပြီး စာဆိုသွင့်ကို ...

“မ ဆင်းလိုက်ရမလား ကိုစာဆို”

ဟု မေးတော့ စာဆိုသွင့်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် မ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို သဘောတကျဖြစ်ကာ ...

“ဆင်းလေး၊ ကိုယ် ကားသွားထားပြီးရင် လာခဲ့မယ်၊ ခေါ် သူတို့ဟု ရတနာပုံဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးကို စကားကထည့်

က ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ ခေါ်လာမလဲဆိုပြီး မေးနေကြ တာ၊ သူတို့က မကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြမှာပါ။”

မသည် သူ့စကားအဆုံးတွင် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်း လိုက်သည်။ ဟေးခနဲ အသံနဲ့အတူ ရေတွေက ဝေါဝေါလောင်းသူ၊ ရေမွှေးပုလင်းကြီးဖြင့် တရွှီးရွှီး ဖျန်းသူတွေကြားမှာ မ နစ်မြုပ် သွားရသည်။ ကောင်မလေးတချို့ မရဲ့လက်ကို လာတဲ့စဉ် အအတွက် တုန်လှုပ်အံ့သြခြင်းကို ပေးအပ်နိုင်သည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခု မ၏ မျက်ဝန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဟင် ... ဒါဟာ ဒါဟာ မင်းဝတ်ပါပဲဟု ရုတ်တရက် ဆော်မိမလို ဖြစ်ပြီးမှ အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ဟိုး ... ရွာန်ခဲတဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းက မင်းဝတ်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအတိုင်း လည်ပင်းပိတ် စပို့ရုပ်အဝါ၊ ထိုအပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသော ခွပ်အင်္ကျီ အစင်းကျားလက်ရှည်၊ အလယ်ခွဲဆံပင် ကုပ်ထောက် ဆို့က လမ်းလျှောက်တိုင်း လွင့်လျက်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဆမ်းလျှောက်ဟန်အတိုင်း သီချင်းတစ်ရပ်ကို စည်းချက်ညီညီ ဆနေသည့်အလား ယိမ်းနွဲ့လျက်။ မင်းဝတ် မဟုတ်ပါဘူးဟု သိထားခဲ့ပြီးတာတောင် သူ့ဆီက မျက်ဝန်းတွေ မခွာနိုင်အောင် ဆသည် မေ့မြော ပျော်ဝင်နေခဲ့ရလေသည်။

ထိုကောင်ကလေးသည် မအား သိနှင့်ပြီးဟင်ဖြင့် ချစ်ကြည့်နေခဲ့၍ ဒါဟာ ကိုစာဆို တူတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ

လားဟု သံသယဖြစ်ကာ ကောင်မလေးတွေ လက်ဆွဲခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းသော ခုံတစ်ခုမှာ ကယောင်ကတမ်း ဝင်ထိုင်မိသည်။ မင်းတာ ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်တောင် မင်းဝဏ်နဲ့ တူနေတာလဲ။ ဘယ်ဘက်နားရွက်ဖျားမှာ ရွှေရောင်နားကွင်း သေးသေးကလေးရှိတာကအစ။ မရဲ့ သူ့အပေါ် စူးစမ်းလေ့လာမှုကို မင်းဝဏ်တုံ့ပြန်သည့် ဟန်ပန်အတိုင်း မထိတရီ ပြန်စိုက်ကြည့်လျက်။

“မ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ ရေပိုက်တွေ ဖွင့်နေပြီ၊ ရေသွားပက်ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစာဆိုကို စောင့်နေတာ”

မ၏နံ့သားမှ ထိုင်ရင်း မကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသော ကလေးမလေးက မရဲ့ အခေါ်အဝေါ်နှင့် စာဆိုသွင့်အခေါ်အဝေါ်တို့ကို တအံ့တဩဖြစ်ကာ ...

“ဟယ် ... တိတိကို လေးလေး ‘မ’လို့ ခေါ်တယ်၊ တိတိကလဲ ‘ကိုစာဆို’လို့ ခေါ်တယ်ဟေ့၊ အဲဒီကိစ္စ ငါအရင် သိသွားပြီ၊ ငါ့ကို ဘာကျွေးမလဲ”

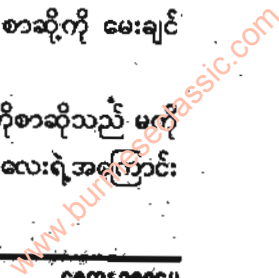
ဟု အကျယ်ကြီး အော်လိုက်လျှင် အားလုံးက မဆီမဆိုင် ဟေးခနံ ထပ်မံ ဝိုင်းအော်ကြပြန်သည်။ သို့သော် မင်းဝဏ်နဲ့တူသော ကောင်ကလေးမပါ။ သူ မပါတာကို မ သိနေတယ် ဆိုတာဟာ မကိုယ်တိုင် သူ့ကို ကြည့်နေမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ သက်သေပဲပေါ့။

“ခန့်ခန့်နော် ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရ၊ သွား နင့် တိတိအတွက် အကောင်းဆုံး ရေပိုက်ကို ရှာထားလိုက်”

“ဟင် ... ခန့်ကို ပထုတ်တယ်၊ မသိရင် ခက်မယ်”

စာဆိုသွင်သည် မ၏လက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်စဉ်တွင် ထိုကောင်ကလေးက မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်နေတာက အံ့ဩစရာ။ မကို သူက သိနှင့်သတဲ့။ မသည် ရေပိုက်ကိုကိုင်၍ ရေပက်နေရသည်ကို စိတ်မမြေငြာင့်။ ထိုကောင်ကလေးဆီပဲ အာရုံတွေက တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုစာဆို၊ မကိုစာဆိုကို သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဝဏ်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူသော ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ စူးစမ်းချင်ခဲ့တာပါ။ ထိုကောင်ကလေးသည် မတို့နှစ်ယောက်နားမှာ မခွာစတမ်းရပ်လျက် မနဲ့ ကိုစာဆိုတို့ရဲ့ အရယ်အမော၊ အပြောဆိုများကို မနှစ်မြို့ဟန်နှင့် ကြည့်နေတာကိုလည်း မ သိနေခဲ့ပြန်သတဲ့။ ဘယ်လိုလဲကွယ် မင်းဟာ ဟိုးအရင် ဆယ်နှစ်က မင်းဝဏ်ပုံစံကလေးမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး မင်းထက် မက အသက်အများကြီး ကွာပါတယ်၊ မင်း စိတ်မဝင်စားသင့်ဘူးဟု မ ဆုံးမချင်သည်။ သူဟာ ကိုစာဆိုရဲ့ တူတစ်ယောက်လားဟူ၍ စာဆိုကို မေးချင်လျက် မမေးရဲပြန်ပါ။

သို့သော် မ မေးစရာမလိုခဲ့ပါ။ ကိုစာဆိုသည် မကို ခဏထားရစ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားစဉ် ထိုကောင်ကလေးရဲ့အကြောင်းစုံကို မ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“မမ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းထင်ပါ။ မမ ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏကြည့်တာ ကျွန်တော့်ကို သိနေလို့လား။ မမနာမည် ရတနာပုံဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

ဟု မကို စတင်မိတ်ဆက်စဉ် မသည် ကိုစာဆို အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာလို့ မြင်သွားရင် မကို အထင်လွဲတော့မှ ဝဲဟူသော အတွေးဖြင့် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။ မကို စကားလာပြော တဲ့ ကောင်လေးက တခြားသူဆို အကြောင်းမဟုတ်။ မင်းဝဏ်နဲ့ တူသော ကုန်းရိပ်နှင့်တူသော ကောင်ကလေး ဖြစ်နေ၍ ကိုစာဆို အထင်လွဲဖို့ ကောင်းမည့်အဖြစ်။

“ကျွန်တော် ကိုကြီးမင်းဝဏ်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံး မင်းထင် ဆိုတာ မမ သိလား။”

ဘုရားရေး ... မင်းဝဏ်မှာ သည်လို ညီတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မ မသိခဲ့ပါလား။ ဟုတ်သည်။ မဟာ မင်းဝဏ် နဲ့ ရှစ်တန်းကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဆိုလေမဲ့ မင်းဝဏ်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်း တစ်ခါမှ စပ်စပ်စုစု မမေးဖူးသလို မင်းဝဏ်ထ လည်း မပြောပြခဲ့ပါ။ အို ... ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ မမှာလည်း ကိုကြီး တစ်ယောက်သာ ရှိပြီး မိဘတွေ ရှိတာ မရှိတာတောင် မင်းဝဏ် တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးသလို မလည်း ပြောပြခဲ့လို့လား။ မနဲ့ မင်းဝဏ်ဟာ နှစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာ ထင်ခဲ့ကြသူတွေသာ ဖြစ်သည်။

“မောင်မင်းထင်ကို မမ မသိပါဘူး။ မင်းဝဏ်နဲ့တူလို့ ကြည့်မိတာပါ။ မင်းဝဏ်က မမကို သူ့အကြောင်းတွေ တစ်ခါမှ သေသေချာချာ မပြောခဲ့ပါဘူး မောင်မင်းထင်။ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပြည့်ဆိုတဲ့ကောင်က မမနဲ့ လက်ထပ်တော့မဲ့ ဦးစာဆိုသွင်ရဲ့ တူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် မမနာမည်ကို စကြားကတည်းက ကိုကြီး မင်းဝဏ်ရဲ့ ရတနာမှန်း သိနေပါတယ်။ မမ ရက်စက်တယ် နော်။ ကျွန်တော့်ကိုကြီး မင်းဝဏ်ကို မေ့နိုင်ပြီး နောက်ထပ် တစ်ယောက်ကို ချစ်နိုင်သားပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် ရင်နာတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ကိုကြီးမင်းဝဏ်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက မချစတမ်း ရေရွတ်ခဲ့ရအောင် စွဲလမ်းခံခဲ့ရတဲ့ ရတနာပုံဆိုတဲ့ မိန်းမ ဟာ လွယ်လွယ်မေ့တတ်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်လို့ပဲ။ ကိုဝေလတို့ ကိုရန်လေးတို့ ပြောတော့ မမကလည်း ကိုကြီးမင်းဝဏ်ကို သိပ်ချစ်တယ်တဲ့။ အခုတော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါလားဗျာ။ မမဟာ အခုတော့လည်း ဦးစာဆိုသွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော်နေတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေပြီနော်။ မမ သူ့ဝ မရှိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအစား ကျွန်တော် မမရပ် ဖြစ်ရတယ်။ မမ ခင်ဖျားဟာ ရုပ်ကလေး လှသလောက်

လှပုံကလေး ပျော့ချသလောက် နှလုံးသားမရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာတွေ လာစွပ်စွဲနေတာပဲ မောင်မင်းထင်၊ မင်း ဘာမှ မသိဘဲ ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေပန်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါတွေ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ အခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားတ ဘာမှဆိုင်ဘူးပေါ့၊ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသာ မှီခဲ့ရင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ ဇနီးဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့် အစ်မအဖြစ် သက်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ မမရာ၊ ခင်ဗျား ကိုကြီး မင်းဝဏ်တို့ တကယ် မချစ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အားနာပြီး ညာမနေပါနဲ့လား။”

ဟင်အင့် မင်းဝဏ်ရယ်၊ မလေ မင်းဝဏ်ကို တကယ် ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမည်းစက် ထင်ခဲ့အောင်တောင် ချစ်ခဲ့ရပါတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့သူတွေ ရှိနေသမျှ မ ရင်နာနေရဦးမယ်။ မင်းထင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သည်လို့ ပြီးခဲ့ပြီးတဲ့ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးလောက်က အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး ပုံကြီးချဲ့ ချင်နေရတာလဲ။ အို ... မ ဘာမှ မမှားသေးပါဘူးသနား။

“မောင်မင်းထင် သွားတော့၊ ကိုစာဆို မြင်သွားရင် အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မမရဲ့ဘဝထဲမှာ

အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ အပြေပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်း စိတ်ကျေနပ်ပါတော့နော်၊ မမ တောင်းပန်ပါတယ်”

တက်ခတ်သံ တစ်ချက်နှင့်အတူ မင်းထင်သည် မရဲ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်အခိုက်တွင် မအတွက် ကံဆိုးခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကနေ မတို့နှစ်ယောက်ကို ရပ်ကြည့်နေသော စာဆိုသွင်၏ မျက်လုံး တစ်စုံနှင့် မရဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ဆုံစည်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မဟုတ်ဘူး ကိုစာဆို၊ မဟုတ်ဘူး။ ကိုစာဆို ခနဲပြုံး ပြုံးပြရလောက်အောင် မ ဘာမှ မရိုးမသား မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းဝဏ်နဲ့တူတဲ့ ကောင်ကလေးမို့ စကားပြောရအောင် ဖန်တီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မဟာ သည်လို့ ဇာတ်လမ်းရှာခဲ့တဲ့ စိန်းမလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မကို အထင်ပိုလွှဲသွားခဲ့ပြီလားဟင်။

မရဲ့ အမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်ဆို။ မရဲ့ အပြစ်တွေကို လျစ်လျူရှုပေးနိုင်တယ်ဆို။ အခုတော့ မင်းဝဏ်နဲ့ ပတ်သက်တာလေးတွေကို လိုက်သဝန်တိုတာ၊ မသင်္ကာဖြစ်တာ တော့ မကောင်းပါဘူး။ ကိုစာဆို မသိလို့ပါ။ မဟာ အခုဆို ကိုစာဆိုကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိတွေ မွေးထတ်လာရတယ်။ ကိုစာဆို အလိုကျ ကိုစာဆို ဆန္ဒဟူသမျှ ဖြည့်ပေးချင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်ရဲ့။

အိမ်ထဲ မြန်လှည့်ဝင်လာပြီး တွေ့ရာခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ချ၍ မျက်ဝန်းအစုံကို မေးမှိတ်ထားသည်ထိ နှုနကမြင်ကွင်းက ဖျောက်မရခဲ့ချေ။ အဲသည် ကောင်ကလေးဟာ မင်းဝဏ်နဲ့ တူလှချည်လား။ သူ့ ပြောပြဖူးတဲ့ မင်းဝဏ်ဟာ ကီးနူးရိပ်ရဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တုန်းက ပုံစံအတိုင်းဆိုတာ အမှတ်ရတတ်တဲ့ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေက သူမနဲ့ ရုပ်စကားပြောနေသော ကောင်ကလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တန်းခနဲသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။ အေးလေ ငယ်ငယ်တည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူဆိုတော့လည်း ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ သူမရဲ့ ချစ်သူနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ လူတွေ အမှတ်တရကလေးတွေကို သတိရနေခဲ့မှာပေါ့။ အခုတောင် ကြည့်ပါလား။ သူတောင် မမြင်တဲ့ သည်ကောင်ကလေးကို သူမ ကြိုမြင်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ စကားတွေ ပြောကြည့်နေခဲ့ပြီ။ သည်ကောင်ကလေးက ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ခန့်ခန့်တို့ ပြည့်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သားငယ်တို့ မီးမီးတို့ ခေါ်လာသူလည်း

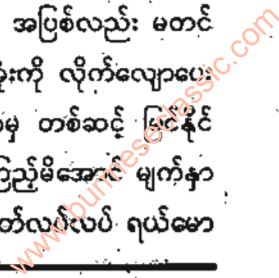
ဖြစ်နိုင်သည်။ များပြားလှတဲ့ တူ၊ တူမတွေတောင်မှ စုံစုံလင်လင် မနည်းမှတ်နေရတာ။ အသီးသီး ခေါ်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ။

“လေးလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တီတီလေးက လေးလေး ဘာလို့ အိမ်အောက် ပြန်မဆင်းတာလဲဆိုပြီး မေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ လေးလေးဆီ လိုက်သွားဆိုတော့လည်း မသွားဘူး သိလား၊ တီတီက လေးလေးပျောက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံ ရတယ် ဟား ... ဟား၊ ကဲ ... သွားလိုက်မိဦး လေးလေး ရာ”

“ခေါင်းကိုက်လို့ ဒီမှာ နားနေတယ်ပြောလိုက်ပါ မျက်ချယ်၊ သူ့ကို ညည်းတို့နဲ့အတူတူ ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့၊ သူ ပျင်းတယ်ဆိုရင်လည်း မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်”

“ရက်(စ်) လေးလေး ပြောသမျှ တစ်လုံးမကျန် တီတီလေးကို ပြန်ပြောလိုက်မယ် စိတ်ချ”

စိတ်မပူပါနဲ့ မ၊ မင်းကို ကိုယ် အပြစ်စာင်မလို့ ဆူမလို့ မကို ရပ်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြစ်လည်း မတင်ရက်ပါဘူး။ မင်း စိတ်ချမ်းသာရင် အားလုံးကို လိုက်လျောပေးရမှာပေါ့ဟူသော အတွေးတို့ဖြင့် ဝရန်တာမှ တစ်ဆင့် မြင်နိုင်သော ရေပက်နေရာ မဏ္ဍပ်ကလေးကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ သူမကလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မော

လျက် ရေပိုက်ကလေးကိုကိုင်ကာ ရေပက်နေသည်ကို ဘေးကနေ တစ်မိမိမိ ရုပ်ငေးနေတာ သူမကလေးမသိ။ နောက်ဆုံး သူမ ကလေးဟာ ချစ်သူဟောင်းနဲ့ ဆင်တူသော ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို စကားရပ်ပြောနေခြင်းကို မြင်ခဲ့တာတောင် အပြစ် မဖွဲ့ချင်တာကိုလည်း သူမ မသိ။

အင်း ... မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သင်္ကြန်းပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်ဖို့ စီစဉ်မှပါ။ နို့ဖို့ သူမှာ သဝန်တို့ ဒေါသ ဖြစ်ရတာနဲ့ ပြန်ပြီး ခွင့်လွှတ်ရတာနဲ့ သူမကလေးကို ဆုံးရှုံးရ မှာ စိုးရိမ်ရတာနဲ့ ရူးသွပ်ရလိမ့်မယ်။

“လေးလေး ... လေးလေး အိပ်နေပြီလား။”

လှေကားမှ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြေးတက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သော မျက်ချယ်၏ အသံကြောင့် ‘မအိပ်သေးပါဘူး’ ဟု ပြန်ပြောရင်း မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်း ... သည်ကောင် မလေး၊ ဘာလာရှုပ်ဦးမလဲဟု ဆူငေါက်ရန်ပြင်စဉ် သူ့ဆီက စကားသံမစခင် မျက်ချယ်က ဖြတ်ပြောလေသည်။

“လေးလေးဆီကို တီတီလေး လာချင်တယ်တဲ့၊ လာရမလား တဲ့၊ အဲမယ် မျက်ရည်လည်း နည်းနည်းဝဲနေသေး၊ ဘာဖြစ် ကြတာလဲ လေးလေးတို့ရာ၊ လေးလေးက စိတ်ကောက်နေ တာဆိုရင်တော့ မျက်ချယ် ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်၊ တီတီ လေးက သနားပါတယ် လေးလေးရဲ့၊ ဒီကို လိုက်လာရတာ

လေးလေး မျက်နှာတစ်ခုတည်း အားကိုးပြီး လိုက်လာတာ၊ လေးလေး စဉ်းစားကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ကြည့်စမ်း။ သူမလေး စိတ်ထိခိုက်ရအောင် လုပ်မိ ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဆောရီး မရယ်။ ကိုယ် နည်းနည်းမှားသွားရတယ်။ အဲသည် ကောင်ကလေးက မင်းဝတ်နဲ့ ဆင်ဆင်တူတာ ဘာဖြစ် သလဲ။ သူမကလေးနဲ့ စကားပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူမဟာ သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှတောင် ဖွင့်ဟ အဖြေမပေးခဲ့သေး တာ။ လက်ထပ်ပါမယ်လို့လည်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့သေးတာ။ သူနဲ့ ကိုသတ်ပုံတို့ကသာ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် အတင်း စိမ့်နေကြသူတွေပဲ။ သူမဟာ အရပ်တစ်ရပ်လို့ သတ်မှတ်မိကြ သူတွေကြားမှာ ရပ်တည်နေခဲ့ရသူကလေး။

“လေးလေး ဘယ်လိုလဲ ပြောပါဦး၊ ဒီမှာ မျက်ချယ်ကိုယ် ပေါ်က ရေတွေ တတောက်တောက်ကျနေလို့ ကြမ်းပြင် တွေ ကွက်ကုန်ရင် ဘွားဘွား ဆူလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ တကျည်ကျည်နဲ့ မပြီးတော့ဘူး၊ ငါ ဆင်းလာခဲ့ မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဘယ်နှယ် ... အိပ်နေချင်တာလည်း အေးအေးဆေးဆေး မအိပ်ရဘူးကွာ၊ ခက်တာပဲ”

မျက်ချယ်၏ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက် စလိုပြင်တာ မမိလိုက်ချေ။ သူ့ရှေ့မှ အရင်ပြေးဆင်းသွားနှင့် သည်။ လှေကားအောက် ရောက်ရောက်ချင်းတွင် သူ့အား စိတ်

ထိခိုက်မှုများစွာ ပေးစွမ်းနိုင်သော သူမ၏ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်ဝန်းကလေးကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော တော့ဘဲ သူမ၏ ပခုံးကလေးအား သိုင်းဖက်ကာ 'လာ' ဟု ခေါ်၍ ရေပက်မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမထံမှလည်း ဘာ တစ်ခွန်းမှ မဆိုတော့အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့လွန်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် လိုက် ကြည့်နေသော ထိုကောင်ကလေးအား မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် သူမအတွက် ရေပိုက်ကို ယူပေးလိုက်သည်။

သူမက ခေါင်းခါငြင်းဆန်လျက် ...

“မ မကစားချင်တော့ပါဘူး ကိုစာဆို၊ ဟိုနားကဲမဲ ထိုင် ကြည့်ပါရစေနော်”

“ကောင်းပြီ”

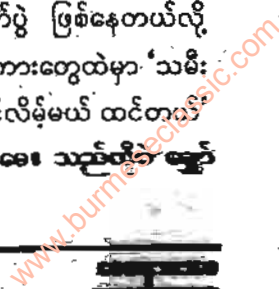
သူ့ထံမှ တိတ်ဆိတ်မှုကိုလည်း သူမ မဝံ့မရဲ ဖြစ် နေလိမ့်မည်။ သူမရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကတော့ ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းညှို့ လျက် လက်ကိုင်ပဝါကို ဆုပ်ငြိမ့်နေရင်း သူ့အား တစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးကြည့်တတ်သော သူမရဲ့ အားငယ်တတ်မှုကို တဖြည်း ဖြည်း သနားမိပြန်သည်။ မင်းရဲ့ နံဘေးမှာ ထာဝရ ရပ်တည်ပေးခဲ့ သူဆိုတာ မင်း မသိသေးတာကတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး မ ရုယ်ဟု ပြောပြချင်သားပင်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးသည် အပျော်ဟူသမျှ ဆိတ်သုဉ်း ခဲ့ရသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်း လှသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့မိဘတွေက မေးယူရတဲ့အထိ။ တူ၊ တူမတွေက အတွေးတစ်မျိုးဖြင့် တိုးတိုး တိုးတိုး ကပ်ပြော လိုက်၍ သူ့ကို ထပ်မံ မမေးမြန်းတော့ချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက် ရှစ်နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်တူ၊ တူမတွေနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း လောက် အရွယ်ကလေးရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့၊ လက်တွဲဖို့ သား သဘောတကျ ရွေးချယ်ခဲ့ ပြီးမှ သူ့ရဲ့ ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုးကိုတော့ သား သည်းခံနိုင်မှပေါ့၊ သမီးလေးက သားကို အင်မတန် အားကိုး ချစ်ခင်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ထင်တယ်”

မေမေက သည်လောက်တော့ သူ့ကို ဆုံးမခဲ့သေး သည်။ အားလုံးထင်တာက သူမနဲ့ သူတို့ စာစ်ခုခုကို စကားများ ထားကြလောက်သည်။ အမှန်တော့ သူကလည်း ဘာမှ မပြော၊ သူမကလည်း ဘာမှ မဖြေရှင်းဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်သား ကျိတ်ရန် ဖြစ်နေတယ် ပြောရမလား။ စစ်အေးတိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ နှိုင်းရခဲလား မသိချေ။ မေမေ ပြောသော စကားတွေထဲမှာ 'သမီး လေးက သားကို အင်မတန် အားကိုး ချစ်ခင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားစုကို အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ မေမေ၊ သည်တို့အတွက် လင့်ပါရစေ။

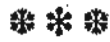

“တိတိလေး နောက်နေ့တွေလည်း လာဦးနော်”

ဟု ထပ်မှာနေကြသော တူမတွေအား ချင့်ချင်ချိန် ချိန် ပြန်ဖြေနေသော သူမကလေးရဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးချင်စိတ်က အဆင်သင့် ရှိနေသတဲ့။

“မနက်ဖြန် မကို လာမခေါ်ပါနဲ့တော့ ကိုစာဆို၊ မ အိမ်မှာပဲ နားနေချင်တော့တယ်”

သူ့ရဲ့ အထင်လွဲမှုကို မရှိချင်တဲ့သဘောနဲ့ သည်လို ရှောင်ဖယ်လိုက်ခြင်းများလားဟု တွေးနေခဲ့သေးသည်။ ထိုစကားကလေးဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လျက် အိမ်ထဲ ဝင်သွားသော သူမကို ခဏငေးကြည့်ပြီး ကားစက်နှိုးစဉ် အိမ်ထဲမှ ကိုသတ်ပုံရဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား ဆိုသော ဖိတ်ခေါ်စကားသံကို ကြားလျက်နဲ့တောင် မကြားချင်ဟန် ဆောင်ခဲ့မိတာသာ ကြည့်တော့။ သည်နေ့ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ညစ်ညူးနေခဲ့မိသလဲဆိုတာ။

မသည် တင်းမာ ခက်ထန်လွန်းသော ကိုစာဆို နာကို ဘယ်အချိန်မှာများ ပျော့ပျောင်းလာလိမ့်မလဲ ဟူသော နှုတ်လင့်ချက်ဖြင့် ငြိမ်သက် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော နေ့ကလေး နှစ်ဆုံးသွားရခြင်းဟု ကြေကွဲနေမိသည်။ သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်းတောင် မဟမတော့ မ ဘယ်ပြောရုံပါ့မလဲနော်။ မေးလိုက်စမ်းမကို တစ်ခုခု ဆူငေါက်မေးလိုက်စမ်းပါဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆဲမှာ တောင်းဆိုနေခဲ့မိသော်လည်း သူက နေနိုင်လွန်း၊ မာနလွန်း၊ အသည်းမာလွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မ ရှင်ကို သိပ်ချစ်နေမိလို့ ရှင်ဆီက အခုနဲ့သိ... မရချင်တော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ရှင် ထ... ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ကို... ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လျက် ဖျက်... နှင့် ဖိကပ်ကာ ကြာကြာ ငိုနေခွင်တောင် မရခဲ့...”

ရဲ့ ညီမလေးရေ ဖုန်းလာတယ်ဟူသော အော်သံကြောင့် မရဲ့ အခန်းထဲက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ဘယ်သူဆိုတာ သိရ၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရပြန်သည်။

“မမလား မမရတနာပုံ ကျွန်တော် မင်းထင်ပါ။ တစ်ဆီနီ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် ပြောစရာ အနည်းငယ် ရှိလို့ပါ”

မသည် လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်လှူစွေးစေးတွေ ရွဲနှစ်လျက် မင်းထင်၏ အသံကို ကြိုးစားနားထောင်ရင်း ...

“မင်း ဘာ နှောင့်ယှက်ဦးမလို့လဲ”

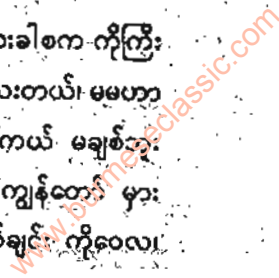
ဆိုတဲ့ အမေးတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးမိသေးသလို မင်းထင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် မ၏ အမေးကို ထည့်ဖြစ်သော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ဖြေလေသည်။

“မမကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ မနက်က ကို ကျွန်တော် မိုက်ခိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောဆိုမိတဲ့ အတွက် မမ၊ ကျွန်တော် အစကတော့ မမကိုတွေ့ရင် ဒီထက်ပိုရန်တွေ့ဦးမလို့ပါပဲ။ ပြည့်တို့ဦးလေးရဲ့ ဇနီးလောင်း ရတနာပုံရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ ညီမ ရတနာပုံရုပ်ရှင် သိတဲ့နေ့ကတည်းက ဒီအကြံအစည် ရှိခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် ကိုကြီး မင်းဝတ်တို့က သိပ်ရုပ်တူကြလို့ အား

ပြောသလို ကျွန်တော်ကလည်း ကိုကြီးမင်းဝတ်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်ကဆို ကိုကြီးမင်းဝတ် ပက်လက်လှန်အိပ်နေတဲ့အခါ ရင်ဘတ်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ကိုကြီးမင်းဝတ်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရင်း၊ ကိုကြီးမင်းဝတ် ပြောပြသမျှ မမရဲ့ အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း မမတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဘဝကို သိပ်အားကျခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် အသက် ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်သားလောက်ပေါ့။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် မမကို သိနေခဲ့ပြီး ကိုကြီးမင်းဝတ် ဆုံးတဲ့ အချိန်အထိ မမကို ကျွန်တော် အမြဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမ မန္တလေးမှာ သွားနေတော့ မမအကြောင်းတွေ မသိခဲ့ရဘူး။ သိရတဲ့ အချိန်လည်း ကျရော မမကို ဦးစာဆိုသွင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တဲ့အချိန်ကျမှ သိရတယ်”

“နေစမ်းပါဦး မင်း ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာပြောပြနေတာလဲ၊ မမ နားမလည်ဘူး ဖောင်မင်းထင်”

“ဒီလိုပါ မမ၊ ကျွန်တော် ဒီသတင်း စကြားခါစက ကိုကြီးမင်းဝတ်ဘက်ကနာပြီး မမကို မုန်းတီးမိသေးတယ်။ မမဟာ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို သစ္စာမရှိဘူး၊ တကယ် မချစ်ဘူး ထင်ခဲ့တာ မနက်ကအထိပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် မမ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင် ကိုလေ၊

ကိုရန်လေး၊ မဒေလီယာနဲ့ မစန္ဒာတို့ဆီ တစ်ယောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပြီး အဖြစ်အပျက်မှန်ကို မေးကြည့်မိတော့မှ အကြောင်းစုံကို သေသေချာချာ သိခဲ့ရပါတယ်။ မမနဲ့ ကိုကြီး မင်းဝဏ်တို့ဟာ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ၊ မမက ကိုကြီးမင်းဝဏ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီးတောင် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခုမှ သိခဲ့ရတယ်။ ဦးစာဆိုသွင်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူရတာလည်း မမရဲ့အစ်ကို ဦးသတ်ပုံရဲ့ စနက်ဆိုတာလည်း သိခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် မမကို မတောင်းပန်ရရင် ဒီနေ့ည အိပ်လို့တောင်မရအောင် ဖြစ်နေလို့ ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်ရတာပါ။ မမ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ တကယ်တော့ သေပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မေ့ပစ်လိုက်တာက အကောင်းဆုံးဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ကိုကြီး မင်းဝဏ်ကလည်း အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့လို့ သေခဲ့ရတဲ့လူပါ။”

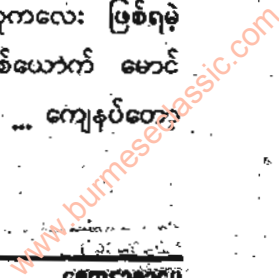
အင်း ... သိပ်ကို နောက်ကျခဲ့လေစွ မောင်မင်းထင်။ မင်းဘာသာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လာရန်တွေ့ပြီး ပြန်တောင်းပန်တဲ့ အကြောင်းက လူမသိသူမသိ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေမဲ့ မမှာတော့ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရသလဲ ဆိုတာ။ စကားရပ်ပြောနေတာလေးကို မတော်တဆ မြင်ရတာနဲ့ မင်းဟာ မင်းဝဏ်နဲ့

ချွတ်စွပ်တူနေရတာနဲ့ မကို စကားတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောချင်တော့အောင် မုန်းတီးသွားခဲ့တဲ့ ကိုစာဆိုဟာ သည်အကြောင်းတွေ သိမှ မသိခဲ့တာပဲ။ တကယ်ဆို နည်းနည်းပါးပါး ဖွင့်ဟမေးမြန်းဖို့သင့်တယ်။ အပြစ်တင်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ သဝန်တိုခနဲ့တာဖြစ်ဖြစ်တော့ ကြားချင်ခဲ့သားပင်။ သို့သော် သူက မကို အသံတိတ်နိပ်စက်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကဲ ... မဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ဘယ်လောက် ဝင့်ကြီးလိုက်တဲ့ မိန်းမလဲ။ ချစ်သူထံက တစ်ခွန်းတလေကိုတောင်မှ ကြားခွင့်မရခဲ့တာ။

“မမ မနက်ဖြန်လည်း ရေလကစားပါဦးလို့ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ပြည့်တို့ တီတီလေးက ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်ခွင့် မရခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့် အစ်မတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပါရစေ”

“မလာတော့ပါဘူးကွယ် ကိုစာဆိုကို မမ မလာတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီးပါပြီ။ မောင်မင်းထင်ကို အရာရာတိုင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ပြည့်ဟာ မမရဲ့တူကလေး ဖြစ်ရမဲ့ သူမို့ မောင်မင်းထင်ကိုလည်း တူတစ်ယောက် မောင်လေး တစ်ယောက်လို ခင်ပါတယ်။ ကဲ ... ကျေနပ်တော့နော်”

“ရက်စိတ် ... ရက်စိတ်”

အားလုံးက လွန်သွားခဲ့ပြီ၊ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ
 မောင်မင်းထင်။ ပြင်မရတော့ဘူးဆိုတာ ကလေးအတွေးနှင့် ဘယ်သိ
 ပါ့မလဲ။ သူ သည်လိုစိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိခြင်းက ကိုစာဆိုကို
 တစ်သက်စာအတွက်ရှိနေမဲ့ သံသယတွေကို ပိုမိုဖြည့်တင်းပေးရာ
 ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်နေ့ဆိုရင် မင်းဝင်္ကနဲ့တူတဲ့သူ
 တွေ့ရင် မကြည့်မိအောင်ရှောင်မှ၊ မဆက်ဆံမိအောင် ကြီးစားမှ။
 ပြီးတော့ ကိန်းရိပ်ရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေလည်း မကြည့်မိအောင်နေမှပါ။
 ကိုစာဆို အထင်လွှဲမှုတွေ ထပ်မံမရရှိဖို့ မ သည်လောက်ထိသာ
 ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၅-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလထိ
 တတိယပြောက်ရက်သတ္တပတ်

မသည် စာဆိုသွင်၏ အထင်လွှဲမှုများကို ထပ်မံ
 ရရှိလိုတော့၍ မင်းထင်ကို မတွေ့ရလေအောင် ရှောင်ရှားခဲ့ခြင်းက
 အောင်မြင်ခဲ့သည်ဆိုရမည်။ မနှင့်မင်းထင်တို့ ခြောက်လတိတိ
 ချွတ်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ခဲ့ကြချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မထဲဖုန်းဆက်လျှင်
 သည် 'မမလား ကျွန်တော်ပါ' ဟူသော အသံကြားကြားချင်း
 နှုတ်မိခဲ့၍ ချက်ချင်း ဖုန်းချပစ်တတ်သည်။ ဖုန်းဘယ်လောက်ပဲ
 ခေါ်ခေါ် မ မကိုင်ရလေအောင် ကိုကြီးကိုလည်း ကြိုမှာထားရ
 သေးသည်။ မကို နှောင့်ယှက်နေသော ဖုန်းသရဲလေးအဖြစ်သာ
 ကြိုအား အသိပေးရပါသည်။ မင်းထင်ဘက်က ဘယ်လိုသဘော

နှင့် ဆက်ဆံပါစေ မသည့် အရာရာကို မယုံကြည်တတ်တော့ပါ။ ပြောရဦးမည် လောလောဆယ် မအတွက် အရေးကြီးဆုံးအရာကို စာဆို မကို အထင်မလွဲစေရန် ရှောင်ကြဉ်တတ်ဖို့တည်း။

သို့သော် မနှင့် မင်းထင် ထပ်မံ၍ ဆုံစည်းလေသည်။ ထိုနေ့သည် ဘယ်လိုပဲရှောင်ရှောင် မနှင့် မင်းထင် တွေ့ကိုတွေ့ ရလိမ့်မည်ဟု မ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရရင် ထိုနေ့သည် မင်းထင်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပြည့်ရဲ့ဦးလေး စာဆိုသွင်နှင့်မတို့ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည့်ပီတိလျှင် မင်းထင် မလွဲမသွေလာမှာပင် မ သိနှင့်ရင်း မင်းထင်ကြောင့် ကိုစာဆို အထင်လွဲဦးမှာလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က တထင်ထင် ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။

“တိတိလေး ဒီမှာ မင်းထင်က ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့တဲ့”

ဟူသော ပြည့်ရဲ့ စကားသံအကြားမှာ မသည့် စာဆိုသွင်၏ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း တွဲချိတ်ထားရလျှင် နှင့်တောင် စာဆိုသွင် အထင်လွဲသွားမည်လားဟု စိုးရိမ်ရသော သတို့။

“ဓာတ်ပုံဆရာရှိသားပဲ မောင်မင်းထင်”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သတ်သတ်ရိုက်တာပဲ၊ လေးလေးနဲ့ မမပုံ အမှတ်တရလိုချင်လို့၊ လေးလေး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါနော်”

စာဆိုသွင်သည် သူကိုယ်တိုင်က သည်ဇန့် တိုက်ရိုက်ကြီး ခွင့်တောင်းခံရလျှင် ခွင့်ပြုဘဲ နေလိုရတာ မဟုတ်ခဲ့၍ နောက်ဆုံး သူလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ ကဲ ... ကိုစာဆိုသည်လိုဆို မမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးနော်၊ အထင်လွဲစရာ မရှိပါဘူးနော် ဟူ၍ မေးကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က မင်းထင်၏ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းဟာ ရိုးသားသည် မရိုးသားသည် မ ကိုယ်တိုင်လည်း မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ သည်လို အရွယ်ကလေးတွေက စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါဘိသနဲ့။ ဒါကို ကိုစာဆိုက သဝန်တိုချင်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲနော်။ သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်တာဟာ မရဲ့ တမင်တကာ ဖန်တီးဇာတ်လမ်းထွင်ခြင်း မပါ၊ ဖြားယောင်းခြင်းမပါ။ တကယ်တော့ ကိုစာဆို မမေးခဲ့သော မနှင့် မင်းထင်တို့ရဲ့ ပဋိပက္ခလေးကို သာ ကိုစာဆို မေးခဲ့ရင် မ ပြောပြချင်သေးရဲ့။

သေချာတာကတော့ စာဆိုသွင်သည် ခုနက ပြီးရယ် ရွှင်ပျနေသလောက် မင်းထင် စတင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကတည်းက မျက်နှာကြီး တည်တင်းခက်ထန်သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ မင်းထင်ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ အဲဒါကတော့ သူ့အစ်ကိုနှင့်မတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သိနှင့်နေတာတောင် ပြည့်တို့ကို ပြောမပြတာပဲ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ မင်းထင် ပြောပြမိလျှင် အို ... မတွေ့ရဲပါ။ မကို အရိုအသေတန်သွားမို့ စာဆိုသွင် တူ၊ တူမတွေကို မ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

“မင်းထင်နဲ့ မတို့ တော်တော်ခင်သလား”

ဆိုသည့် တစ်ခွန်းတော့ စာဆိုသွင်က မေးခဲ့
သေးသည်။ မသည် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ...

“သင်္ကြန်တွေတုန်းက တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးတာပါ။ မောင်မင်းထင်
က ပြည့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ဆိုပြီး မကို လာမိတ်ဆက်ပါတယ်
နောက်ပြီး”

“ရပြီ ... ရပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ကိုယ်နားလည်တယ်”

ဤကဲ့သို့ မ၏စကားတွေကို ပိတ်ပင်တားမြစ်သော
စာဆိုသွင်ကို မသည် တမင်အရဲ့တိုက်ကား ...

“မောင်မင်းထင်ကို ဘယ်သူလို့ထင်လဲ ကိုစာဆို၊ သူက
မင်းဝဏ်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးတဲ့ မကို အဲဒီလိုပြောပြပြီး
မဟာ သူ့အစ်ကိုကို သစ္စာမရှိဘူး တကယ်မချစ်ဘူးတွေနဲ့
လာပြီးစွပ်စွဲခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့တာသာ ပြန်တောင်းပန်
ခဲ့တယ်၊ မနဲ့ မောင်မင်းထင်နဲ့ ပက်သက်မှုက အဲဒီလောက်
ပါပဲ ကိုစာဆို”

ဟု ဆက်တိုက် ပြောပြခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်
သလဲဆိုတာ။ မနဲ့ကိုစာဆိုသွင်တို့ဟာ မင်္ဂလာဦးနေ့မှာကတည်းက
နည်းနည်းပါးပါး ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ရသတဲ့။ ရှင်မမေးဘဲ
မျိုသိပ် အထင်လွဲနေသမျှ မ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အဆုံးမှာ
တမင်ပြောပြခဲ့တာပဲ ကိုစာဆို။ ဒါဆိုရင် ရှင် မကို အထင်လွဲလို့ပါ

ကောင်းသွားမှာပေါ့နော်။ မင်းဝဏ်နဲ့တူသော ညီအစ်မ မင်းထင်ကို
မဟာ အလွမ်းမြေတဲ့အနေနဲ့ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတယ်ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ ထပ်မံ အထင်လွဲလိုက်စမ်းပါ။

ကိုကြီး လက်ဖွဲ့သော ကိုကြီးပိုင်ဆိုင်ရာ ခြံကျယ်ကြီး
ထဲက တစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကလေးမှာ မနဲ့စာဆိုသွင်တို့ဟာ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် အကွက်ချောင်းနေရသူတွေလို သတိကြီးစွာ
စကားပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းနဲ့ စတင်သော အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့
ပထမဆုံးနေ့ကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။

“မ မင်းကရာ ပြန်မမြေရှင်းခဲ့ဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို လူကြီးတွေ
သဘောတူလို့ လက်ထပ်ရပါတယ် မင်းအစ်ကိုရဲ့ဆန္ဒကို
မလွန်ဆန်နိုင်လို့ လက်ထပ်ရပါတယ် ဆိုတာကိုလေ၊
ပြီးတော့ မင်းဟာ မင်းဝဏ်ကို ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ခဲ့ပြီး၊
အသက်အန္တရာယ်ကို အထိအပါးခံပြီးတောင် ချစ်ခဲ့ပါတယ်
ဆိုတာ ဒီကလေးကို ပြောပြသင့်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီကလေးဟာ သူ့အစ်ကိုဘက်က ကြည့်ပြီးတော့ နာကြည်း
နေမှာပေါ့၊ မင်း ရှင်းပြခဲ့ပါလား”

“အို ... ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲ အားလုံးရှင်းပြပြီးသား၊ ဒါပေမဲ့
ကိုစာဆိုစိတ်ချထားပါ ရတနာပုံဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ဖောက်ပြန်
တတ်တဲ့ စိတ်မျိုးရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ
ပါပဲ”

“ကိုယ် ဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်ခဲ့လို့ ကိုယ် လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်တို့ရဲ့ စကားနိုင်လှပွဲကိုရပ်ဖို့ ကိုယ် တောင်းဆိုပါတယ်၊ မ ဒီနေ့ဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးနေ့လေ၊ မင်္ဂလာဦးနေ့ကြီးမှာ ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ လူကြားမကောင်းပါဘူး”

“မလဲ ရှင်ကို ရန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်းပြနေတာပါ ရှင်က မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ အထင်လွဲတတ်လွန်းလို့၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ မ သိပါတယ် ကိုစာဆို”

ဪ ... မက သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ သိနေသတဲ့။ သို့သော် မ သိနေတဲ့ အသိတွေက ဖွာထွင်းနေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စကားတိုင်းကို အထအနကောက် ဖြေရှင်းရှင်နေမှတော့ မဟာ ကိုယ့်ကို တလွဲမြင်နေခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ် မဟု ကြေကွဲစွာ တွေးမိပြန်သည်။ သူမအား အတိုင်းအဆစ် မေတ္တာတွေနဲ့ မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ သူမ မထုံသေးချေ။

သူမ စွပ်စွဲဖူးသလို သူမအစ်ကိုရဲ့ ချစ်သောကြွယ်ဝမှုနဲ့ ထိုကြွယ်ဝမှုကို တစ်ဝက်တိတိ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသော သူမရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို မက်မောလို့ဟူသော အတွေးနဲ့ဖူး သူ့ရဲ့ အချစ်ကို မယုံကြည်ချင်တာလား။

“ကဲ ... ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ မ ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ရှင်ပဲ ရန်ပွဲကို မဆက်တော့ဘူးဆို ဒါဆို ဘာစကားမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့တော့ပေါ့၊ မတို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရယူကြ ရအောင် ရှင်ပဲ အရင်စ လက်နက်ချပြီးတော့”

အနိုင်ပိုင်းလှချည်လား တော်တော်ကို စကား ကြွယ်တဲ့ မိန်းကလေး။ ဒါကြောင့် ကိုသတ်ပုံက တစ်ခါတလေ ‘မန္တလေးသူ’ဟု နောက်ပြောင်တတ်တာ ဖြစ်မည်။

“အဲဒီလို ခေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်ဆို မှန်၏မမှန်၏ ဝေဖန်ပေးရအောင် ပြောပြပါဦး”

“မ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး ကိုစာဆို ကိုယ်တိုင်သိနေတဲ့ အကြောင်းအရာပဲ၊ တမင်သက်သက် ရန်စချင်လို့ လိုက်မေး နေတာလား၊ တိုစာဆို”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သိနေတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ မကို ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ချစ်လို့ရသမျှ အရာအားလုံးကို ပုံအောပြီး ချစ်တယ်၊ စနိုးတစ်ယောက်လို မြတ်နိုးတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပြယ်တဲ့မေတ္တာနဲ့ သစ္စာရှိရှိ လက်တွဲသွားမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်းဝက်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ သဝန်တိုစိတ်နဲ့ ခန့်နေဦးမယ်ဆိုတာကော၊ မကို အမြဲတမ်း မသင်္ကာစိတ် ဖြစ်နေဦးမယ်ဆိုတာကော မပါဘူးလား”

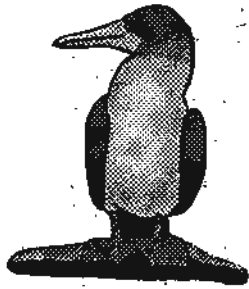

သူသည် ထိုစကားကြောင့် တဟားဟား အော်ရယ် လိုက်တော့ သူမသည် စုဆောင်း ကောက်ချိတ်သွားပြန်သည်။ အင်း ... သည်လိုသာ တစ်သက်လုံး စကားများ ရန်ဖြစ်သွားရရင် တော့ မလွယ်ပါဘူး မရယ်။ ကိုယ့်မှာကျန်နေတဲ့ နည်းနည်းပါးပါး သဝန်တိုတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ မမှာဖြစ်စာည်နေတဲ့ အထင်လွှဲ စိတ်ကောက် တတ်တဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုများ ဖယ်ရှားလို့ရတုံး။

သည်ထက်မက ပိုပြီး ဝဋ်ပူကုဖြစ်မှာကို မလိုလားပါ။ သူ့ဘက်က အလျော့ပေးသော ရန်ဖြစ်ခြင်းနဲ့သာ ဖြေရှင်းချင် ပါသည်။ မရယ် မင်းကိုချစ်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းလေစွ။

၂၇၂

မနဲ့ စာဆိုသွင်တို့ အကြီးအကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်
 ရသောနေ့သည် မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ အမှန်တော့
 ထိုနေ့သည် သည်လိုရန်ပွဲကို မဖြစ်သင့်ပဲ ဖြစ်သွားရတာပင်တည်း။
 အကယ်၍ ထိုနေ့က မသည် မင်းဝဏ် လက်ဆောင်ပေးဖူးသော
 အဖြူရောင် အသည်းပုံမှန်ကလေးကို စာဆိုသွင် မမြင်နိုင်သော
 အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
 အချိန်အကြာကြီး ကြည့်မနေခဲ့မိဘူးဆိုလျှင် သည်ရန်ပွဲက ဖြစ်ချင်မှ
 ဖြစ်နိုင်သည်။

အဲသည်နေ့က မသည် စာဆိုသွင် အပြင်သွားနေခိုက်
 မနဲ့ကိုစာဆိုတို့၏ တစ်လနီးပါး ကြာမြင့်လာပြီဖြစ်သော ဘဝ
 လေးကို ပြန်တွေးနေမိသေးသည်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စကားတစ်ခွန်း
 များမခံ အမြဲလိုလို ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ရသော အိမ်ထောင်
 တို့ကို စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ သူ့ရဲ့ သံသယတွေ၊ သည်လောကမှာ
 ဘာတော့တဲ့ မင်းဝဏ်အပေါ် သဝန်တို့စိတ်တွေ၊ ဇနီးလည်း

www.burmeseclassic.com
 ၈၀၅၇၈၆၀

သူ့ကို မချစ်ဘူးထင်ကာ အထင်လွဲမှုတွေကိုလည်း ပြောရှင်းချင်လှပါပြီဟူသော အတွေးများဖြင့် မရဲ့ အဝတ်စီရိုကလေးထုရှင်းနေခဲ့သည်။ အဲသည်အချိန်မှာ အကျီတွေကြားက အသည်အိတ်အဖြူရောင် မှန်ကလေးကို မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရတာကြောက်သေသေကာ ကိုင်ကြည့်နေမိသေးသည်။

“အင်း... မဖြစ်သေးပါဘူး ဒီအမှတ်တရကလေးကို မြတ်နိုးလှပေမဲ့ ကိုစာဆို မတော်တဆမြင်ရင် ကျုပ်ကို မင်းဝတ် အမှတ်တရကလေးတွေနဲ့ ပြောသိမ့်နေတယ်လို့ ထင်နေမိဦးမယ်၊ အဲဆွဲထဲထည့်ပြီး မကြည့်မိစေဖို့ သော့ခတ်ထားနော် ဆောရီပဲ မင်းဝတ်ရမှာ မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”

မသည် ထိုသို့ ရူးကြောင်ကြောင် ရေရွတ်ကာ အဖြူရောင် အသည်ပုံ မှန်ကလေးကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့်အခန်းနှင့် ခပ်ကြာကြာကလေး ကြည့်မိတာတော့ မဘက်က အမှာပြုကြောင်း ဝန်ခံပါမည်။ ပြီးတော့ ပြန်မလာသေးဘူး ထင်ထားခဲ့သော စာဆိုသွင်တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပြီး အိပ်ခန်းထဲတွင်ရှိနေသော မရဲ့ နောက်ကျောနားမှာရပ်လျက် မ လက်ထဲက မှန်ကလေးကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ ကြည့်နေတာကို မ သတိမထားမိခဲ့ကြောင်း ကလည်း မရဲ့ ပေါ့ဆမှုဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါမည်။ ဟုတ်သလို မသည် အရာရာကို မေ့လျော့စွာမိခဲ့သည်အထိ သည်အဖြူရောင် အသည်မှန်ကလေးကို တမ်းတမ်းတတ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

“အဲဒါ မင်းဝတ် ဝယ်ပေးဖူးတဲ့ အဖြူရောင် အသည်ပုံ မှန်ကလေးဆိုတာလား၊ မဆိုပါဘူး ချစ်စရာထောင်းသားပဲ၊ အပြင်သွားရင် လက်ကိုင်အိတ်ထဲတောင် ထည့်သွားလို့ရတယ်၊ မ သဘောကျရင် အလှပြင်ခုံမှာ တင်ထားလိုက်လေ”

ဘုရား ... ဘုရား မသည် ထိုသို့ ရေရွတ်မိသည်ဟု ထင်ပါရဲ့ ကိုစာဆို ... ကိုစာဆို ဘယ်အချိန်ကများ ရောက် နှင့်တာပါလိမ့်ဆိုသော အတွေးဖြင့် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်း ခပ်မဲ့မဲပြုံးလျက် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ချစ်နေသော မရဲ့ နဖူးပြင်ကို ရှုံ့ခနဲ ငှဲနမ်းလေသည်။ ဘယ်လောက် ခေါ်သဖြစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူလဲ။ မင်းဝတ်ကို မထာမ်းတနေပေမဲ့ သူကတော့ ချစ်နေနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်မယ်ဟု ယူဆကာ မသည် ...

“ဒီမှန်ကလေးကို အဲဆွဲထဲထည့်ပြီး နောက် ဘယ်တော့မှ မမြင်ရအောင် သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားမလို့ပါ ကိုစာဆို၊ အဲဒီလိုတော့ မခနဲပါနဲ့”

ဟူ၍ စတင် ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝန်းထို မင်းသားတစ်ယောက်ပမာ ဟန်ပါပါတွန့်လျက် (အင်း... ထိုယ်ချစ်နေတဲ့ သူမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ အင်တောန်နဲ့ လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ပခုံးတွန့်ဟန်ကလေးပေါ့။ မက နှုတ်သိတ် နှုတ်သိတ် နေတာကိုတော့ သူ တကယ် မသိသေးတာ အဲဒါပဲ။)

“ဟ ... လာပြန်ပြီ။ ကိုယ် ဘယ်စကားပြောပြော မင်းကို ခန့်တယ်။ ရန်စတယ်ပဲ ထင်နေတော့ပြီလား မရယ်။ ဒီလိုဆို ကိုယ်တို့ရဲ့ ဘဝကလေးက ဘယ်ပျော်စရာ ကောင်း တော့မလဲ မရဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒီနေ့ဆို ကိုယ်တို့ လက်ထပ်တာ တစ်လပြည့်တဲ့ နေ့လေ မရဲ့။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် စကားများရတဲ့နေ့တွေလည်း တစ်လရှိပြီ။ ဝ သတိရမယ် ထင်ပါရဲ့။”

ကြည့်စမ်း။ ဒါဟာ မကို အထင်သေးလိုက်တာပဲ။ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ကိုတောင် မက မေ့လျော့နေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး သူ့အပေါ် ယုံဖိတ်နေတဲ့ မရဲ့ ချစ်ခြင်းဟူသမျှကို စော်ကားလိုက် တာ။ အို ... အခံရခက်လေစွ။

“ကဲ ... ကိုစာဆို၊ ရှင်ပြောလိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိက ရည်ရွယ် ချက်က ဘာလဲ။ ဒီမှန်ကလေးကို မ ကြည့်နေမိလို့ အပြစ် တင်ချင်တဲ့ စကားလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီတစ်လပြည့်တဲ့နေ့ ကို အသိပေးချင်တာလား။ လိုရင်းကို ပြောပါ မ သည်းခံ ပြီး စောင့်နားမထောင်နိုင်ဘူး။”

စာဆိုသွင်သည် ခေါင်းခါရင်း မကို ကျောခိုင်း၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားဖို့ပြင်လျှင် မသည် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူပီပီ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ သူ့မျက်လုံးကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်လေသည်။

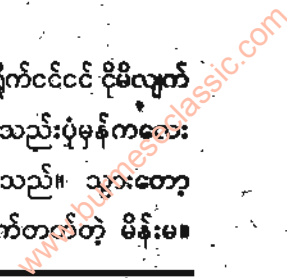
“ဘာလဲမရယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့ ဆေးဆေးဆေးဆေး နေပါရစေ။ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ မနဲ့ စကားမများချင်ဘူး။ ရန်မဖြစ်ရတဲ့ နေ့ကလေးအဖြစ် ဒီတစ်လပြည့်တဲ့နေ့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်ပါရစေ”

“ဘာပြောတယ် ကိုစာဆို။ မက အမြဲရန်လိုနေတဲ့ မိန်းမ လို့ ကဲ့ရဲ့ချင်တာလား။ ဒီလို အမြဲ ရန်ဖြစ်နေရအောင် ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိဆုံးလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

“ထားပါတော့ကွာ။ ကိုယ့်မှာ အပြစ်အရှိဆုံးလို့ပဲ ထား လိုက်ပါ။ မကို သိပ်ချစ်မိတဲ့ ကိုယ်သာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား။”

“ရှင်လို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုတော့ အံ့ဩပါရဲ့။ ‘သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို ပါးစပ်ဖျားက မချစတမ်း ပြောတတ်ပြီး မကို စိတ်ဆင်းရဲရအောင် လုပ်နေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ရှင်ကြောင့် မ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဘယ်တော့ ခန့်လိုက်မလဲ။ အထင်လွဲလိုက်မလဲဆိုပြီး စိတ်ပူဖန်နေရတာ ရှင် မသိပါဘူး ကိုစာဆို”

မသည် ထိုစကားအဆုံးတွင် တရွက်ငင်ငင် ငိုမိလျက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အဖြူရောင် အသည်းပုံမှန်ကလေး တို နံရံဆီ အားကုန် ပစ်ပေါက်လိုက်တော့သည်။ သွားတော့ မှန်ကလေးရယ်။ မဟာ မညာမတာ ရက်စက်တတ်တဲ့ မိန်းမ။

မင်းထင် စွပ်စွဲဖူးသလို အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမ။ အရာရာကို မေ့လွယ်တဲ့ မိန်းမလို့ နာကြည်းလိုက်ပါတော့ မင်းဝဏ်။ ‘ရတနာ ရက်စက်တယ်’လို့ ပြောလိုက်ပါတော့။

တစ်စဉ် တစ်ခုစီ ကျိုးကြေ၍ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြန့်ကျဲသွားသော မှန်ကလေးနဲ့အတူ ကိုစာဆို အထင်လွန်နေသမျှ တွေ၊ သဝန်တို့မှုတွေ၊ သံသယတွေ၊ ပါသွားပါစေ။ အခုလောလော ဆယ် မရဲ့ အချစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုစာဆိုအတွက် ဆိုရင် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲခဲ့ပြီဆိုတာကို သိစေချင်ပါရဲ့။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ သိပ်လုပ်ီတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ အခု တော့ ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု အလဟဿ ဖျက်ဆီးလိုက်ရပြီ။ ဘာမှလဲအကျိုးရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“ထော်တော့ ကိုစာဆို၊ ဒီစကားတွေ ဆက်ပြောနေဦးမယ် ဆိုရင် မ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ဆင်းမယ်”

“ဒါက ဘာဒီဇိုင်းလဲ၊ နေစမ်းပါဦး ဒီအိမ်ကပေါ် ဆင်းရဲ အောင် ဒီအိမ်က ဘယ်သူ အိမ်လဲ မင်းအိမ်လေ၊ မင်းအစ်ကို ကိုယ်တိုင် လက်ဖွဲ့ထားတဲ့အိမ်ဟာ မင်းပိုင်တဲ့ အိမ်ပေါ့၊ ဆင်းသွားစရာ လိုလို့လား”

သူ့ကို မှတ်သားလောက်အောင် စိတ်ဒုက္ခပေးလိုက် မှ။ ဒါမှ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခကို ရှင် ခံစား

လိမ့်မယ် ကိုစာဆို။ မသည် ညစ်ကျယ်ကျယ်တွေးလျက် သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ရှေ့ တံခါးဝဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက် လာတော့ အနောက်က ပြေးလိုက်လာသော သူ့ခြေသံက ထက်ကြပ် မကွာခဲ့ချေ။ သိစေရမယ်။ မဟာ ရှင်ပြောသမျှ ငဲ့ခံနေမဲ့ ခပ်ညည်း မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိမှ ဖြစ်မယ်။

“ဘာလဲ မ၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့ မပေါင်းနိုင်တော့တဲ့ သဘော လား၊ ကိုယ့်ဆီက ထွက်ပြေးချင်တဲ့ သဘောလား၊ ကိုယ့် မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ အေး... ကောင်းပြီ၊ ဒီအိမ်ပေါ်က မင်း ဆင်းစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ် ဆင်းမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ မင်းအိမ်မှာ မင်းပဲ နေစေချင်လို့၊ မင်းက ကိုယ့်ကို မမြင်ချင်မှတော့ မင်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့၊ ကိုယ်ပဲ သွားပါ့မယ်”

မဟုတ်ဘူး၊ မ ဆိုလိုတဲ့ သဘောက သည်လို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကိုစာဆို မကို ထားမသွားပါနဲ့ဟု အော်ဟစ် တားဆီးလိုသော်လည်း လည်ချောင်းဝ၌ တစ်ဆိုကာ နောက်ဆုံး တော့ မျက်ရည်များနဲ့အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူမှာ အင်မတန်မှ အတွေးအခေါ် ညံ့ဖျင်းသော ရတနာပုံဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုသတ်ပုံရာ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ဝန်ခံပါတယ်၊ မကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်လို့၊ သိပ်မြတ်နိုးလို့ အားလုံးကို တောင် အသိပေးပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို သူ သိရက်အားနဲ့ တမင် အနိုင်ယူချင်နေတယ်ဗျာ။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်လုံး ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောပြီးတာတောင် ကျွန်တော် စိတ်သန့်သန့်နဲ့ လက်ထပ် ခဲ့တာပါ။ ကိုသတ်ပုံ သူ့ကိုတော့ သွားမဆွနဲ့နော်၊ သူက သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတာ ကိုသတ်ပုံ မသိစေချင်ဘူး တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဓာတိတောင်းထားပေမဲ့ အခု ပြောရင်း ဆိုရင်း ပြောမိသွားတယ်၊ မကိုတော့ မဆူပါနဲ့နော်”

“အေးပါကွာ စိတ်ချပါ၊ မဆူပါဘူး၊ ဆက်ပြော ... ဆက် ပြော၊ မင်း ရင်ဖွင့်သမျှ ဆက်ရင်ဖွင့်၊ ငါ ဒီည တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နားထောင်ပါ့မယ်၊ ယောက်ဖကြီးရယ်”

“အခုဆို လက်ထပ်ဖြစ်တာ တစ်လပြည့်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ နားမလည်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောသမျှ စကား တွေဟာ သူ့ကို အရဲ့တိုက်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ မင်းဝတ်ကို သဝန်တိုလို့ ပြောတယ်ချည်း ထင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ စကားမရှိ စကားရှာပြီး အထအနကောက်တယ်၊ စကားများ ကြရတယ်၊ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်က အလျှော့ ပေးပြီး လေပြည်ထိုးလည်း မရပါဘူး ကိုသတ်ပုံရာ၊ ကိုသတ်ပုံ ညီမက အင်မတန် ဆိုးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အတင်းလိုက် ရန်ဖြစ်တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စကားမ ပြောမိရဲအောင် ဖြစ်နေရပြီ၊ ပြောမိတဲ့ စကားတိုင်းဟာ သူ့ကို ရွဲ့တယ်ပဲ ထင်နေတယ်၊ အခုဖြစ်တာကလည်း ကျွန်တော်က မှန်တာ ဝန်ခံရရင် မင်းဝတ်ပေးတဲ့ လက် ဆောင်ကို ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်း နည်းနည်း ဖြစ်မိခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ကို လက်ထပ်တဲ့နေ့ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့အဖြစ် တစ်ခုခု အမှတ်တရလုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီလို တွေ့ရတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါ ကိုသတ်ပုံ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် စိတ် ပျော်ပါတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခြောက် ... ဒါဟာ သူ့သိပ်ချစ်ပါ တယ်ဆိုပြီး ဝန်ခံထားတဲ့ ချစ်ဦးသူရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ၊ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ စကား တွေ ရွေးပြောခဲ့တာပါပဲ ကိုသတ်ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ မက ကျွန်တော့် ကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“အေး ... ဆက်ပြောပါဦး၊ မင်းရဲ့ ဒုက္ခအိုးလေးအကြောင်း ငါလည်း မျက်နှာပူပါရဲ့ကွာ၊ ငါ့ညီမ ဒီလောက်ဆိုးလိမ့်မယ် မှန်း မသိလို့ မင်းနဲ့ သဘောတူမိတာပါကွာ၊ ဆောရီး ... ဆောရီး၊ မင်း ပြန်အမ်းချင်တယ်ဆိုလည်း ငါ လက်ခံပါ့မယ်၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

စာဆိုသွင်သည် ထိုစကားအကြားမှာ ဟင်ခနဲ တွေဝေသွားတော့ သတ်ပုံသည် ရယ်ချင်သည့်စိတ်ကို မျက်နှာပိုးသတ်ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ ဟိုဘက်တိုက်က ဆူညံ ဆူညံကြားကတည်းက ငါ့ညီမတော့ ရန်ပွဲတစ်ခု ဖန်တီးပြန်ပြီ ဟူသော အတွေးဖြင့် လေ့လာနေရုံကလေး။ ခါတိုင်းတော့ တဖြည်းဖြည်း စကားသတ်တံပြီး အဆုံးသတ်သွားရတဲ့ ရန်ပွဲကလေးဟာ သည်နေ့တော့ စာဆိုသွင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အထိတောင် ပြင်းထန်နေခဲ့သတဲ့။ တံအံ့တံ့ဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်စဉ် သတ်ပုံ၏ အိမ်ဘက် ခပ်လေးလေး လျှောက်လာနေသော စာဆိုသွင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်နယ် အိမ်ပေါ်ကဆင်းတဲ့ လူကလည်း ငါ့အိမ်လာရတယ်လို့ဟု အူကြောင်ကြောင် တွေးမိရုံသာ။

အခုတော့ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရပြီ။ လတ်စသတ်တော့ ငါ့ညီမ ဆိုးတာပါလားဟု မျက်နှာပူရပြီ။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့ လူကလည်း တကယ့်တကယ်လည်း သွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ ဟန်ပြကလေးလောက် မိန်းမအိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ယောက်ဖအိမ်ပေါ် လာတိုင်တော့သတဲ့။ ကဲ ... ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ရန်ပွဲလဲဆိုတာ။ ကိုယ့်ညီမအကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးဖြစ်၍

သတ်ပုံသည် ညီမဖြစ်သူ ရတနာပုံ တစ်ယောက် စာဆိုသွင်ကို အားကိုးချစ်ခင်နေခဲ့ပြီမှန်း ရိပ်မိနေတာ ကြာပါပြီ။ ညီမလေးဟာ သူမရဲ့ အပြစ်တွေအတွက် မဖြစ်နိုင်တာတွေ 'တွေးတောပူဝန်ပြီး စာဆိုသွင်ကို နွဲ့ဆိုးဆိုးလို့ရမှန်း သိလို့ ဆိုးနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

“နေစမ်းပါဦး မင်းကို ငါ့ညီမက အင်း ... မေးရတာ မျက်နှာတော့ပူပါရဲ့၊ မမေးမဖြစ် မေးရတော့မှာပဲ၊ ငါ့ညီမက မင်းကို ချစ်ကြောင်းလေးဘာလေး တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူးလား”

စာဆိုသွင်သည် ထိုစကားအကြားမှာ ခေါင်းကြီးလည်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီဆိုကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“အေးပါ ... ထားပါတော့၊ ငါ မေးထားတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ညီမကို ပြန်အမ်းချင်လည်း အမ်းဖို့ကိစ္စ ဖြေပါဦး၊ ငါ မင်းကို အပြစ်မယူဘဲ ကျေနပ်စွာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါ့မယ်၊ အဲဒါ မင်းသဘောက ဘယ်လိုပဲ”

“ဟာ ... ဒါတော့ ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ကိုသတ်ပုံ၊ မရဲ့ဘဝမှာ မင်းဝန်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ဆိုးကြောင့် ခြောက်သွေ့နေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ မရဲ့ ဘဝကလေးကို ကျွန်တော်က စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ နေ့သစ်ကလေးတွေ ဖန်တီးပေးချင်တယ်၊ အဲဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့ မအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာပဲ၊ သူ ဘယ်လောက် ဆိုးဆိုး၊ ကျွန်တော် သည်းခံစိတ်နဲ့ အရုံးပေးနေချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလောက်တောင် ကဗျာဆန်ဆန် စကားတွေ ပြောတတ်နေမှတော့ ငါ့ညီမရှေ့မှာ အဲဒါတွေ သွားရွတ်ပြပါလား၊ မင်းနယ် အစ်ကိုက ပြန်သင်နေရတယ်လို့၊ အခု ငါလိုချင်တဲ့ အဖြေကို မင်း မဖြေရသေးဘူး စာဆို”

စာဆိုသွင်သည် သတ်ပုံအား မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် မျက်လုံး လှန်ကြည့်ခိုက် နာရီသံစုံ မြည်သံနဲ့အတူ ဒင်ခနဲ မြည်သံတစ်ချက် အကြားတွင် အင်း၊ ဒီညတော့ အိပ်ရတော့မယ် မထင်ပါဘူးဟု တွေးလျက် သတ်ပုံသည် ညီမဖြစ်သူ၏ အိမ်ဘက်ဆီ ခိုး၍ လှမ်း ကြည့်မိသေးသည်။ အင်း ... ညီမလေးလည်း အိပ်လို့ မရဇီသေးပါဘူး။ အခုတော့ ဘာများ အကျိုးထူးလို့လဲ။ သူတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်တာ ငါလည်း ကြားထဲက မအိပ်ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဟိုကောင် စာဆိုကလည်း တကယ့်တကယ်ကျတော့ အပြစ်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ သတ်ပုံသည် စာဆိုသွင်အား ခဏမှေလျော့ကာ အပြစ်တင် တွေးတောမိပြန်သည်။

“ဘာအဖြေလဲ ကိုသတ်ပုံ”
 “မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး ခရီးဆက်မလား၊ မဆက်ဘူးလားဆိုတဲ့ကိစ္စ”
 “ဟာ ... ကျွန်တော် ဖြေပြီးပြီပဲ၊ မကို ကျွန်တော် မထားရက်ခဲ့နိုင်ပါဘူး ကိုသတ်ပုံ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်သရွေ့ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ မ အမြဲတမ်း ရှိနေစေချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ဆက်ပြီး ညည်းညူမနေနဲ့၊ သွား ... အိမ်ပြန်အိပ်တော့၊ ငါလည်း အိပ်ချင်ပြီ၊ နာရီလည်း ကြည့်ဦးကွ၊ တစ်နာရီ ကျော်ပြီ”

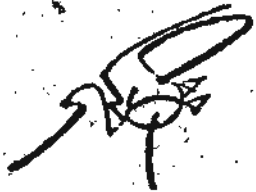
စာဆိုသွင်သည် ခပ်ရှက်ရှက်ရယ်လျက် နားထင်ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်ကုတ်ကာ သတ်ပုံအား အတော်လေး ဒုက္ခပေးလှသော စကားကို တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“မနက်ကျမှပဲ ပြန်တော့မယ်၊ အခုချက်ချင်းကြီး ပြန်ရမှာ ရှက်စရာကြီးဗျ၊ တော်ကြာ မက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲမဝင်ရဘူးဆိုပြီး အော်ထုတ်ရင် ကျွန်တော်ပဲ အရှက်ကွဲမှာ၊ မနက်ခပ်စောစောကျမှ ကိုသတ်ပုံ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ဖို့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကိုသတ်ပုံ ညီမကိုလည်း နည်းနည်း ပါးပါး ဆူပေးပါ”

“မင်း ဆူပါလားကွ၊ မင်းတို့ကိစ္စထဲ ငါ့ကို ကန့်လန့် ကန့်လန့်ပါအောင် ဆွဲမထည့်နဲ့ ယောက်ဖကြီးရေ”
 “မကို ကျွန်တော် မဆူရက်၊ မမာန်ရက်လို့ပါ ဗဲ ... ဟဲ၊ ဆောရီး ... ဆောရီး ကိုသတ်ပုံ၊ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်လို့ သူ့ကို စကားမာမာတောင် မပြောချင်လို့ပါ”

အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ ယောက်ဖပဲဟု သတ်ပုံသည် ညီမဖြစ်သူအတွက် ပီတီများစွာဖြင့် တွေးလျက် စာဆိုသွင်၏ ဆက်လက်ရင်ဖွင့် တိုင်တော့မှုကို ထပ်မံ နားထောင်ရပြန်၏။

နံနက် မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ဟု ဆုံးတောင်းရင်း၊
 တစ်ချက် တစ်ချက် ငိုက်မျဉ်းရင်း၊ အင်း ... သည်လိုသာ အမြဲ
 ကြုံနေရရင်တော့ မခက်ပါလားဟု တွေးတောပူပန်ရင်း အိပ်ရေး
 ပျက်သော ညတစ်ညကို ဖြတ်သန်းရတော့သည်။ ကဲ ... စာဆို
 သွင်ရေ မင်းပြောတဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် စကားတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ငါ့ညီမ
 ရတနာပုံရဲ့ ခြောက်သွေ့ခဲရတဲ့ နေ့တွေကို မင်းကြောင့် စိမ်းလန်း
 တဲ့ နေ့သစ်တွေနဲ့ အစားထိုး ပြေသိမ်မယ် ဆိုလား၊ ဖန်တီးမယ်
 ဆိုလား။ အေး ... အဲဒါတွေ တားပါတော့။ အခု လောလောဆယ်
 မှာ စာဆိုသွင် ဖန်တီးလို့ သတ်ပုံဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ခမျာမှာ
 တော့ အိပ်ရေးပျက်ရသော ညဇာတ်များကို အရင်ဆုံး ဖန်တီး
 ပေးခြင်းကို လက်ခံနေရပြီ ဆိုတာကတော့ အမှန်ဆုံး ဖြစ်လေစွ။

ရှင်မိုး
 (ဆေးတက္ကသိုလ်)